

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Sırlar Aşka Engel mi?

Rachel Gibson

"Rachel Gibson, zekice kurguladığı
baştan çıkarıcı bu romanıyla sizi
büyüleyecek..."

Romantic Times

Çeviren: Bahar Yıldız Çelik

Sırlar Aşka Engel mi?

Rachel Gibson

Çeviren: Bahar Yıldız Çelik

BİRİNCİ BÖLÜM

Mort's Bar'ın girişinin hemen üzerindeki beyaz neon tabelanın titreşerek parıldayan ışıkları Idaho, Truly'nin içkiye susanmış güruhunu tıpkı ışıklı bir böceksavar gibi kendine çekiyordu. Ne var ki, Mort's bira severleri kendine çeken bir mıknatısın ve soğuk Coors biraların yudumlanıp, cuma geceleri kavgaya karışılan bir yer olmanın çok daha ötesindeydi. Tarihi bir öneme sahipti, en az Alamo kuşatması kadar büyük bir öneme. Bu küçücük kasabada diğer işletmeler ardı ardına açılıp kapanırken, Mort's hep aynı çizgisinde devam etmişti.

Yaklaşık bir yıl önce barın yeni sahibi galonlar dolusu temizleyici ve boya kullanarak, mekâna yeniden çeki düzen vermiş ve bir de ciddi bir uçkura sahip olma prensibi benimsetmişti. Onun öncesinde, kadınların iç çamaşırlarını tıpkı

bir lunaparkta halka atarcasına barın tepesinde duran boy-nuzlara atma girişimleri yeni bir spor olarak addedilmek-teydi. Şimdilerde, bunu yapmaya kalkışan kadınlar kendile-rini yarı çıplak bir halde kapının önünde buluveriyorlardı.

Hey gidi günler.

Maddie Jones, Mort's Bar'ın hemen önündeki kaldı-rında durmuş, gözlerini tabeladan alamıyordu. Ne var ki, çökmek üzere olan karanlığı yarıp geçen bu bilinçaltı cazibe onun için çok da bir şey ifade etmiyordu. Ace Yapı Marketi ve Panda Restoran arasında sıkışıp kalmış bu eski binanın çatlaklarından dışarı mütemadiyen bir uğultu ve müzik sesi sızıyordu.

Maddie'nin yanından kot pantolon ve askılı bluz giymiş bir çift hızla geçip gitti. Kapının açılmasıyla dışarıya sızan insan sesleri ve şüphesiz Country müziğine ait ezgiler Main Caddesi'ne yayıldı. Kapı içeri girenlerin ardından kapanırken Maddie hâlâ barın önünde ayaküstü bekliyordu. Çantasının omzundaki askısını düzeltip dökümlü mavi hırkasının fer-muarını çekti. Truly'den ayrılalı yirmi dokuz yıl olmuştu ve anlaşılan buranın, geceleri ne kadar serin olduğunu unut-muştu. Hatta temmuzda bile.

Maddie elini kapının kulpuna doğru uzattı ama sonra vazgeçip geri indirdi. Nereden çıktığını anlayamadığı tuhaf bir korku ensesindeki ayva tüylerini diken diken etmişti ve midesine bir kramp girmişti. Daha önce bunu o kadar çok yapmıştı ki. Bu korku da nereden çıkmıştı şimdi? Neden bu kez? Kendi kendine aslında cevabını bildiği sorular soru-

yordu. Çünkü bu kez mesele kendi meselesiydi ve biliyordu ki o kapıyı açıp içeri adımını attıktan sonra artık dönüşü olmayacaktı.

Eğer arkadaşları onun bu halini, tıpkı ayaklarına beton dökülmüş gibi oraya mihlanıp kaldığını görselerdi çok şaşırırlardı. Bugüne kadar pek çok seri katille, acımasız caniyle görüşüp röportajlar yapmıştı. Ne var ki, onun için antisosyal kişilik bozukluğu olan aptallarla konuşmak Mort's Bar'da onu bekleyen şeyle yüzleşmenin yanında çocuk oynacağı kalıyordu. 21 YAŞINDAN KÜÇÜKLER GİREMEZ tabelasının ardında onu bekleyen şey geçmişti. Ve Maddie başkalarının geçmişini kurcalamanın kendi geçmişini kurcalamaktan çok daha kolay olduğunu yeni yeni öğreniyordu.

Kendi kendine, *Tanrı aşkına*, diye söylenip kapıya uzandı. Bir an küçük bir çocuk gibi pısıriklaştığı için kendinden iğrenerek, korkusunu güçlü iradesinin demir yumruğunun ardına gizledi. Olmasını istemediği hiçbir şey olmayacaktı. Kontrol tamamıyla ondaydı. Her zaman olduğu gibi...

İçeri adımını atmasıyla müzik kutusunun gümbür gümbür sesi, bira ve sigara kokusu etrafını sardı. Kapı ardından kapanırken, Maddie gözlerini loş ışığa alıştırmaya çabalıyordu. Mort's sadece bir bardı. Ülkenin pek çok yerinde git-tiği binlerce bara benzeyen bir bar... Onu farklı kılp, sıradanlıktan uzaklaştıran hiçbir özelliği yoktu. Hatta kızıl kahve renkteki uzun bar tablasının üzerine sıra sıra dizilmiş boy-nuzlar bile onu farklı kılmıyordu.

Maddie oldum olası barlardan hoşlanmazdı. Özellikle

de kovboy tarzı olanlardan. Duman, müzik ve su gibi tüketilen bira... Kovboyları da pek sevdiği söylenemezdi. Bildiği kadarıyla, daracık kalçaları saran Wrangler marka pantolonlar hiçbir zaman botların, kemer tokalarının ve ağızlarda gevelenip durulan tütünün yerini tutamazdı. O ise takım ve İtalyan tarzı deri ayakkabı giyen erkeklerden hoşlanıyordu. Gel gör ki, son dört yıldır hayatında bırakın bir sevgiliyi, bir erkek sinek bile yoktu.

Meşe ağacından yapılmış bar tablası ve önündeki tek boş tabureye doğru yavaşça ilerlerken etrafındaki kalabalığı göz ucuyla şöyle bir süzdü. Gözleri etrafta birkaç kovboy şapkası, üzerinde reklam yazıları olan birkaç promosyon şapka, asker tıraşlı ve birkaç da aslan yelesi modelli saç seçebildi. Bir de seksenlerin modası atkuyrukları, omuz boyunda kısa saçlar, berbat görünümlü permalı saçlar ve dışa fönlenmiş saçlar dikkatini çekti. Tek göremediği aslında buraya görmek için geldiği kişiydi, gerçi onun masalardan birinde oturuyor olmayacağını az çok tahmin etmişti.

Mavi tişörtlü bir adamın ve kabarık saçlarının yeni yapıldığı her halinden belli bir kadının arasındaki boş tabureye oturdu. Kasanın ve içki şişelerinin ardında bar tablası boyunca uzanan aynaya bakarken iki barmen bira servisi yapıp, kokteyl hazırlıyorlardı. İkisi de bu güzel barın sahibi gibi durmuyorlardı.

Soldaki adam, "O küçük piliç AC/DC rock grubunun bir parçasıymış, bilinem anlatabiliyor muyum?" dedi. Maddie daha bunu duyduğu ilk an adamın bildiğimiz *Back in Black*

ya da *Highway to Hell* şarkılarını söyleyen gruptan bahsetmediğini anlamıştı. Bunu söyleyen altmışlı yaşlarda, başında hayli yıpranmış bir promosyon şapka olan ve önünde fiçıyı andıran bir bira göbeği taşıyan bir adamdı. Maddie aynadan bar tablası boyunca oturup, göbekli adamın sözleriyle mest olmuş adamları şöyle bir süzdü.

O an barmenlerden biri önüne bir örtü serip ne içmek istediğini sordu. Barmen, her ne kadar kapıdaki uyarı gereği yirmi bir yaşında olmak zorundaysa da, sanki on dokuzunda gibi duruyordu. Yine de bu sigara dumanının altında ve diz boyu saçma muhabbetin arasında içki servisi yapabilecek kadar büyüktü.

“Sapphire Martini, sek ve üç zeytinli.” dedi zeytinlerin kalorisini hesaplayarak. Çantasını kucağına aldı ve barmenin dönüp cin ve vermut şişelerini alışını izledi.

O sırada soldaki adam yeniden laflamaya başladı. “O küçük yavruya haftada bir bana da getirdiği sürece kız arkadaşıyla ilişkisinin benim için sorun olmayacağını söyledim.”

“Yapma ya.”

“Aynen öyle.”

İşte küçük kasaba Idaho böyle bir yerdi. Burada alkollü içki yasaları göz ardı edilir ve saçma sapan hikâyeler şahane birer edebiyat eseri olarak addedilirdi.

Maddie konuşulanlar karşısında gözlerini devirip, yorumlarını kendine saklamak adına dudaklarını ısırды. Aklına geleni pat diye söyleme gibi bir huyu vardı. Her ne kadar o, bunun *kötü* bir özellik olduğunu düşünmese de etrafındaki

insanların bu huyundan pek hoşlandığı söylenemezdi.

Gözlerini yeniden aynaya çevirdi. Barı iyice tarayarak bar sahibini görmeye çalıştı. Gerçi onun taburelerden birinde ya da bir masada oturmuş olmayacağını iyi biliyordu. Adamın kasabadaki diğer barını aradığında bu gece bu barda olacağını söylemişlerdi. Belli ki odasında birkaç kitap karıştırıyor ya da eğer babasına çektiyse bayan barmenlerden birinin vücudunun derinliklerinde araştırmalarını sürdürüyordu.

O sırada Maddie'nin çaprazındaki kadınlardan biri, "Her şeyi ben düşünmeliyim," diyerek yanındaki arkadaşına dert yanmaya başladı. "Kendi doğum günü tebrik kartımı alıp Yehova Şahitleri adına kendime gönderdim. Böylece kendini kötü hissedip, yaptığının kafasına dank edeceğini sanıyordum."

Maddie, *Yok artık*, diye kendi kendine söylenerek, bunu söyleyen kadını aynadan şöyle bir süzdü. Kadın sarı saçları etli omuzlarına dökülmüş, göğüsleri giydiği parlak taşlı atletinden fırlamış halde bir yanında Absolut, bir yanında Skyy votka öylece oturuyordu.

"Kendini kötü hissedecekmiş. Nerede? Bir de bu tarz duygusal kartlardan hoşlanmadığını söylemez mi?" Kadın eline şemsiyeli bir içki kadehi aldı. "Önümüzdeki hafta anesi şehir dışına çıktığında yanına gidip ona yemek yapmamı istiyor." Gözlerinin altındaki ter damlacıklarını eliyle silip burnunu çekti. "Ona gelmeyeceğimi söylemeyi düşünüyorum."

O an Maddie hayretle kaşlarını kaldırarak, "Sen benimle

dalga mı geçiyorsun?” deyiverdi. Tamamen istemdişi bir refleks gibi yapmıştı bunu.

Barmen hazırladığı içkiyi Maddie’nin önüne koyarken. “Anlamadım?” dedi.

Maddie başını iki yana salladı. “Yok bir şey.” Cüzdanını çıkarıp içkisinin parasını ödedi. Bu sırada etrafa parlak ışıklar saçan müzik kutusundan ne anlama geldiğini bir türlü anlamadığı “Honky Tonk Badonkadonk” şarkısı yükseliyordu. Müziğin sesi etraftaki muhabbet sesleriyle karışmıştı.

Ceketinin kollarını yukarı çekip, martinisine uzandı. Bardağı dudaklarına götürürken kol saatinin parıldayan akrep ve yelkovanına bir göz attı. Saat dokuz olmuştu. Barın sahibi her neredeyse birazdan mekâna damlardı. Bu gece gelmezse, bunun nasılsa yarını da vardı. İçkisinden bir yudum alıp, cin ve vermutun arkalarında simsıcak bir yol bırakarak midesine gidişini hissetti.

Barın sahibi bir an önce ortaya çıksın istiyordu. İçtiği martinilerden kafayı bulmadan ve aşka susamış pasif-agresif kadınların ve hezeyan içindeki erkeklerin muhabbetine kulak kabartırken neden bu taburenin tepesinde oturduğunu unutmadan gelmeliydi beklediği kişi. Kaldı ki insanların kendisinininkinden daha acınası hayat hikâyelerini dinlemek bazen çok da zevkli olmuyordu.

Kadehini bar tablasının üzerine bıraktı. Muhabbetlere kulak kabartmak pek onun tarzı değildi. Daha çok doğrudan konuya girmeyi tercih ederdi. İnsanların hayatlarını didik didik edip, sakladıkları küçük sırları pişkince gün yüzüne çı-

karmaya bayılırdı. Bazıları onu hiç uğraştırmaz, tüm sırlarını ortalığa saçtırırlardı. Bazılarının ağzından laf almak ise kolay olmaz, adeta lafı ağızlarından cımbızla çekerdi. Pis ve zor bir işi vardı ama seri katillerin, katliamcı canilerin ve sıradan psikopatların hayatlarını kaleme almayı seviyordu.

Gerçekten, kadınların yaptıkları işte sıyrılmaları gerektiğini düşünüyordu ve kendisi de Madeline Dupree takma adıyla edebiyat dünyasında kendine seçkin bir yer edinmişti. Kaleme aldığı hikâyeler kanlıydı. Hastaların, dengesizlerin hikâyeleriydi. Arkadaşlarının da içinde olduğu bir grup bu hikâyelerin onun da kişiliğine zarar verdiği kanısındaydılar. O ise tüm bunların onun çekiciliğine çekicilik kattığını düşünüyordu.

Ama işin aslı ne arkadaşlarının düşündüğü gibi ne de kendi sandığı gibiydi. Gördüğü ve yazdığı şeyler onu etkiliyordu. Her ne kadar kendi akıl sağlığıyla, görüşüp, araştırdığı insanlar arasına bir sınır koyuyorduysa da çatlaklardan sızan hastalık ardında silinmesi zor, yapış yapış kara bir iz bırakıp gidiyordu.

Yaptığı iş sayesinde dünyayı diğer insanlardan farklı algılıyordu. Dünya onun için yaptığı ‘iş’ detaylarıyla anlatan bir seri katilin karşısına hiç geçip oturmamış insanlardan farklıydı. Ama aynı zamanda bu yaşadıkları onu tanımadığı birini gördüğünde korkudan altına eden kadınlardan da daha güçlü kılıyordu. Şu hayatta gözünü korkutan çok az şey vardı ve insanlar hakkında kuruntuları yoktu. Kendi kafasında pek çok insanın aklen makul olduğunu düşünüyordu, ama işte bir

de diğerleri vardı. Yüzde on beşlik bir kesim vardı ki, onlar sadece kendi bencil ve sapkın zevklerinin esiriydiler. Gerçek anlamdaki seri katiller bu yüzde on beşlik grubun sadece yüzde ikisi kadarlık bir oranını oluşturuyordu. Diğer sosyal sapıklar ise her yerde görebileceğiniz türden tecavüzçüler, katiller, haydutlar ve çalışanlarının emeklilik hesaplarını gizlice hortumlayan yöneticilerdi.

Güneşin doğudan doğup, batıdan battığından ne kadar eminse bir o kadar emin olduğu bir gerçek daha vardı ki, o da herkesin kendine ait sırlarının olduğuydu. Kendisinin de sırları vardı. Sadece diğerlerinden farklı olarak o sırlarını kendine saklıyordu o kadar.

Kadehini yeniden dudaklarına götürüp bakışlarını barın diğer köşesine çevirdi. Arkadaki kapı açıldı ve içerideki aydınlık koridordan karanlık mekâna biri girdi.

Maddie gelenin kim olduğunu biliyordu. Daha karanlıktan çıkıp gelmeden tanımişti onu. Karanlık o geniş göğsüne ve siyah tişörtünün omuzlarına çökmeden tanımişti. Işık çenesini, burnunu ve içinden geldiği gece kadar siyah saçlarını yalayıp geçmeden tanımişti.

Adam bar tablasının arkasına geçti, kırmızı önlüğünü takıp kalçalarının üzerinden dolandırdı ve iplerini ön tarafta fermuarının hemen üstünde birbirine bağladı. Maddie onunla daha önceden tanışmamıştı. Hiçbir zaman aynı mekânda bulunmamışlardı ama otuz beş yaşında, yani ondan bir yaş büyük olduğunu biliyordu. Yaklaşık bir seksen sekiz boyunda ve seksen beş kilo ağırlığında olduğunu da. Tam on iki yıl

boyunca orduya hizmet vermiş, helikopterler uçurmuş ve füzeler fırlatmıştı. Babasının isminden esinlenilerek adı Lochlyn Michael Hennessy konmuştu, ama herkes ona Mick diyordu. Tıpkı babası gibi yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçektir. İnsanlara başlarını çevirtip baktıracak, kalpleri durduracak ve kadınları kötü düşüncelere sevk edecek türden bir yakışıklılığı vardı. Ona baktıkça simsıcak dudaklar, eller ve fırlatılıp atılmış kıyafetler geliyordu insanların aklına. Sonra da bir kadının âdemelmasının üzerine bırakılan sıcacık bir nefes ve bir arabanın arka koltuğunda birbirine değen etler düşüyordu akıllara.

Maddie'nin bu düşüncelere pek kapıldığı söylenemezdi.

Meg isminde bir ablası vardı ve kasabada biri Mort's, diğeri Hennessy's olmak üzere iki barı vardı. İkinci bahsettiğimiz bar o daha doğmadan çok önce açılmıştı. Hennessy's, Maddie'nin annesinin çalıştığı, Loch Hennessy'yle tanıştığı ve öldüğü yerdirdi.

Sanki bakışlarını hissetmiş gibi adam kafasını önlüğün iplerinden kaldırıp Maddie'ye baktı. Gözleri buluştuğunda Maddie'nin birkaç adım ötesinde duruyordu. Maddie o anda boğazında kalan yudumunu güçlkle yuttu. Ehliyetindeki resminden göz renginin mavi olduğunu, daha doğrusu turkuvaz rengi olduğunu biliyordu. Tıpkı Karayip Denizi gibi... Ve şimdi o gözlerin ona baktığını bilmek Maddie'yi hayretler içinde bırakıyordu. Kadehini yeniden bar tablasının üzerine bırakarak elini ağzına götürdü.

Çalan kulüp müziğinin son notaları duyulurken adam

önlüğünün iplerini bağlamayı bitirip birkaç adım daha yaklaştı. Artık aralarındaki tek mesafe bir kızıl kahve bar tablası kadardı. Gözlerini gözlerine dikerek, etraflarındaki gürültüyü yarıp geçen ve derinden gelen bir sesle, “Hayatta kalmayı becerebilecek misin?” diye sordu.

Maddie yutkunup son bir kez daha öksürerek, “Umarım,” dedi.

Bu sırada yandaki taburede oturan sarışın kadın, “Selam, Mick,” diye seslendi.

“Selam, Darla. Nasıl gidiyor?”

“Eh işte.”

Kadını şöyle bir süzüp, “Hep böyle diyorsun,” dedi. “Bu gece uslu duracak mısın?”

“Beni bilirsin,” diyerek bir kahkaha attı kadın. “Hep durmayı planlarım. Ama her an biri beni kandırıp yoldan çıkarabilir.”

Mick koyu renk kaşlarından birini yukarı kaldırıp, “Ama yine de bu gece giydiğin iç çamaşırına sahip olacaksın, değil mi?” diye sordu.

“Benim sağım solum belli olmaz.” Öne doğru eğildi. “Ne yapacağımı önceden kestirmek zordur. Bazen çılgın biri oluveriyorum işte.”

Sadece bazen mi? İnsanın kendi kendine sırf erkek arkadaş utansın diye doğum günü tebrik kartı alması delilik sınırlarına varan bir pasif-agresif bozukluk sayılırdı.

“Sakin çamaşırını çıkarayım deme, seni yine çıplak kalçalarınla dışarıya fırlatmak istemem.”

Yine mi? Yani bu, bunun daha önceden olduğu anlamına mı geliyordu? Maddie içkisinden bir yudum daha alıp, Darla'nın Wrangler marka kot pantolonunun içine tikiştirilmiş hatırı sayılır büyüklükteki kışına bir göz attı.

Darla saçını eliyle geriye atarken, "Bahse girerim buradaki herkes o manzarayı görmekten memnun olurdu," dedi.

Bu gece ikinci kez Maddie'nin içkisi boğazında kalıyordu.

Mick'in kendi kendine kıkırdamasıyla Maddie'nin dikkati yeniden Mick'e kaydı. Mick'in göz alıcı mavi gözlerinden ne kadar eğlendiğini okuyabiliyordu. "Tatlım, biraz su ister misin?" diye sordu.

Maddie başını iki yana sallayıp boğazını temizledi.

"Bu içki senin için biraz sert değil mi?"

"Hayır, gayet iyi..." Son bir kez daha öksürüp kadehini tablanın üzerine bıraktı. "Sadece biraz göz korkutuyor o kadar."

Mick'in dudaklarının kenarları tanıdık bir tebessümle yukarı doğru kıvrılırken bronz yanaklarının hemen üzerinde iki derin çukur oluştu. "Seni daha önce buralarda hiç görmedim. Buralardan mı geçiyorsun?"

Maddie aklından Darla'nın koca çıplak kışını çıkarıp, neden Mort's'da olduğunu hatırlamaya çalıştı. Görünürde Mick Hennessy'den nefret etmesi gerekirdi ama etmemişti. "Hayır. Red Squirrel Caddesi'nden bir ev aldım."

"Güzel yer. Göl tarafında mısın?"

"Evet." Maddie, Mick'in çekiciliğini de tıpkı yakışıklı-

lığı gibi babasından alıp almadığını merak etti. Öğrendiği kadarıyla, Loch Hennessy bir bakışıyla kadınları baştan çıkarabilen bir adamdı. Annesini de böyle etkilemiş olmalıydı.

“Yaz tatili için buradasın o zaman, öyle mi?”

“Evet.”

Mick başını eğip Maddie’nin yüzünü dikkatle inceledi. Bakışlarını gözlerinden dudaklarına kaydırды ve bir süre gözlerini dudaklarından alamadı. Kalp atışları giderek hızlanırken gözlerini yeniden gözlerine çevirdi. “Adın neydi, kahve-rengi gözlü?”

Maddie, Mick’in her an kendi geçmişiyile bir bağlantı kurabileceği korkusuyla “Maddie,” dedi.

“Sadece Maddie mi?”

Takma adını kullanarak, “Dupree,” dedi.

Bu sırada barın diğer tarafından biri Mick diye seslendi. Mick gözlerini bir an sesin geldiği yöne çevirip, sonra dikkatini yeniden Maddie’ye verdi. Doğal bir tebessümle gülümserken gamzeleri yeniden ortaya çıkmış, o erkeksi yüzünün ifadesi yumuşamıştı. Maddie’yi tanımamıştı. “Ben Mick Hennessy,” dedi. Müzik yeniden çalmaya başlarken, “Truly’ye hoş geldin. Bakarsın tekrar görüşürüz,” dedi.

Maddie ona neden kasabaya geldiğini ve şu an neden Mort’s’da oturduğunu söyleyemedi uzaklaşmasını izledi. Henüz bunu söylemek için doğru zaman ve doğru mekân gelmemişti ama bu işin belkisi yoktu. Her ne kadar henüz haberi yoksa da Mick onu buralarda sık sık görecekti ve belki de bir sonraki seferde bu kadar misafirperver olmayacaktı.

Barın sesleri ve kokuları üzerinde bir ağırlık oluştururken, Maddie çantasını yeniden omzuna astı. Tabureden inip, loş ışıktaki kalabalığın arasından ilerlemeye koyuldu. Kapiya vardığında, omzunun üzerinden bara ve Mick'e son bir bakış attı. Mick tepesindeki ışıklar parıldarken kafasını hafifçe geriye doğru atarak gülümsedi. Maddie bir an duraksadı ve Mick dönüp sıra sıra dizilmiş fiçı musluklarından bira doldururken kapının tutamağını sıkıca kavradı.

Orada öylece durdu. Müzik kutusunda, "erkeklerle viski, atlara bira," diyen bir parça yükseliyordu. Maddie durup, gözlerini Mick'in ensesinin hemen üzerindeki simsiyah saçlarında ve siyah tişörtünün içindeki geniş omuzlarında gezdirdi. Mick dönüp doldurduğu birayı bar tablasının üzerine bıraktı. Bir şeylere gülerken onu izledi. O ana kadar Mick Hennessy'nin nasıl biri olacağı hakkında en ufak bir fikri yoksa da yine de karşısında bu denli hayat dolu, neşeli, kahkahalar atıp, gülümseyen bir adam görmeyi beklemiyordu.

Karanlığın ve sigara dumanının içinden Mick'in gözleri de Maddie'yi buldu. Maddie sanki aradaki bunca mesafeye rağmen her an ona dokunuvorecekmiş gibi hissetti ama biliyordu ki bu sadece bir hayaldi. Kapının karanlık girişinde öylece durdu. Artık Maddie'yi kalabalığın içinde ayırt edemiyor olmalıydı. Kapiyı açıp kendini dışarıdaki akşamın serinliğine bıraktı. O, Mort's'da otururken gece tıpkı siyah, ağır bir perde gibi Truly'nin üzerine çökmüştü. Etrafta iç ferahlatan tek ayrıntı yanan birkaç iş yeri tabelası ve rastgele dizilmiş sokak lambalarıydı.

Arabaya doğru yaklaşıırken çantasından çıkardığı anah-tarsız kilit sistemiyle şoför tarafının kapısını açtı ve kendini arabanın içindeki serin deri koltuğun üzerine bıraktı. Aslında mala mülke pek önem veren biri değildi. Yeni kıyafetler, ayakkabılar zerre kadar umurunda değildi. Bugünlerde iç çamaşırlarını da gören kimse olmadığından, sutyeni küloduna uymuş uymamış hiç önemli değildi. Öyle pahalı mücevherleri de yoktu. İki ay önce bu Mercedes'i almadan önce eski Nissan Sentra'sında üç yüz bin kilometreden daha fazla yol kat etmişti. Artık yeni bir araca ihtiyacı olduğundan Volvo SUV'lara göz gezdiriyordu ki bakışları birden bu siyah S600'de kilitlenip kalmıştı. Teşhir salonunun ışıkları arabanın üzerinde tıpkı Tanrı'nın gönderdiği işaretlermiş gibi pı-rıldıyordu ve sanki melekler etrafa toplanıp Mormon Tapınak Korosu'nun şükür ilahisini söylüyor gibilerdi. Maddie kimdi ki Tanrı'dan gelen bir mesajı yok sayacaktı? Bayiden içeri girmesinden sadece birkaç saat sonra arabayı almış ve Boise'deki evinin garajına çoktan yerleştirmişti.

Vitesin hemen üzerindeki çalıştır düğmesine basıp farları yaktı. CD çalardan yükselen Warren Zevon'un "Excitable Boy" şarkısı arabaya doldu. Ayağını frenlerden çekip, Main Caddesi'nin tam ortasından bir U dönüşü yaptı. Warren Zevon'un şarkı sözlerinin harikulade olduğu kadar rahatsız edici bir yönü de vardı. Sözler sanki delilik ve aklısellimlik arasındaki çizgide durup, zaman zaman ayağını diğer tarafa geçiriveren birini anlatır gibiydi. Çizgiyle dans edip, onu yoklamaktan ve kaçıklığa kapılmadan yeniden çizginin ak-

İslemlik tarafına geçmesinden bahsediyordu. Ama Maddie mesleğindeki tecrübelerinden biliyordu ki pek çok insan geri çekilmekte geç kalıp, delilik sınırını aşıyordu.

Mercedes'in farları kül rengi geceyi delip geçerken, Maddie kasabanın tek trafik işaretinin bulunduğu yerden sola döndü. İlk arabası bir Volkswagen Rabbit'di ve öylesine hurdaydı ki koltukları bir arada tutmak için koli bandı kullanıyordu. Maddie o zamandan bu zamana çok yol kat etmişti. Annesiyle birlikte yaşadığı Roundup Karavan Alanı'ndan, onu büyüten büyük teyzesi Martha'nın tikiş tikiş küçük evine uzanan yol öyle uzundu ki.

Martha emekliliği gelene kadar Rexall Eczanesi'nde kasa görevlisi olarak çalışmıştı ve Maddie'yle beraber kendilerine verilen küçük maaş çekleriyle ve Maddie'nin sosyal güvenlik maaşıyla geçimlerini sağlamaya çalışmışlardı. Her ne kadar paraları yok denecek kadar azdıysa da Martha'nın evde bir düzine kedisi vardı. Evin içi mütemadiyen Friskies mama ve kedi kumu kokuyordu. Bugün bile Maddie kedilerden nefret ediyordu. Bu konudaki tek istisna yakın arkadaşı Lucy'nin kedisi Snookums'du. Snookie bir kedi için oldukça tatlı sayılırdı.

Gölün doğu yakasından yaklaşık bir buçuk kilometre kadar daha ilerleyip, birkaç ay önce aldığı iki katlı evinin hemen önündeki gür ve yüksek çam ağaçlarının çevrelediği araba yoluna girdi. Bu evi ne kadar süre elinde bulunduracağını bilemiyordu. Belki bir yıl, belki üç, belki beş. Bir ev kiralamaktansa yatırım da olur düşüncesiyle ev satın almaya

karar vermişti. Truly civarındaki evler oldukça pahalıydı ve eğer olur da evi satmaya karar verirse bu satıştan çok kârlı çıkabilirdi.

Maddie, Mercedes'inin farlarını söndürüp, kendini tamamen karanlığa bıraktı. Arabadan indi ve içine çöken kaygıyı kulak ardı edip, çok sayıda altmış Vatlık ampulle aydınlatılmış verandanın merdivenlerini tırmandı. O hiçbir şeyden korkmazdı. Özellikle de karanlıktan hiç korkmazdı ama biliyordu ki kendisi kadar uyanık ve dikkatli olmayan kadınları karanlıkta kötü şeyler bekleyebiliyordu. Ki bu kadınların kol çantalarında kendilerini korumaya yarayacak yeterli cephanelikleri hiç olmazdı. Elektro şok tabancası, gürz, kişisel bir uyarı alarmı, muşta tarzı şeylerden bahsediyorum. Bir genç kızın böyle bir kasabada önünü göremeyeceği kadar karanlık bir gecede çok dikkatli olması beklenemezdi. Ağaçlarla kaplı gür bir ormanın tam ortasına inşa edilmiş bu kasabada dört bir yandaki ağaçlardan ve çalılıklardan hayvan hışırtıları eksik olmuyordu. Boncuk gibi gözleriyle kemirgenler kızların kileri kontrol etmeden uyumalarını beklerlerdi. Maddie bugüne kadar hiç kendi kişisel korunma araçlarını kullanmak zorunda kalmamıştı ama bugünlerde yağmacı bir fareyi elektro şok tabancasıyla öldürebilecek kadar bu işte iyi olup olmadığını da fena halde merak ediyordu.

Maddie'nin orman yeşili kapının kilidini açıp, içeri girmesiyle içerideki ışıklar otomatik olarak yandı. Kapıyı ardından kapatarak kilitledi. Çantasını kapının hemen yanındaki kırmızı kadife sandalyenin üzerine bıraktı. Köşelerde kaçışan

hiçbir şey görünmüyordu. Geniş salonun tam ortasında büyük bir şömine vardı ve salonla yemek odasını birbirinden ayırma görevi görüyordu. Ne var ki Maddie yemek salonu kısmını ofis olarak kullanıyordu.

Kadife kanepenin hemen önündeki sehpa Maddie'nin araştırma dosyaları ve beşe yedi santimetre çapında gümüş bir fotoğraf çerçevesi duruyordu. Uzanıp çerçeveyi eline aldı ve annesinin sarı saçlarına, mavi gözlerine ve kocaman tebessümüne dikkatle baktı. Bu fotoğraf Alice Jones'un ölümünden birkaç ay önce çekilmişti. Tıpkı bu yirmi dört yaşındaki cıvıl cıvıl, hayat dolu kadının solan fotoğrafı gibi Maddie'nin de geçmişe dair pek çok anısı solup gitmişti. Aklında kalanlar parça parça, bölük pörçük şeylerdi. Annesinin işe gitmeden önce makyaj yapıp saçlarını tarayışını hayal meyal hatırlıyordu. Mavi Samsonite marka çantasını eline alıp, oradan oraya gidişini hatırladı. Geçen yirmi dokuz yılın hayal meyal görüntülerinden, annesinin son kez Chevy Maverick model arabasını yükleyip, kuzeye iki saatlik bir yolculuğun ardından Truly'ye varışını anımsıyordu. Turuncu uzun tüylü bir halının kapladığı karavan evlerine taşınışlarını düşündü.

Maddie'nin annesine dair aklında en çok kalan şey ise teninin kokusuydu. Bademli bir krem sürmüş gibi kokardı teni. Ama en çok da bir sabah büyük teyzesinin Roundup Karavan Alanı'na gelip annesinin öldüğünü haber verişini hatırlıyordu.

Maddie elindeki çerçeveyi tekrar yerine bırakıp, ahşap parke zeminin üzerinden mutfığa geçti. Buzdolabından bir

diyet kola çıkardı ve kapağını çevirerek açtı. Martha her zaman Alice'in aklının bir karış havada olduğunu söyleyip dururdu. Tıpkı bir kelebek gibi bir yerden başka bir yere, bir sevgiliden başka bir sevgiliye kanat çırparak kendini oraya ait hissedeceği bir yer ve aşkı arardı. Aradığını bulsa da hep yeni yerler ve yeni sevgililer onu beklerdi.

Maddie şişeyi tepesine dikti ve kapağını yeniden çevirerek kapattı. O, annesine hiç benzemiyordu. Bu dünyadaki yerini çok iyi biliyordu. Olduğu gibi olmaktan memnundu ve onu sevecek birilerine hiç ihtiyaç duymuyordu. İşin aslı, henüz hiç âşık olmamıştı. Yakın arkadaşı Clare'in para kazanmak için yazdığı kitaplarında geçen türden bir aşkı henüz hiç yaşamamıştı. Tıpkı annesinin yaşadığı gibi hayatını ele geçirip, sonra da ölümüne sebep olacak kadar aptalca âşık olmamıştı.

Hayır, Maddie'nin bir erkeğin aşkında hiç gözü yoktu. Erkeğin vücudu ise ayrı bir olaydı, zaman zaman bir sevgili istediği olurdu. Haftada birkaç gün gelip sevişip gidecek türden sevgililer. Çok hoş sohbet olması da gerekmezdi. Hatta onu yemeğe çıkarması bile gereksizdi. Onun ideallerindeki adam ona sadece yatakta eşlik etmeli ve sonra da çekip gitmeliydi. Ama ideallerindeki erkeği bulmak için önünde iki engel vardı. Birincisi, bir kadından sadece seks isteyen bir erkek genelde pisliğin teki olurdu. İkincisi de, yatakta iyi olduğunu düşünen erkek çoktu ama bunu eyleme dökabilen çok azdı. İsteddiği tarzda erkek bulma işi başlı başına bir sorun halini alınca da Maddie dört yıl önce aramaktan vazgeçmişti.

Kolasını kapagından tutarak mutfaktan çıktı. Ayağındaki parmak arası terlikleri şırırdatarak önce salondan, sonra da şöminenin yanından geçerek ofisine yöneldi. Dizüstü bilgisayar duvara dayanmış L şeklindeki çalışma masasının hemen üzerindeydi. Uzanıp masanın dolap kısmına tutturulmuş lambanın ipini çekti. Altmış vatlık iki ampul; yığın halinde duran günlükleri, dizüstü bilgisayarını ve “İsmi Sor Götüne Vur” temalı yapışkanlı not kâğıtlarını aydınlattı. Masanın üzerinde farklı şekillerde ve renklerde toplam on tane günlük vardı. Kırmızı, mavi, pembe günlükler. İki tanesinin üzerinde kilidi vardı, biri ise üzerine sadece siyah tahta kalemle “Günlük” yazılmış spiralli sarı bir defterdi. Tüm bu günlükler annesine aitti.

Maddie en üstteki beyaz deftere göz atarken elindeki kola şişesini hafifçe kalçasına vuruyordu. Büyük teyzesi Martha birkaç ay önce ölmüştü ve onun ölümüne kadar Maddie’nin annesinin günlüklerinden hiç haberi olmamıştı. Maddie, Martha’nın bu günlükleri kasten sakladığını düşünmüyordu. Bunları Maddie’ye vermeyi düşünüp, sonra da bir köşede unutup kalması daha muhtemeldi. Ne de olsa Alice, Jones aile ağacında yer alan akıllı bir karış havada olan tek kadın değildi.

Martha’nın yaşayan tek akrabası olarak işleri yoluna koymak, cenazeyi düzenlemek ve evini boşaltmak Maddie’ye kalmıştı. Teyzesinin kedileri için birer ev bulmayı bcermiş ve kalan pek çok şeyi Goodwill yardım kuruluşuna bağışlamıştı. Bulduğu son kutulardan birinde çok sayıda eski

ayakkabı, modası geçmiş çantalar ve koli bandıyla yapıştırılmış bir ayakkabı kutusu bulmuştu. Önce bu yırtık pırtık kutuyu kapağını dahi açmadan çöpe fırlatmayı düşünmüştü. Hâlâ içinden bir ses keşke öyle yapsaydım diye düşünüyordu. Keşke kutuya şöyle bir bakıp, kalbinin ağzına gelişini hissedip sonra da unutsaydı. Çocukken hep onu annesine bağlayan bir bağ olsun isterdi. Sahip olup saklayabileceği türden şeyler. Onları zaman zaman ortaya çıkarıp ona can veren kadınla arasındaki bağı hissedebilmeyi düşlerdi. Çocukluğu hep bir şeyleri özlemekle geçmişti. Meğer özledikleri onca zamandır birkaç metre ötesinde, bir dolabın tepesinde saklıymış. Bir Tony Lama kutusuna gizlenip onu beklermiş.

Kutunun içinde annesinin günlükleri, ölüm ilanı ve ölümlüyle ilgili gazetede çıkan haberlerin kupürleri vardı. İçinde bir de mücevherlerinin saklı olduğu saten bir çanta vardı. Çoğu ucuz birkaç parçaydı. Foxy Lady tarzı bir kolye, birkaç tane turkvuaz renkli yüzük, bir çift gümüş halka küpe ve St. Luke Hastanesi'nin üzerinde "Jones Bebek" yazılı küçük pembe bir kol bandı.

O eski yatak odasında bunları bulduğu ilk gün nefes alamamış, göğsü sıkışıp kalmıştı. Sanki oracıkta tekrar bir çocuk oluvermişti. Korkmuş ve yalnız bir çocuk... Kutudakileri uzanıp alamayacak ve arada bir bağ kuramayacak kadar ürkmüş ama nihayetinde zar zor hatırladığı annesine ait elle tutulur bir hatıra bulduğu için heyecanlı bir çocuk...

Maddie elindeki kola şişesini masanın üzerine bıraktı

ve ofis sandalyesini ters çevirdi. O gün, o ayakkabı kutusunu da beraberinde eve getirmiş ve içinden çıkan ipek çantayı kendi mücevher kutusunun içine koymuştu. Sonra da oturup, günlükleri okumaya başlamıştı. Hepsini ardı ardına okuyup, bir çırpıda bitirivermişti. Annesi günlüklerini yazmaya on ikinci yaş gününde başlamıştı. Bazılarının boyutları büyüktü, belli ki o sayfaları doldurmak biraz zor olmuştu. Bu günlükler sayesinde Alice Jones'un kim olduğunu öğrendi.

Annesinin henüz on iki yaşındayken bir an önce büyüyüp Anne Francis gibi bir aktris olmak istediğini öğrendi. "Saklambaç" adlı programda hayatının aşkını bulmayı uman gencecik bir kız ve aşkı hep yanlış yerlerde arayan bir kadın olduğunu öğrendi.

Maddie en sonunda onu annesine bağlayan bir şeyler bulmuştu ama günlükleri okudukça kendini daha da eksik kalmış gibi hissetmişti. Çocukluk düşü gerçekleşmişti belki ama yalnızlığı daha da perçinlenmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Mick Hennessy bir tomar paranın üzerine lastik geçirip onu da kredi kartı ekstreleri ile borç senetlerinden oluşan yığının yanına bıraktı. Masanın hemen üzerinde duran elektronik bir bozuk para sayma makinesinin sesi Mort's Bar'ın arka tarafındaki bu küçücük odanın içini çınlatıyordu. Mick dışında herkes artık evine gitmişti ve Mick de kasa hesabını tamamlar tamamlamaz evinin yolunu tutacaktı.

Bar sahibi olmak ve bar işletmek Mick'in genlerinden gelen özelliklerdi. Mick'in büyük büyük dedesi içki yasağının olduğu dönemlerde ucuz hububat alkolü yapıp satardı. On sekizinci yasanın değişip yasakların son bulmasıyla fıçılar dolusu alkolün yeniden Amerika'ya hücum etmesinden iki ay sonra da Hennessy's Bar'ı açmıştı. Bar işletmeciliği ailesinin hayatında Mick kendini bildi bileli vardı.

Mick barında kavgacı ayyaşlarla pek muhatap olmazdı ama yeri geldiğinde patronluk taslamayı da severdi. Sipariş alıp insanlara cevap vermek zorunda değildi. Ve ne zaman barlarından birinden içeri girse hayatı boyunca başka hiçbir şeye karşı hissetmediği bir sahiplik hissi uyanırdı içinde. Barları her zaman gürültülü, gümbür gümbür ve kaotikti ama bu kaos onun kontrolündeydi.

Barda harcadığı saatler ve sahip olma hissini dışında Mick'in en sevdiği şeylerden biri de para kazanmaktı. Yaz ayları boyunca turistlerden ve Boise'de yaşayıp da yaz için Truly'deki yazlıklarına gelen insanlardan tonlarca para kazanıyordu.

Para sayma makinesi durduğunda Mick kümeler halinde yığılmış bozuk paraları karton poşetlere koydu. O an gözünün önünde koyu renk saçlı, kırmızı dudaklı bir kadın beliriverdi. Arka taraftan bara giriş yapar yapmaz Maddie Dupree'yi fark etmiş olması onu hiç şaşırtmamıştı. Asıl, fark etmemiş olsaydı şaşardı. O pürüzsüz güzel teni, o baştan çıkarıcı kahverengi gözleriyle tam da Mick'in dikkatini çekecek türden bir kadındı. Dudaklarının hemen kenarındaki küçük beni anımsadığında, çok uzun zamandır böyle dudaklar öpmediğini ve bir kadının bedeninin kuytu köşelerine yolculuk etmediğini de hatırladı. Birisinin çenesinden aşağı kayıp boyununu, yumuşacık tenini ve en tatlı yerlerini öpmeyeli hayli zaman olmuştu.

İki yıl önce Truly'ye taşındığından beri seks hayatı tabiri caizse acınacak haldeydi. Ve bu çok kötüydü. Truly insanla-

rin pazar günü kiliseye gittikleri ve gencecik yaşta evlendikleri küçük bir kasabaydı. İnsanlar ellerinden geldiğince evliliklerini sürdürmeye çalışır, eğer beceremezlerse tekrar bir evlilik yapmanın peşine düşerlerdi. Mick'in ise ne evli kadınlarda ne de evlilikte gözü vardı. Bu konuyu aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Ha, elbette Truly'de de bekâr kadınlar vardı. Kasabada iki tane barı olunca pek çok bekâr kadınla da tanışma fırsatı olmuştu. Ama onlarla her muhabbetinde anlıyordu ki onların meraklarını cezbeden tek şey sadece Mick'in içki listesi değildi. Mick çoğunu çok eskilerden beri tanırdı. O meşhur hikâyeyi, çıkan dedikoduları ve muhtemelen de Mick'in kim olduğunu iyi biliyorlardı. Bilseler de ya da öğrenecek olsalar da Mick hep onu tanımayan ve geçmişinden bihaber kadınlarla birlikte olmak istiyordu. Anne ve babasının hayatlarındaki iğrenç detayları bilmeyen bir kadınla...

Mick paraları ve senetleri bir para çantasının için yerleştirip fermuarını sıkıca kapattı. O sırada çalışma masasının hemen üzerindeki duvarda asılı olan saat, sabah 02.05'i gösteriyordu. Cilalı meşe masanın hemen üzerinde Travis'in yanaklarını ve burnunu kaplamış kahverengi çilleriyle en son çekildiği okul fotoğrafı vardı. Mick'in yeğeni her ne kadar henüz yedi yaşındaysa da on dördünde gibi gösteriyordu ve tam bir Hennessy erkeğiydi. Mick, yüzündeki o masum gülüşe bir an olsun kanmıyordu. Tıpkı ataları gibi koyu renk saçları, mavi gözleri ve haşın bir tavrı vardı. Eğer kontrol altına alınmazsa atalarının kavgacılığını, âlemlere ve kadınlara

düşkünlüğünü de alması kaçınılmazdı. Belki bu özellikler tadında bırakıldığında ve tek başına olduğunda çok da fena özellikler değillerdi ama Hennessy nesli tadında bırakmak nedir bilmediğinden, hepsinin karışımı ölümcül sonuçlar doğurabiliyordu.

Ofisin diğer köşesine doğru ilerleyip, elindeki para çantasını kasanın en üst gözüne, o gecenin muhasebe işlemlerinin yazılı olduğu kâğıdın hemen yanına yerleştirdi. Kasanın ağır kapısını yavaşça kapatarak çelik kolunu aşağıya indirdi ve şifresini tuşlayarak kilitledi. Mort's'un arka tarafındaki küçük odada bu kez tuşların sesi yankılanıyordu.

Travis, şüphesiz Meg'in hayatını gerçekten cehenneme çeviriyordu ve Mick'in kız kardeşinin de erkekleri pek anladığı söylenemezdi. Meg erkek çocuklarının neden taş fırlattıklarına, neden ellerine geçen her şeyden silah yapmaya çalıştıklarına ve ortada hiçbir sebep yokken neden yumruklanmaya başladıklarına bir türlü akıl sır erdiremiyordu. Travis'in hayatında tampon görevi görüp, Meg'e onu yetiştirmesinde yardımcı olma görevi Mick'e aitti. Böylece Travis'in etrafında konuşacak ve ona nasıl iyi bir adam olunacağını öğretecek birileri bulunacaktı. Ne var ki Mick'in de bu konuda uzman ya da iyi adam olma konusunda ışıl ışıl parlayan bir cevher olduğunu söylemek zordu. Ama en azından az çok bilgisi vardı ve bir adamı neyin yavşak yaptığından haberdardı.

Masanın üzerinden bir tomar anahtar alıp, ofisinden dışarı çıktı. Giydiği botun topukları parke zeminine çarptıkça boş

barın içinde büyük bir yankı yapıyordu.

Mick çocukken etrafında konuşabileceği ya da ona nasıl iyi bir adam olunacağını öğretebilecek kimseler yoktu. Onu büyüten büyükannesi ve kız kardeşi olmuştu, bu yüzden de her şeyi kendi başına öğrenmek zorunda kalmıştı. Çoğu kez de en zor yoldan öğrenmişti öğrenmesi gerekenleri. Travis'in de aynı şeyleri yaşamasını istemiyordu.

Barın ışıklarını söndürüp arka kapıya yöneldi. Anahtarı kilide sokup kapıyı kilitlerken sabahın serin meltemi yüzünü ve boynunu yalayıp geçti. Mick liseyi bitirir bitirmez Truly'den ayrılmış ve başkentteki Boise Devlet Üniversitesi'ne gitmek üzere yollara düşmüştü. Ne var ki üç yıllık beyhude bir çabanın ve gördüğü iğrenilesi manzaraların ardından askere gitmeye karar vermişti. O zamanlarda dünyayı bir tankın içinden izliyor olmak ona çok zekice hazırlanmış bir plan gibi geliyordu.

Kırmızı Dodge Ram marka kamyoneti çöp konteynerinin hemen yanına park edilmişti. Kapıyı açıp koltuğa tırmandı. Evet, dünyayı görmüştü. Hatta hatırlamak istediğinden çok daha fazlasını görmüştü. Tek farkla; dünyayı izlediği yer bir tankın içi değildi. Onun yerine binlerce metre yükseklikteki Apache helikopterlerin kokpitlerinden seyre dalmıştı dünyayı. Ordudan ayrılıp Truly'ye yerleşmeden önce Amerikan ordusunun devasa kuşlarını havalandırıyor. Ordu ona muhteşem bir kariyer ve iyi bir hayat standardının yanında daha pek çok şey kazandırmıştı. Kadınların olmadığı evlerde nasıl başının çaresine bakılacağını, nasıl oturup kal-

kılacağını, ne zaman konuşulup, ne zaman susulacağını, ne zaman kavga edilip, ne zaman sırtını dönüp gidileceğini, neyin önemli ve neyin uğraşmaya değmez olduğunu öğrenmişti.

Mick kamyonetini çalıştırıp, birkaç dakika aracın ısınmasını bekledi. İki barı vardı ve neyse ki belalı ayyaşlarla ve çeşit çeşit moronlarla nasıl baş edebileceğini çok önceden öğrenmişti. Bu sayede kafaları kırıp, yumruklaşmaya mahal vermeden sorunları çözebiliyor ve artık şimdilerde bunun keyfini sürüyordu. Aksi halde, adamların hepsi de elinde kalacaktı. Bir kavgadan diğerine atlayacak, kasabada tıpkı gençliğinde olduğu gibi mosmor bir göz ve patlak dudaklarla geziyor olacaktı. O zamanlar dünyadaki aptallarla nasıl baş edeceğini bilemiyor, anne ve babasının başkahramanı oldukları skandalla yaşamaya çalışıyordu. Bir odaya girdiğinde arda arkası kesilmeyen fısıltılarla yaşamak, kilisede ya da Valley Market'inde üzerine çevrilen bakışlara katlanmak zorunda kalıyordu. Okuldaki çocukların iğneli laflarına göğüs geriyor ve en kötüsü de Meg ile birlikte artık doğum günü partilerine davet edilmiyorlardı. Mick o dönemde karşısına çıkan her güçlüğü yumruklarıyla savuşturmaya çalışmıştı. Kardeşi Meg ise kendi içine dönerek onarmaya çalışmıştı yaralarını.

Mick kamyonetin farlarını yakıp vitesi geriye attı. Arabanın arkasındaki park lambaları yolu aydınlatırken, Mick omzunun üzerinden arkaya bakarak yavaşça park yerinden çıkmaya başladı. Eğer daha büyük bir kasabada yaşıyor olsalardı, Loch ve Rose Hennessy'nin şehvetli hayatları birkaç

hafta içerisinde unutulur giderdi. Gazete manşetlerini bir iki gün meşgul edip, sonra yerini yeni bir skandala bırakırdı. İnsanların sabah kahvelerini yudumlarken dedikodusunu yapacağı daha büyük bir haber alırdı yerini. Ne var ki, Truly büyüklüğünde bir kasabada o güne kadarki en büyük skandallar çalıntı bisiklet vakaları ve Sid Grimes'in mevsimi dışında yasak ava çıkmış olmasıydı. Öyle olunca Loch ve Rose Hennessy'nin pislikleri kasabanın ağızına yıllar boyunca pelesenk olmuştu. Hikâyedeki her trajik ayrıntının spekülasyonunu yapmak ve ısıtıp ısıtıp ortaya dökmek insanların boş vakitlerinin yegâne eğlencesi olmuştu. Bayramlardaki geçit törenlerinde, buz heykelleri yarışmasında ve kasabanın çeşitli oluşumları için her para toplanışında söylentiler kulaktan kulağa yayılırdı. Kasaba ahalisi bayramlarda kasabayı donatmayı ve okuldan sonra uyuşturucuya hayır programları düzenlemeyi hiç atlamıyordu. Aynı ahalinin unuttuğu ya da gözden kaçırdığı bir gerçek vardı ki, o da Loch ve Rose Hennessy'nin yarattığı skandalın tam ortasında kalmış iki küçük masum çocuğun olduğuydu.

Arabayı tekrar ileri vitese atarak dar park yolundan loş bir ışıkla aydınlatılmış caddeye çıktı. Çocukluk anılarının pek çoğu eski, hayal meyal şeylerdi ve Tanrı'ya şükürler olsun ki çoğunu unutmuştu. Ama bazıları vardı ki tıpkı bir kristal gibi berrak ve dün gibi hatırlındaydı. Tıpkı bir gece şerifin kapılarını çalıp, onlara eşyalarını toplamalarını söylemesi ve sonra da büyükannesi Loraine'nin evine götürmesi gibi... Mick ekip arabasının arkasında üzerinde tişörtü, al-

tında iç çamaşırı, ayagında spor ayakkabıları ve elinde Tonka marka oyuncak kamyonuyla öylece oturduğunu. Meg'in ise sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağladığını hâlâ anımsıyordu. Gerçekten onlar için dünyanın sonu gelmişti. Telsizden yükselen cızırtıları, heyecanlı ses tonlarını ve başka bir polisin diğer küçük kız çocuğunu aradığını hatırlıyordu.

Mick arkasında yanan birkaç şehir ışığını geride bırakarak yaşadığı caddeye dönmeden önce kuzguni gecede yaklaşık üç kilometre boyunca yol aldı. Anne ve babası öldükten sonra Meg'le birlikte büyüdükleri evin yanından geçti. Büyükannesi Lorraine Hennessy kendi halinde şefkatli ve sevgi dolu bir kadındı. Her zaman onun ve Meg'in kar botları ve eldivenleri olmasına ve de yanlarında her zaman yiyecek bir şeyler bulunmasına çok dikkat ederdi. Ama çocukların en çok ihtiyaç duydukları şeyi hep göz ardı etmişti. Normal bir hayat sürebilme ihtiyacını...

Lorraine, Mick ve Meg'in anne ve babalarıyla yaşadığı çiftlik evini satmaya yanaşmamıştı. Kasabanın eteklerindeki ev yıllar boyunca terk edilmiş bir halde öylece beklemiş, bir fare yuvasına dönüşmüş ve yıllar önce orada yaşayan ailenin canlı tanığı olmuştu. Kasabaya yeni gelen birinin o evi görmeden kasabaya giriş yapması imkânsızdı. İyiden iyiye uzayan yabancı otlar, yer yer soyulmuş beyaz duvarlar ve sarkmış çamaşır ipleri karşıları misafirleri.

Mick ve Meg her yıl tam dokuz ay boyunca pazartesi-den cumaya okula giderlerken bu evin önünden geçmek zorunda kalırlardı. Otobüsteki diğer çocuklar "The Dukes of

Hazzard” dizisini konuşup ya da öğle yemeği için beslenme çantalarında ne olduğuna bakarlarken Meg ve Mick kafalarını pencerenin olduğu tarafa çevirmemeye özen gösterirlerdi. Midelerine sanki bir taş gelip oturmuş gibi olur, nefeslerini tutup kimsenin eski evlerinin önünden geçtiklerini fark etmemeleri için dualar ederlerdi. Ama bazen bu dualar boşa çıkar ve otobüsteki herkes Mick’in anne ve babasının başına gelen olaylarla ilgili en son dedikoduları fısıldaşıp dururdu.

Her gün okula servisle gitmek başlı başına bir eziyet halini almıştı. Günlük bir işkence gibiydi, ta ki 1986’nın soğuk bir Ekim gecesi ev infilak edip yerle bir olana kadar. Yangının sebebi kundakçılık olarak belirlenmiş ve kapsamlı bir soruşturma başlatılmıştı. Kasabadaki hemen hemen herkes sorgulanmış ama evi ateşe verenin kim olduğu bulunamamıştı. Kasabadaki herkesin bunu kimin yapmış olabileceğiyle ilgili bir fikri vardı ama kimse bu tezden emin olamıyordu.

Büyükanne Loraine üç sene önce öldüğünde Mick, evi Allegrezza kardeşlere sattı. Hatta ailenin sahip olduğu barı da satmayı aklından geçirdi ama neden sonra vazgeçip, tekrar kasabaya dönerek barı kendi işletmeye karar verdi. Meg’in ona ihtiyacı vardı. Travis’in de. Ve döndükten sonra hayretle fark etti ki artık kasaba ahalisi skandaldan bahsetmez olmuştu. Artık ardından peşi sıra gelen fısıltılar duymaz olmuştu, olsa bile de duymazlıktan gelmeyi öğrenmişti.

Mick kamyoneti yavaşlatıp, tekrar sola döndü ve evinin

uzun araba yoluna girip Shaw Dağı'nın eteklerindeki tepeyi tırmanmaya başladı. Truly'ye taşındıktan kısa bir süre sonra bu iki katlı evi satın almıştı. Evin kasabayı tepeden gören ve gölü çevreleyen sarp dağların da görüldüğü harika bir manzarası vardı. Kamyonetini garajdaki altı metrelik sürat teknesinin yanına park edip, çamaşırhanenin olduğu bölümden eve girdi. Ofisinin lambasını açık unutmuştu. Geçerken söndürdü. Karanlık salona doğru ilerleyip merdivenleri ikişer ikişer tırmanmaya başladı.

Mick çoğu zaman çocukluğunun odak noktası olan geçmişini düşünmemeye çalışırdı. Tuhaftır, Truly artık bu konunun üzerini kapatmış gibiydi. Oysaki Mick de artık zaten insanların onun hakkında ne söylediği ya da ne düşündüğünü zerre kadar takmıyordu. Koridorun sonundaki yatak odasına girip, pencerelerdeki ahşap panjurlardan içeri sızan ay ışığının gölgesinde yatağına doğru ilerledi. Arka cebine elini attığında yüzüne ve göğsüne gölgeler ve çizgi çizgi, belli belirsiz ışık huzmeleri vuruyordu. Cebindeki cüzdanını çıkarıp şifoniyerin üzerine fırlattı ve tişörtünün uçlarından iki eliyle yakalayıp başından sıyrıp çıkardı. Ama geçmişin Mick'in zerre kadar umurunda olmaması Meg'in de her şeyi atlattığı anlamına gelmiyordu. İyi günleri de, kötü günleri de olmuştu. Ama büyükannelerini kaybettikleri günden bu yana Meg'in kötü günleri giderek çoğalmış ve bu hayat Travis için de çekilmez bir hal almıştı.

Gölgeler ve ay ışığı yeşil yorganın ve meşe ağacından yapılmış yatak başlarının üzerine düşüyordu. Çıkardığı tişör-

tünü ayaklarının dibine atıp, odanın diğer tarafına geçti. Bazen Truly'ye geri dönmenin bir hata olduğu hissine kapılıyordu. Sanki bir yere mihlanıp kalmış ve kıpırdayamıyormuş gibi hissediyordu, neden böyle hissettiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir bar daha satın almıştı ve arkadaşı Steve ile birlikte helikopter servisi işine girmeyi düşünüyordu. Parası vardı, başarılıydı ve ailesiyle birlikte ait oldukları yer Truly'ydi. Sahip olduğu tek ailesiyle. Ve de sahip olabileceği... Yine de bazen hayattan beklentileri olduğu düşüncesini aklından çıkaramadığı anlar olurdu.

Yatağın ucuna oturmasıyla yatak hafifçe çöktü. Eğilerek botlarını ve çoraplarını çıkardı. Meg, Mick'in tek ihtiyacının ona iyi bir eş olabilecek bir kadınla tanışmak olduğu kanısındaydı. Oysaki Mick kendini hiç evli barklı bir erkek olarak düşünemiyordu. En azından şimdilik... İyi giden ilişkiler yaşamıştı. Bozuldukları güne kadar iyi giden ilişkiler. Ama hiç biri bir ya da iki yıldan daha fazla sürmemişti. Sebepse hep Mick'in çekip gitmesi, kızları parmağına yüzük takarak nikâh masasına oturtmaya razı gelmemesiydi.

Ayağa kalkıp, üzerinde bir tek iç çamaşırı kalana dek soyundu. Meg'e göre Mick anne ve babasının evliliklerinin kötü gittiğine şahit olduğu için evlenmekten korkuyordu, ama bu doğru sayılmazdı. İşin aslı, anne ve babasını çok fazla hatırlamıyordu. Aklında kalanlar sadece hayal meyal göl kenarı piknikleri ve anne ve babasının kanepede birbirlerine sokularak oturmalarıydı. Bir de annesinin mutfak masasına çöküp ağlayışını ve elindeki ağır telefonu televizyona

fırlatışını hatırlıyordu.

Hayır, problem anne ve babasının lanet ilişkilerine dair hatıraları değildi. Sadece bugüne kadar hayatının geri kalanını birlikte geçirmeye degecek bir kadın bulamamıştı o kadar. Mick bunu büyük bir sorun olarak görmüyordu.

Yorganı kaldırıp kendini serin kumaşların arasına bıraktı. Ve o gece ikinci kez aklına Maddie Dupree geldi. Karanlıkta kendi kendine gülümsedi. Kadın ukalanın tekiydi ama bunu bir kadının yüzüne vurmak Mick'in tarzı değildi. Aslında Mick bir erkege ayak direyebilen kadınlardan hoşlanıyordu. Elindekiyle yetinmeyi bilenler hoşuna gidiyordu. Geçimini sağlamak için bir erkeğin eline bakanlar değil. Sürekli bir şeyler isteyen, zırlayan ya da çatlak kadınlardan hiç hoşlanmazdı. Özellikle de ruh hali tıpkı bir sarkaç gibi sürekli değişen kadınlardan hiç haz etmezdi.

Mick yan dönerek komodinin üzerindeki saatine bir göz attı. Saatini sabah ona kurup yedi saatlik deliksiz bir uyku için kendini hazırlamıştı. Ama maalesef, işler beklediği gibi olmadı.

Ertesi sabah, çalan telefonla derin uykusundan uyandı. Gözlerini açıp, yatağına vuran sabah güneşinin ışıklarıyla birkaç kez kırptırdı. Arayanın kim olduğuna bakıp, kablo-suz telefona uzandı.

“Ödümü kopardın.” Üzerindeki yorganı çıplak göğüslerinin üzerine indirdi. “Sana acil bir durum olmadıkça saat ondan önce aramamanı söylemişim.”

“Annem işe gitti ve benim havai fişege ihtiyacım var,”

dedi yeğeni.

“Sabahın saat sekiz buçuğunda mı?” Kalkıp oturdu ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Bakıcın yanında mı?”

“Evet. Yarın 4 Temmuz ve benim hiç havai fişegim yok.”

“Şimdi mi aklına geldi?” Bunun altında başka bir iş vardı. Konu Travis olduğunda hikâyenin altında hep başka bir iş olurdu. “Annen havai fişeklerini neden almadı sana?” Uzun bir sessizlik olunca Mick yeniden söze başladı. “Gerçeği anlatsan iyi edersin çünkü zaten Meg’e de soracağım.”

“Almadı çünkü ağzım çok bozukmuş.”

Mick ayağa kalktı ve şifoniyere doğru ilerlerken ayakları üzerine bastığı bej rengi kalın halıya gömüldü. Çekinerek sord: “Neden?”

“Şey... çünkü yine köfte pişirdi. Hem de benim köfte-den nefret ettiğimi bile bile.”

Mick çocuğa kabahat bulmuyordu. Hennessy kadınları berbat köfteleriyle meşhurdu. Şifoniyerin ikinci çekmecesini açarak merakla ve aceleyle sordu: “Sonra?”

“Ben de tadının bok gibi olduğunu ve senin de öyle düşündüğünü söyledim.”

Mick tam elini uzatıp şifoniyerden beyaz bir tişört almak üzereydi ki bir an duraksayıp aynadaki aksine baktı. “O kelimeyi gerçekten kullandın mı?”

“Hı hı, ondan sonra da bana havai fişek almayacağını söyledi. Ama sen de hep o kelimeyi söylersin.”

Çocuk haklıydı. Aldığı tişörtü omzunun üzerine atıp,

kan çanağı gözlerine bakmak için yeniden aynaya eğildi. “Benim söyleyebileceğim kelimeler ve senin syleyebileceğin kelimeler üzerine konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Biliyorum, ama ağzımdan katı işte.”

“Ağzından kaçan sözlere dikkat etsen iyi edersin.”

Travis i geçirdi. “Biliyorum. zgn olduğumu söyledim. Ki aslında hiç değildim. Ciddiyim. Tıpkı senin de dediğin gibi. En aptal kızlara bile zgn değilsen bile zgn olduğunu söyle, hatta sen haklı onlar haksız olsa bile diyen sendin.”

Aslında Mick tam olarak böyle dememişti. “Meg’e bunu benim söylediğimi söylemedin umarım.” ekmecedен bir Levi’s kot çıkarıp devam etti, “Değil mi?”

“Tabii ki.”

Kız kardeşinin kararını yok sayamazdı ama bir erkek de doğruları söylediği için cezalandırılmamalıydı. “Eğer annen izin vermiyorsa havai fişekleri ben alamam, ama bir yolunu bulmaya çalışırız.”

Bir saat sonra Mick kamyonetinin arka koltuğuna bir poşet dolusu havai fişek koymuştu. Handy Man yapı marke-tinin park yerindeki güvenli malzemeler satan bir reyondan çeşit çeşit patlayıcıların yanı sıra birkaç tane yıldız saçan ve yılan şeklindeki patlayıcılardan almıştı. Bunları Travis için değil, 4 Temmuz’da bir barbekü partisi verecek Louie Allegrezza için almıştı. Eğer soran olursa böyle diyeceklerdi, ama

Mick insanların buna inanacağından şüpheliydi. Bu kasabanın tüm ahalisinin ateşli oyuncaklara takıntılı olduğu bir gerçektir. Aynı şekilde Mick'in de göl üzerine fırlatılmayı bekleyen bir kutu yasaklı patlayıcısı vardı. Yetişkinler etrafta çocuklar olmadığı sürece güvenli ve garantili patlayıcılar kullanmıyorlardı. Yasal olan o fişekler sanki birer alıştırtma turu gibi geliyordu onlara.

Louie'in oğlu Pete Allegranza ve Travis arkadaşlardı. Günler öncesinde Meg eğer Travis belaya bulaşmayacak olursa onun da Mick ile birlikte barbeküye gitmesine izin vermişti. Barbekü yarındı ve Mick, Travis'in bir gün daha dişini sıkıp, iyi bir çocuk olmaya çalışacağını biliyordu. Mick kamyonetinin kapısını kapatıp, Travis'le birlikte park alanının içinden yapı markete doğru ilerlemeye başladı. "Eğer uslu durursan, belki bir yıldız saçan tutmana izin verebilirim."

Travis mızızlanarak, "Yapma, yıldız saçanlar bebek işi," dedi.

"O kadar çok vukuatın var ki, hava kararmadan kendini yatağında bulmazsan şükret." Gün ışığı yeğeninin siyah saçlarına ve Örümcek Adam'lı tişörtünün omuzlarına vuruyordu. "Son zamanlarda davranışlarını kontrol etmekte hayli zorlanıyorsun." Marketin kapısını açıp, kasanın arkasında duran market sahibini el sallayarak selamladı. "Meg hâlâimize de çok sinirli ama bir planım var." Meg birkaç aydır sürekli mutfak lavabosunun altında akan bir borudan dert yanıp duruyordu. Eğer Mick ve Travis o akıntıyı onarırsa Meg her

gün bir tencere dolusu su boşaltmaktan kurtulmuş olacaktı ve belki de bu sayede daha hoşgörülü biri olup çıkabilirdi.

Travis ayağındaki spor ayakkabılarını sürüyerek dayısıyla birlikte sıhhi tesisat bölümüne doğru yürüdü. Markette hortum bakan bir çift ve çeşit çeşit çekmece saplarının içinden seçim yapmaya çalışan Bayan Vaughn dışında pek kimse yoktu. Bayan Vaughn, Mick'in ilkokul öğretmeni idi. Mick onu her görüşünde hâlâ hayatta ve böyle geziyor oluşuna şaşar kalırdı. Kadın neredeyse bir dinozordan daha yaşlıydı.

Mick bir PVC boru ve birkaç plastik contaya uzanırken, Travis eline bir silikon tabancası alıp elindeki sanki bir a45 Magnum silahmış gibi koridorun sonundaki kuşyemliğine nişan aldı.

Mick tesisat bandına uzanırken Travis'e, "Onu yerine bırak," dedi.

Travis hayali silahını birkaç kez daha ateşledikten sonra, yeniden rafın üzerine bıraktı. "Gidip geyiklere bakacağım." diyerek köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Handy Man marketinde insanların bahçelerini süslemek için satın aldıkları büyük plastik hayvan maketleri vardı. Ne var ki Mick burarlarda her an gerçek hayvanların bahçelerde görülme ihtimali varken insanların bu plastiklere neden bunca para döktüğüne bir türlü anlam veremiyordu.

Aldığı boruyu kolunun altına sıkıştırarak, her ne kadar belaya bulaşma niyeti olmasa da yedi yaşında her erkek çocuğunun olduğu gibi belaya bulaşmadan duramayan yeğenini aramaya koyuldu. Market boyunca ilerleyip, kasanın önün-

deki kuyruklara bir göz attı ve paspasların sergilendiği bölümün yanında öylece kalakaldı.

Erkeksi bir hazla dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılarak gülümsedi. Maddie Dupree altı numaralı koridorun tam ortasında elinde parlak sarı bir kutuyla öylece duruyordu. Kısaçlı bir tokayla tutturduğu saçları sanki birileri başının arkasına tüylü bir toz bezi yerleştirmiş gibi duruyordu. Bakışları kusursuz vücudunda gezinmeye başlayarak önce boyunda sonra da omuzlarında dolaştı ve en sonunda siyah tişörtünün üzerinde kilitlenip kaldı. Dün gece onu tam olarak inceleme fırsatını bulamamıştı. Ama işte şimdi Handy Man'ın parlak ışıkları altında kanlı canlı bir kapak kızı gibi karşısında duruyordu. Tıpkı kilo almamış ya da henüz silikon yüzü görmemiş liseli kızlar gibiydi. İçinde bir arzu dalgasının kabardığını hissetti. Ona bir şeyler hissetmeye başlayacak kadar bile tanımıyordu onu aslında. Evli miydi, bekâr mıydı, hayatında biri, ya da evde bekleyen bir düzine çocuğu var mıydı hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey kadının onu bir miknatis gibi yanına çektiği idi.

“Anlaşılan farelerle başın derte,” dedi.

“Ne?” Maddie başını kaldırıp sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi bir tavırla gözlerinin içine baktı. “Tanrım.” Dudaklarını aralayıp derin bir nefes aldı. Mick'in tüm dikkatiyse dudaklarının hemen kenarındaki bendeydi. “Beni korkuttun.”

“Üzgünüm,” dedi ki aslında hiç değildi. Maddie iri gözleri, nefes nefese ve biraz da korkmuş haliyle çok güzel gö-

rünüyordu. Mick başını kaldırıp, elindeki boruyla Maddie'nin elinde tuttuğu kutuyu gösterdi. "Fare problemin mi var?"

"Aslına bakarsan bu sabah kahve yaparken biri ayakla-
rının dibinden geçip gitti." Burnunu kırıştırdı. "Kilerin ka-
pısının altından geçip gözden kayboldu. Şu an büyük ihtimal-
le orada oturmuş, meyveli çikolatalarımın tadını çıkartıyor-
dur."

"Merak etme," diyerek güldü Mick. "Eminim çok fazla
yiyemeyecektir."

"Hiç yememesini tercih ederim. Ama zehir yemesine
lafım yok." Dikkatini yeniden elindeki kutuya verdi. Koyu
renk saçları omuzlarına döküldüğünde Mick çilek kokusu al-
dığını fark etti.

O sırada Travis köşeyi dönerek koridorun sonunda gö-
ründü ve olduğu yerde kalakaldı. Maddie'ye gözlerini dikti,
farkında olmadan ağzı açık kalmıştı. Mick hislerini tahmin
edebiliyordu.

"Eğer kemirgen ulaşamayacağınız yerlerde ölürse kötü
koku problemiyle karşı karşıya kalabilirsiniz' yazıyor. Evin
içinde çürümüş fare kokusu aramak istemiyorum." Göz
ucuyla Mick'e baktı. "Acaba bunlardan kurtulmak için daha
iyi bir yol yok mudur?"

"Yapışkan bantları hiç tavsiye etmem," dedi kenarda
duran bir kutu yapışkanı göstererek. "Fareler üzerine yapışıp
kalıyor ve çok ciyaklıyorlar." İşte çilek kokusu yine gelmişti.
Acaba etrafta sinekkuşları için kokulu yemlikler mi var? diye
düşündü. "Bana kalırsa kapan kullanmalısın," diyerek fikrini

söyledi.

“Sahi mi? Peki sence de kapan... kulağa biraz vahşice gelmiyor mu?”

Travis, dayısı Mick’in yanına gelerek, “Kapanlar bir fareyi çat diye ortadan ikiye ayırabilir,” dedi. Topuklarının üzerinde geriye doğru yaylanarak sırttı. “Bazen de peynir için uzattıkları kafaları kopuverir.”

“Tanrım, seni ufaklık...” Maddie kaşlarını kırıştırarak bakışlarını Travis’e çevirdi. “Ama bu çok korkunç?”

“Hı hı.”

Mick su borusunu yeniden kolunun altına sıkıştırıp, elini Travis’in başının üzerine koydu. “Bu korkunç çocuk benim yeğenim Travis Hennessy. Travis, Maddie Dupree’ye merhaba de.”

Maddie elini uzatıp Travis’in elini sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum Travis.”

“Ben de öyle.”

“Ve kapanlar hakkında verdiğin bilgiler için çok teşekkür ederim,” deyip Travis’in elini bıraktı. “Eğer farelerin boynunu vurmaya karar verirsem söylediklerini aklımın bir köşesinde bulunduracağım.”

Travis eksik ön dişlerinden birini açığa çıkararak gülmüseddi. Yedi yaşındaki bir insanın tüm cazibesini kullanarak, “Geçen yıl tonlarca fare öldürdüm,” diyerek lafa daldı. “İstersen beni arayabilirsin.”

Mick göz ucuyla yeğenini şöyle bir süzdü. Travis sanki konuşurken hafiften göğsünü kabartmış gibiydi. Travis’in

kendini daha fazla utandırmasına engel olabilmek için lafa atladı. “Farelerden kurtulmanın en iyi yolu eve kedi almaktır.”

Maddie başını iki yana sallayıp, yumuşacık, sıcacık ve nemli gözlerini Mick’e çevirerek, “Kedilerle pek anlaşabildiğimi söyleyemem,” dedi. Mick’in bakışları yeniden Maddie’nin dudaklarına kaymıştı ve içten içe yine ne kadar uzun zamandır böyle güzel dudaklar öpmediğinin merakı içindeydi. “Evinde kedi görmektense mutfağında kopmuş kafalar ya da ortalığa yayılan kokularıyla nerede olduğu belli olmayan cesetler görmeyi tercih ederim.”

Maddie kopmuş kafalardan ya da kokuşan cesetlerden bahsederken Mick tamamen başka bir âlemde cinsel arzusunun uyanışına tanıklık ediyordu. Tam da Handy Man yapı marketinin ortasında sanki on altılık bir ergenmiş gibi kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Bugüne kadar pek çok güzel kadınla berber olmuştu ve artık bir çocuk değildi. Travis’i kendisini utandırmaktan kurtarmıştı ama onu bu durumdan kim kurtaracaktı?

Elindeki dolgu malzemesini göstererek, “Yapmamız gereken birkaç tamirat işimiz var,” diyerek bir adım geri gitti. “Sana fareler konusunda kolay gelsin.”

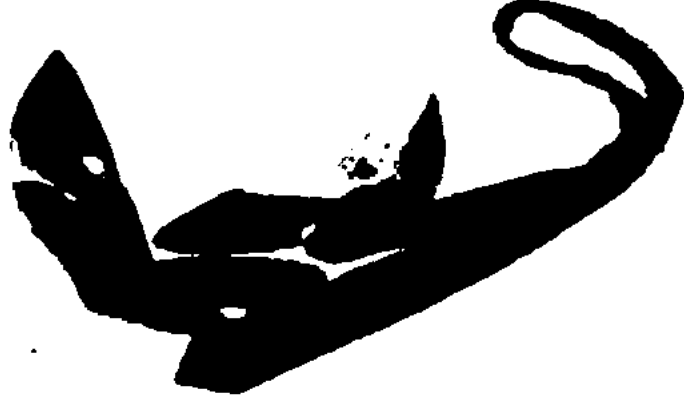
“Görüşürüz çocuklar.”

Travis, “Tabii,” diyerek dayısının peşi sıra köşedeki kasaya doğru seğırtti. “Çok hoş kız,” diye fısıldadı. “Saçlarının rengine bayıldım.”

Mick gülümseyerek elindeki su borusunu kasaya bıraktı.

Çocuk henüz yedi yaşındaydı, ama ne de olsa bir Hennessy erkeğiydi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

5 Eylül 1976

Dan benim için karısından ayrılacağını söylemişti. De-diğine göre zaten mayıstan beri kanepede uyuyordu. Oysaki bugün öğrendim ki, karısı haziranda hamile kalmış. Beni kandırdı, bana yalan söyledi! Mutluluk benim kapımı ne zaman çalacak? Beni şu hayatta seven tek insan küçük kızım. Üç yaşına girdi ve bana her gün beni ne kadar çok sevdiğini söylüyor. O çok daha iyi bir hayatı hak ediyor.

Neden İsa bizi yaşanacak daha güzel bir yere götürmü-yor ki?

Maddie gözlerini kapatıp başını büro sandalyesinin ar-kasına yasladı. Günlükleri okurken annesinin yalnızca ünlem kullanmaya olan merakını değil aynı zamanda evli erkeklere

olan düşkünlüğünü de fark etmişti. Yirmi dört yıllık ömrü boyunca üç evli erkekle birlikte olmuştu. Loch'u saymazsak, diğerleri hep onun için karısından ayrılacağına yeminler etmiş, ama gel gör ki hepsinin de sonunda onu kandırıp, yalan söylediği ortaya çıkmıştı.

Maddie elindeki günlüğü masanın üzerine fırlatıp, kollarını başının üzerine doğru uzatarak esnetti. Alice'in evli erkeklerle olduğu kadar bekârlarla da ilişkileri olmuştu. Ama en sonunda hepsi de ona yalanlar söyleyip kandırmış ve gün gelince de başka biri için terk edip gitmişlerdi. Kuralı bozan tek istisna Loch olmuştu. Ama ilişkileri bu kadar kısa sürede sonlandırılmış olmasa Maddie emindi ki Loch da diğerleri gibi yalanlarını sıralayıp, annesini kandıracaktı. Evli ya da bekâr, annesinin hayatına giren bütün erkeklerin tek ortak noktası onu kalbi kırık bir halde yarı yolda bırakmaları olmuştu.

Açık pencereden esen hafif meltem yan komşunun bahçesindeki barbekü partisinin seslerini içeri taşıdı. Bugün günlerden 4 Temmuz'du ve tüm Truly sakinleri bayram havasındaydı. Kasabadaki tüm binalar kırmızı, beyaz ve mavi flamlalarla donatılmıştı. Sabah Main Caddesi'nden bir tören alayı geçmişti. Maddie yerel gazetede Shaw Park'ta büyük bir kutlama programının hazırlandığını ve karanlığın çökmesiyle 'büyüleyici bir havai fişek gösterisinin' başlayacağını okumuştı.

Maddie ayağa kalkıp banyoya yöneldi. Böylesine küçük bir kasabada bir havai fişek gösterisi ne kadar büyüleyici ola-

bilirdi ki? Başkent Boise'de bile uzun zamandır doğru düzgün bir gösteri olmamıştı.

Jakuzili küvetinin su giderini tıkaçla tıkayıp musluğu açtı. Soyunurken klozetin hemen üzerindeki küçük havalandırma penceresinden komşularının kahkahalarını duyabiliyordu. Sabah erken saatlerde Louie ve Lisa Allegrezza kapıya gelip onu da barbekü partisine davet etmişlerdi. Ne var ki kendini en iyi hissettiği zamanlarda bile tanımadığı insanlarla muhabbet kurma konusunda hep sıkıntı yaşıyordu. Ve son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyordu. Bulduğu o günlükler aslında bir bakıma bir lütuftu onun için. Uzun zamandır aklında olan sorulara cevap olmuşlardı. Doğduğu günden beri onun dışında etrafındaki tüm insanların cevaplarını bildiği sorulara... Günlüklerden babasının Madridli olduğunu ve annesinin liseyi bitirdiği yaz ona hamile kaldığını öğrenmişti. Babası Amerika'ya aile ziyareti için gelmiş ve birden birbirlerine delicesine âşık olmuşlardı. Yaz sonunda Alejandro tekrar İspanya'ya dönmüştü. Alice hamile olduğunu söylediği onlarca mektup yazmasına rağmen hiçbirine cevap alamamıştı. Anlaşılan büyük aşkları aslında tek taraflıydı.

Maddie saçlarını yukarıda toplayıp, büyük bir kısıkaçlı tokayla tutturdu. Babasını hiçbir zaman tanıyamayacağı, yüzünü görüp, sesini duyamayacağı gerçeğiyle yüzleşeli çok olmuştu. Babasının ona hiçbir zaman bisiklet ya da araba sürmeyi öğretemeyecek olmasını sineye çekmişti. Ama şimdi ortaya çıkan bu günlüklerle tüm hissettikleri yeniden gün yü-

züne çıkmıştı. Alejandro'nun yaşıyıp yaşamadığını ve Maddie'nin onun kızı olduğunu öğrenirse nasıl bir tepki vereceğini içten içe merak ediyordu.

Maddie akan suyun içine çikolatalı Alman pastası aromalı banyo köpüğü döküp küvetin hemen yan tarafına da çikolatalı pasta aromalı bir spa kremi yerleştirdi. İç çamaşırlarının birbiriyle uyumu ya da ayakkabısının marka olmasına çok önem vermiyor olabilirdi ama banyo ürünleri onun için olmazsa olmaz şeylerdi. Kokulu karışımlar ve nemlendiriciler en büyük tutkusuydu. Ona her gün stilistlerin ellerinden çıkan kıyafetler vermektense böyle losyonlar ve bir vücut kremleri vermeleri yeterdi.

Soyunup, küvetin içine girdi ve kendini yavaşça mis kokulu suyun içine bıraktı. Köpüklü suyun altına gömülürken, "Ahh," diyerek iç geçirdi. Küvetin soğuk porselen kenarına yaslanıp gözlerini kapattı. Banyosunda akla gelebilecek her koku mevcuttu. Gülden elmaya, espressodan çikolatalı pastaya kadar her kokuya sahipti ve yıllar önce içindeki haz düşkününü kadınla barış imzalayıp, onunla yaşamayı öğrenmişti.

Bir zamanlar ona zevk veren her şeyin dibine vurduğu anlar olmuştu. Listenin en başında ise erkekler, tatlılar ve pahalı vücut kremleri yer alıyordu. Bu dibe vuruşun sonunda elinde kalan tek şeyse erkeklere dair dar bir bakış açısının yanı sıra koca bir kalça olmuştu. Her ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olsa da nihayetinde koca bir kıçtı sahip olduğu. Çocukluğunda hayli kiloluydu ve yeniden arkasında koca bir yükü taşıma korkusu ona yaşam tarzını değiştirtmişti. On

üçüncü yaş gününün sabahına karşısında bir cheesecake ve Derick adında bir çocukla gözlerini açmıştı. İşte o andan itibaren de artık yaşam tarzını değiştirmesi gerektiğini anlamıştı. Ve o sene pasta vasatken, Derrick de tam bir hayal kırıklığıydı.

O günlerde de içinde haz peşinde koşan bir kız vardı ama henüz içindekileri *eyleme* dökemiyordu. O zamanlarda da vücut losyonlarına ve banyo bakım ürünlerine düşkündü ama tüm bunları vücudunu dinlendirip stresten arındırmak ve pul pul dökülen kuru cildini nemlendirmek için yapıyordu.

Bir parça huzur bulma umuduyla içine yattığı suyun içine biraz daha gömüldü. Vücudu köpüklere ve ılık suya teslim olmuş ama aklı hâlâ huzura kavuşmamıştı. Geçen son haftaların hesabını yapıp duruyordu. Hikâyesinin zamanlaması ve aldığı notlar konusunda hayli yol kat etmişti. Annesinin en son günlüğünde adı geçen insanların, Truly'de edindiği birkaç arkadaşının ve birlikte çalıştığı kişilerin bir isim listesini çıkarmıştı. Kasabanın soruşturma memuru 1978'de ölmüş ama şerifi hâlâ Truly'de yaşamaktaydı. Çoktan emekli olmuştu ama Maddie şeriften kayda değer bilgiler alabileceğinden emindi. Elinde gazete kupürleri, polis raporları, soruşturma memurunun bulguları ve Hennessy ailesiyle ilgili olabildiğince çok bilgi vardı. Şimdi artık tek yapması gereken annesini hayattayken tanıyan ve öldüğüne de tanıklık eden birileriyle konuşmaktı.

Annesiyle birlikte çalışan iki kadının hâlâ kasabada ya-

şadığını öğrenmişti ve yarın ilk işi onlarla konuşmak olacaktı. Kasabadaki insanlarla konuşup gerçekleri gün yüzüne çıkarmanın vakti gelmiş de geçiyordu bile.

Ilık su ve kokulu köpükler karnının üzerinden ve göğüslerinin altından kayıp gitti. Günlüklerini okuduğunda sanki yirmi dokuz yıl sonra ilk defa annesinin sesini duymuş gibi hissetmişti. Alice yazılarında yalnız kalma korkusundan, hamileliğinden ve Maddie'nin doğumundan duyduğu heyecandan bahsetmişti. Kendisi ve bebeğiyle ilgili umutlarını ve hayallerini okumak Maddie için hem çok yaralayıcı hem de buruk bir sevinç olmuştu. Ama bu yaralayıcı ve buruk keşiflerden anladı ki annesi kendi kafasında ve kalbinde yarattığı sarı saçlı, mavi gözlü kadından çok farklıydı. Alice hayatında hep bir erkeğe ihtiyaç duyan kadınlardandı ve aksi olduğunda kendini değersiz hissediyordu. Muhtaç, saf ve her zaman iyimser biri olmuştu. Maddie ise annesinin aksine hiçbir zaman kendini bir erkeğe muhtaç hissetmemiş, saf ya da fazla iyimser olduğunu düşündüğü tek bir an olmamıştı. Çocukken bile öyle değildi. Ona can veren kadınla arasında hiçbir ortak noktanın olmaması, onu annesine bağlayan hiçbir bağın olmaması içinde onulmaz bir boşluk yaratıyordu.

Daha küçücük bir çocukken Maddie ruhunun etrafına sert bir kabuğu andıran bir duvar örmüştü. İşini yaparken bu sert kabuk en büyük serveti olmuştu ama artık o sert kabuğun yumuşayıp eridiğini fark ediyordu. Kendini toy ve her türlü tehlikeye açık biri gibi hisseder olmuştu. Onu ne tür tehlikelerin beklediğini bilemiyordu ama bu histen nefret ettiği çok

açıktı. Aslında onun için bu günlükleri bir kenara bırakıp Roddy Durban isimli bir psikopatın hikâyesini kaleme almak çok daha kolay olurdu. Günlüklerin eline geçtiği dönemde yirmi üçten fazla hayat kadını öldüren bu iğrenç pisliğin hayatını yazıyordu. Şüphesiz Roddy'nin hayatını yazmak annesininkinden çok daha kolaydı. Ne var ki günlükleri alıp eve getirdiği daha ilk dakikada artık bu yolun dönüşünün olmadığını farkına varmıştı. Kariyeri her ne kadar bir hesap kitap işi değilse de tamamen şans eseri de sayılmazdı. Bir cinayet yazarı olduğuna ve annesinin bir kadının elinden çıkmış olduğu her halinden belli yazılarını okuduğuna göre artık oturup annesini ondan koparan cinayeti de kaleme almanın vakti gelmişti.

Musluğu ayağıyla kapatıp, küvetin hemen yanına bıraktığı spa kremi eline aldı. Şekerli yoğun kremi avucuna sıkmasıyla burnuna çikolatalı pasta kokusu doldu. O an birden aklına annesinin yanında durup, sandalyenin tepesine çıkarak ocağın üzerindeki puding tenceresini karıştırışı geldi. O zamanlar kaç yaşındaydı ya da nerede yaşıyorlardı hiçbir fikri yoktu. Bu anı, belli belirsiz bir duman gibi gelip geçmişti gözlerinin önünden ama kalbinde bir yanı her daim yalnız olan noktaya fena dokunmuştu.

Ayağa kalkıp bir ayağını çıkmak için küvetten dışarı attığında göğüslerinin ucunda birkaç köpük asılı kaldı. Anlaşılan bu kez banyo yaparken hep hissettiği rahatlama ve huzuru bulamamıştı. Çabucak kollarında ve bacaklarında biriken köpüklere suyu çırpı. İş bittiğinde küvetten çıkarak

kurulandı ve son olarak da çikolata aromalı bir vücut losyonuyla tüm vücudunu ovdu.

Üzerinden çıkan kıyafetleri çamaşır sepetine fırlatıp, yatak odasına yöneldi. En yakın üç arkadaşı Boise'de yaşıyordu ve onlarla öğle ya da akşam yemeğinde buluşup dedikodu yapmayı fena halde özlemişti. Arkadaşları Lucy, Clare ve Adele ona ailesi kadar yakın ve bir böbreğini çıkarıp verdeseler bir an bile düşünmeyeceği ya da para vermekten asla korkmayacağı tek kişilerdi. Maddie onların asla yapılan iyiliğın altında kalmayacaklarını biliyordu.

Geçen yıl Clare nişanlısının başka bir adamla ilişkisi olduğunu öğrendiğinde kızlar derhal toplanıp Clare'i teselliye gitmişlerdi. Bu dört kadının içinde kalbi en çabuk kırılan ve en hassas olanı Clare'di. Clare aynı zamanda gerçek aşka her zaman inanmış bir aşk romanı yazarıydı. Nişanlısının ihanetinin ardından uzunca bir süre sonsuza dek mutlu olma inancını kaybetmişti. Ta ki Sebastian Vaughan isimli bir muhabir hayatına girip inancını yeniden filizlendirene kadar. Sebastian, Clare için tam bir aşk kahramanı olup ıkmişti. Eylül ayında da nikâh masasına oturmaya karar vermişlerdi. Maddie'nin birkaç gün içinde Boise'e gidip nedimelerin elbise provasına katılması gerekecekti.

İşte bir kez daha bir arkadaşı sayesinde bu tuhaf kıyafeti giyecek ve bir kilisenin en ön sırasında öylece dikilecekti. Henüz bir yıl önce Lucy'nin nedimeliğini yapmıştı. Lucy bir gizemli hikâyeler yazarıydı ve kocası Quinn'le de bu sayede tanışmıştı. Quinn, Lucy'nin bir seri katil olduğunu sanmıştı.

Uzun lafın kısıası, yine de bir cinayetin aşklarına engel olmasına izin vermemişlerdi.

Dördü içinde tek bekâr kalanlar Adele ve Maddie'ydi. Maddie üzerine siyah pamuklu bir külot giyip, üzerindeki havluyu yatağının üzerine fırlattı. Adele de fantastik hikâyeler yazarak geçimini sağlıyordu ve her ne kadar onun da erkeklerle arasında kendi çapında sorunları varsa da Maddie'nin onun kendisinden önce evleneceğine dair inancı tamdı.

Maddie sutyenini göğüslerinin üzerine yerleştirip kopçasını arkadan bağladı. Aslında kendini evli olarak hayal bile edemiyordu. Hayatında bir kediye ne kadar istiyorsa bir çocuğu da o kadar istiyordu, yani hiç. Bir erkeğe ihtiyaç duyduğu tek anlar ya kaldırılacak ağır eşyaların olduğu ya da yanında yatan sıcak ve çıplak bir beden istediği anlardı. Gece elinin altında her daim dayanıklı bir el arabası ve Carlos adını verdiği büyük bir vibratör hazır bekliyordu. Ne zaman ağır bir şeyler kaldırarak olsa ya da seks ihtiyacı hissetse elini uzatması yetiyordu. Belki hiçbirisi aslının yerini tutmazdı ama işte ihtiyaç duyduğu anda el arabası bagajda. Carlos da başucundaki komodindeydi. Her ikisi de hiçbir zararı olmadan, kalp kırmadan, onu kandırmadan uslu uslu oturuyorlardı. Yani alan da satan da halinden memnundu.

Bir kot pantolonla en sevdiği kapüşonlu eşofman üstünü giydi. Onun diğer kadınlar gibi evlilik ve çocuk doğurmak için şiddetli arzuları, içgüdüleri ya da artık zamanının geldiğini söyleyen baskıları yoktu. Ama tabii bu yalnızlık çekmediği anlamına da gelmiyordu. Yalnızlık çekiyordu hem de

fena halde.

Ayağına parmak arası terliklerini giyip yatak odasından salona, oradan da mutfaka geçti. Komşunun partisinden gelen sesler giderek yükselirken buzdolabına uzandı. Kapağı açıp, kendine karbonhidrat oranı azaltılmış bir merlot şarabı alırken açık pencerelerden içeri sesler doluyordu. O ise yapayalnız, tek başına oturuyor ve görünüşe göre kendi haline acıyordu. Ki bu hiç tarzı değildi. Kendine hiçbir zaman acı-mazdı. Dünyada acınacak ve sorunları olan o kadar çok insan vardı ki.

Bu esnada cızırdayarak ilerleyen bir düzine torpilin havayı yarıp geçen sesiyle Maddie sıçrayıp neredeyse elindeki tirbuşonu yere düşürüyordu. "Kahrolası," diye söylenerek elini kalbinin üzerine götürdü. Verandaya açılan geniş kapı-ların ardına baktığında havanın hafiften kararmaya başladığını ve gölün yüzeyinin zümrüt yeşili renginin yavaş yavaş siyaha döndüğünü gördü. Şarabı bir kadehe doldurup bahçe verandasına çıktı ve içkisini verandanın korkuluklarının üzerine bıraktı. Yan komşunun verandasında ve kumsalda bir düzine insan vardı. Gölün hemen kenarında üç adet havai fişek borusu kuma saplanmış ve ağızları gökyüzüne çevrilmiş biçimde konuşlandırılmıştı. Etraftaki pek çok çocuk erkeklerin gözetiminde ellerindeki yıldız saçanları sallıyor, torpil patlatıyor ve işaret fişğine benzeyen fişekler fırlatıyorlardı. Tüm sahili patlayan envai çeşit patlayıcının rengâ-renk dumanı sarmıştı ve çocuklar dumanın içinde tıpkı lambadan çıkan cinler gibi koşuşturuyorlardı.

Bunca duman ve kargaşanın içinde Mick Hennessy dudaklarının arasında tıpkı uzun ince bir sigara gibi tuttuğu eski bir tahta parçasıyla öylece duruyordu. Maddie geniş omuzlarını, siyah saçlarını ve yanındaki, gözlerini ona dikip izleyen çocuğu bir çırpıda tanımıştı. Mick yeğenine yanan bir yıldız saçan uzattı ve Travis tek ayağının üzerinde sekerek elindekini sallamaya başladı. Mick'in dişlerinin arasındaki tahta parçasını çıkarıp, bir şeyler söylemesiyle Travis aniden durup, elindeki yıldız saçanı tıpkı bir heykelmişçesine önünde sabitledi.

Maddie şarabından bir yudum daha aldı. Dün yapı marketinde onu görmek Maddie için gerçekten büyük bir sürpriz olmuştu. Aradığı zehir kutusuna öylesine dalmıştı ki Mick dibine kadar gelene dek onu fark edememişti. Babasının kizlere benzeyen o masmavi gözleri bu kadar yakından gördüğünde elinde olmadan ağzından bir, "Tanrım." kelimesi dökülüvermişti.

Mick ve yeğenini uzaktan seyrederken elindeki kadehi indirip korkulukların üzerine bıraktı. Mick ile ilgili ne düşüneceğini bilemiyordu. Bunun sebebi onu çok az tanıyor olması ya da onu tanıyıp tanımamasının çok da önemli olup olmaması değildi. Yazmayı planladığı kitabın onunla hiçbir ilgisi yoktu, odaklanması gereken tek şey sadece Loch, Rose ve Alice arasındaki aşk üçgeniydi. Tıpkı Maddie gibi Mick de bu olayın masum kurbanlarından biriydi.

Louie Allegrezza ve beraberindeki iki adam gölün kıyısına gelip, oraya saplanılmış soda şişelerinin içine fişekleri

yerleştirdiler. Fişeklerin fitillerini ardı ardına ateşlemeleriyle Maddie fişeklerin suyun üzerinden gökyüzüne fırlayarak peşi sıra patlayışlarını seyre daldı.

Lisa kocasına doğru dönerek, “Etrafta çocuklar var dikkatli olun.” diye bağırdı.

şişelere yeni fişekleri yerleştirirken, “Bunlardan kimseye zarar gelmez,” diye bağırdı kocası. Fişeklerden dördü havaya fırlarken beşincisi dosdoğru Maddie’ye doğru uçtu. Maddie’nin ani bir refleksle kendini yere atmasıyla fişek başının üzerinden sıyrıp geçti.

“Hay aksi!”

Fişek biraz ilerisine düşerek patladı. Maddie yüreği ağızına gelmiş bir halde korkuluklara tutunarak yavaşça doğruldu.

Louie uzaktan seslenerek, “Affedersin,” diye bağırdı.

Kararmaya yüz tutan gecenin ışıkları altında Mick Hennessy bakışlarını Maddie’ye çevirdi ve dakikalarca gözlerini ondan alamadı. Onu burada görmenin şaşkınlığıyla kaşlarını yukarı kaldırmıştı. Sonra sanki çok komikmiş gibi ayaklarının üzerinde geriye doğru yaylanarak bir kahkaha patlattı. Yanaklarında beliriveren gamzeleri ve mavi gözlerinde ışıl ışıl yanan neşesiyle tıpkı güvenilir ve zararsız bir izci çocuğu andırıyordu. Ama Maddie’nin bildiği kadarıyla zararsız izci çocuklar bej rengi gömleklerini son düğmesine kadar ilikler ve pantolonlarının içine sokarlardı. Oysaki karşısındaki adamın gömleğinin açık olan önü karın kaslarını ve göğüskafeşinin arasından aşağılara uzanan, insanın yalamamak için

kendini zor tuttuğu ince yolu, göbeğini ve kotunun bel kısmında kaybolup giden karnını tüm güzelliğiyle ortaya çıkarıyordu. Tabii ki bu, Maddie'nin Mick'in bir yerlerini yalayacağı anlamına gelmiyordu. Ama yine de bu, Mick ve Maddie kim olurlarsa olsunlar, Maddie'nin gözlerinin kör olduğu anlamına da gelmiyordu.

Lisa gürültüyü bastırmaya çalışarak, "Louie, fişekleri ateşlemeden haber ver," diye bağırdı. "Maddie, bu tarafa gel. Burada daha güvende olursun."

Maddie gözlerini Mick'in göğsünden zar zor koparıp, komşusunun üç metrelik bahçesine çevirdi. Sırf güvenlik için kendi verandasından hemen yan verandaya geçmek pek mantıklı değildi belki ama haftalardır yaşadığı tek heyecan Mick'in göğüslerine bakmak olunca kendi başına kalmaktansa yan tarafa geçmenin daha iyi bir fikir olacağına karar verdi.

Ayağa kalkıp kadehini de eline alarak aradaki kısa mesafeyi yürüdü. Verandaya girer girmez Louie'nin kızı Sophie ve arkadaşlarıyla tanıştı. Kızlar Boise Devlet Üniversitesi'nde okuyorlardı ve Truly'ye hafta sonunu geçirmek için gelmişlerdi. Maddie kumsalın alt tarafında yaşayan pek çok komşuyla tanıştı. Tüm gün ayaklarından baş aşağı sallanıp mekik çekiyora benzeyen güzel sarışın kadın Tanya King, kocası, oğlu ve sahilde havai fişek fırlatan Suzanne Porter ilk hatırladıklarıydı. Sonrasında isimler birbirlerine girmeye başladı ve kimin kim olduğunu, nerede yaşadığını ve ne zamandır kasabada olduğunu aklında tutamaz oldu. Aklında tek kalanlar somurtarak karşı karşıya oturup hızlıca Bask dilinde

bir şeyler konuşan Louie'nin annesi ve teyzesi Narcisa oldu. Bu kadınları aklından çıkarması imkânsızdı.

Lisa, "Biraz daha şarap ister misin?" diye sordu. "Bask kırmızısı ve beyaz şarabımız var. Ya da istersen bira veya kola da verebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Yarı dolu kadehini kaldırıp, gösterdi. "Bugünlük bu kadarı bana yeter." Ertesi sabah erken kalkıp işe koyulması gerekiyordu ve fazla şarap baş ağrısı yapıyordu.

"Louie'yle evlenip Pete'i doğurmadan önce bu 4 Temmuz partileri tam bir karmaşaydı. İçkiler su gibi akıyor, tehlikeli fişekler atılıyordu."

Maddie'nin gördüğü kadarıyla aslında çok fazla değişen bir şey yoktu.

Maddie'nin tanıştığı son kişi sanki on iki aylık hamileymiş gibi koca bir karına sahip olan Lisa'nın eltisi Delaney'di.

Delaney sanki Maddie'nin aklından geçenleri okumuş gibi, "Doğumum eylülde," dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Delaney güldü. Başını iki yana sallarken atkuyruğu yaptığı sarı saçları omuzlarını süpürdü. "İkiz kız bebekler bekliyoruz." Başıyla sahili göstererek "Louie'nin yanındaki de kocam Nick. Harika bir baba olacak."

Tam o esnada sanki sözleşmişler gibi, harika baba adayı dönüp kalabalığın içinde gözleriyle karısını aramaya başladı. Adam oldukça uzun ve inanılmaz derecede yakışıklıydı ve görünüşe göre bu sahilde yakışıklılık konusunda Mick ile

aşık atabilecek tek kişi oydu. Derin bakışları karısını bulduğunda, artık Mick'le yarışmak için bir sebebi kalmamıştı. Hayatta tek bir kadında gözü olan bir adamdan daha seksi bir şey olamaz. Özellikle de eğer kadın tipiyle bir Buda heykelini anımsatıyorsa...

Nick Allegrezza "İyi misin?" diye bağırdı.

Delaney kendi kendine, "Tanrı aşkına," diye söylenerek "İyiyim," diye bağırdı.

"Otursan daha iyi olmaz mı?"

Delaney kollarını iki yana açıp, "Ben iyiyim," dedi.

Maddie'nin bakışları yeniden Mick'e kaydı. Mick tek ayağının üzerinde çömelerek Travis'e elektronik bir flaş yakmasında yardımcı oluyordu. Maddie bir an Mick'in de tek bir kadında mı, yoksa babası gibi pek çok kadında mı gözü olduğunu merak etti. Acaba bu tarafa dönüp birine mi yoksa hepsine mi bakmıştı?

Louie, "Patlayacak," diye bağırdı ve Maddie dikkatini bu kez ıslık çalarak gökyüzüne uzanan fişeklere çevirdi. Neyse ki füze bu kez Maddie'nin başının üzerinden geçmemiş, gölün üzerinde patlamıştı. Deli gibi atan kalbi biraz olsun rahatlamıştı. Aslında Maddie hiç de korkak biri değildi. Öyle olsa, birkaç yıl önce katıldığı savunma kursunda elektro şok cihazının üzerinde denenmesi için gönüllü olmazdı. Ama gel gör ki bu uçuşan füzelerden fena halde ödü kopuyordu.

O sırada Delaney, "Geçen hafta karnımda birkaç kasılma oldu ve doktorum bebeklerin muhtemelen erken gelebileceğini söyledi," diyerek Maddie'nin dikkatini yeniden

karnına çekti. "Bu durumu Nick'i çok korkutuyor ama ben rahatım. Bu kızları buluncaya kadar hayli zor günler geçirdik. En zor kısmı atlattığımıza göre bundan sonrası daha kolay olacaktır."

Maddie kendini bildi bileli hamile kalmamak için elinden geleni yapmıştı. Delaney'in hamile kalabilmek uğruna neler yaşadığını merak ettiyse de henüz onu çok iyi tanımadığından sormaya cesaret edemedi.

Lisa eltisinin göbeğini okşayıp, "Evet, ikiniz de çok zor zamanlar geçirdiniz ama asıl zor günler neymiş, aynı evin içinde on üç yaşında iki ergen kız çocuğuyla baş başa kaldığınızda anlayacaksınız," dedi.

"Hiç sorun değil. Nick kendi gibi erkeklerle karşılaşmalar korkusuyla kızları yirmi bir yaşına kadar gözünün önünden ayırmamaya kararlı."

Suzanne bu lafın üzerine elindeki beyaz şarap kadehini kaldırıp bir kahkaha attı. "Nick'in gün gelip de durulup çoluğa çocuğa karışacağını hiç ummazdım. Louie ne kadar çılgınsa, Nick de o kadar azgındı."

Lisa mavi gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatıp hemen kocasını savunmaya çalışarak, "Louie hiç de çılgın değildi," dedi.

Delaney, "Ama herkes ona Çılgın Louie derdi," diyerek eltisine hatırlatmada bulundu. "İlk arabasını çaldığında kaç yaşındaydı? On mu?"

"Ya, tabii, bunu yaparken Louie'nin yanındaki koltukta oturan da Nick olmasın?" Lisa burnunu kıvrırarak, "Ayrıca,

buna arabayı çaldı denemez. sadece birkaç saatliğine ödünç aldı o kadar.”

Delaney kaşlarını buruşturarak, “Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?” diye sordu.

Lisa omuzlarını silkti. “Doğru tabii. Kaldı ki, Louie’nin aklına yaramaz fikirleri sokan hep Nick olurdu. O korkunç kartopu savaşlarını hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyorum tabii. Ama o günlerde Nick benim dikka-timi çekmek için bana kartopu falan fırlatmıyordu.” Delaney gülümseyerek elini koca karnının üzerine yerleştirdi. “Hâlâ bazen azgın olduğu söylenebilir ama o eski okul günlerindeki hali kalmadı.”

“Her sınıfta kötü nam salmış bir çocuk mutlaka vardı. 1990’ın yaramaz çocuğu da Mick Hennessy’ydi,” dedi Suzanne. “Başı hep beladaydı. Sekizinci sınıfta Bay Shockey’in suratına bir yumruk indirmişti.”

Maddie sanki konuşulanlara hiç kulak kabartmıyormuş edasıyla şarabından bir yudum aldı.

Lisa, Mick’i savunmaya çalışarak, “Eminim ki Bay Shockey hak etmiştir. Âdet sancıları çektiğimiz günlerde bile bizi metrelerce koştururdu. Sadist piç kurusu...”

Delaney, Lisa’ya yeniden bir hatırlatma yaparak, “Senin de sancıların hiç bitmek bilmezdi,” dedi. “Hatta birinci sınıfta bile. Ama gayet de turp gibiydin,” dedi.

Lisa omuzlarını silkti. “Bu konuda tek söyleyeceğim şey büyürken yaşadığı onca zor günlere rağmen Mick’in kendini gerçekten iyi yetiştirdiği.”

Maddie, Mick'in çocukken ne tür sorunlar yaşadığını bilemiyordu ama az çok tahmin edebiliyordu.

Tanya kadehini kaldırıp bir yudum alırken, "Mick'in bùyüdüğüne tanıklık etmedim ama hikâyesini duydum," dedi. "Ve gerçekten o günleri çok iyi atlattı." Tanya kadehinin ardından belli belirsiz gülümsemişti. Anlaşılan o ki, Tanya, Mick'in ne derece iyi olduğunu yakinen biliyordu.

Suzanne, "Dikkatli ol Tanya, Mick de tıpkı babası gibi biri," diyerek Tanya'ya uyarıda bulundu. "O da tek bir kadınla ömrünü geçirecek erkeklerden değil. Geçen yıl Cinda Larson, Mick'in yalnızca kendine ait olduğunu sanırken, meğer aynı anda birkaç kadını daha idare ediyormuş."

Maddie, *tek farkla, en azından Mick evli bir adamı değil,* diye düşündü.

Tanya ufak tefek vücudunun üzerine askılı yazlık bir elbise geçirmişti. Çıplak omuzlarından birini silkerek, "Ben de daha geçen yıl boşandım," dedi. "Özel bir ilişki arayışında değilim."

Maddie içkisinden bir yudum daha alırken aklının bir köşesine bir not kaydetti. Mick'in kadınlarla olan ilişkileri gerek kişisel gerekse profesyonel anlamda onu hiç ilgilendirmiyordu. Kendi ilişkileri kitapta nasıl yer almayacaksa aynı şekilde Mick'in ve Meg'in ilişkileri de almayacaktı. Ama yine de merak etmeden duramıyordu. Acaba onların çocuklukları kendisinininkinden daha mı iyi geçmişti? Ama şimdiye kadar duyduklarıyla bu sorunun cevabı hayırdı.

Suzanne verandanın korkuluklarına doğru ilerleyip sa-

hile doğru bağırdı. “Donald, büyük fişekleri gölün üzerine çevirdiğinizden emin olun.” Sonra dönüp yeniden yerine geldi ve gözlerini Maddie’ye dikti. “Çocukların var mı?” diye sordu.

“Hayır.” Eğer yanında hamile bir kadın olmasaydı çocuklardan pek haz etmediğini de eklemek isterdi.

“Ne iş yapıyorsun?”

Şayet bu soruya şu an doğru cevap verirse, ardı arkasına gelen pek çok soruya maruz kalacağını biliyordu. Ki böyle-
sine bir 4 Temmuz partisinde sorular şu an karşılaşmak istediği son şeydi. Henüz mesleğini söylemezdi. Özellikle de Mick ve Travis ona doğru yaklaşırlarken. Mick’in açık gömleğinin uçları göğsünün ve kalçasının üzerinde rüzgârın etkisiyle dalgalanıyor, orada oturan her kadının olduğu gibi Maddie’nin de dikkatini çıplak belinin hemen altındaki kot pantolonuna çekiyordu.

Hiç şüphe yoktu ki Mick Hennessy bir kadını tam can evinden vuran türden bir adamdı. İşte şimdi dosdoğru Maddie’ye doğru yürüyordu ve Maddie eğer onun insanı cehennem ateşine sürükleyecek kadar seksi olmadığını söylerse kesinlikle yalan söylemiş olurdu. Yalan söyleyerek başkalarını kandırabilirdi belki ama kendini asla.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Louie, “Patlayacak,” diye bağırarak pek çok fişegi ardı ardına ateşledi. Bu sayede Maddie’yi de yarı gerçek ya da külliye yalan hakkında düşünmekten kurtarmış oldu. Dört füze başına değil de gökyüzüne doğru gittiğinde Maddie rahat bir nefes aldı.

Bu fişekler bir öncekilerden daha büyüktü ve patladıklarında rengârenk yıldızlar saçıyorlardı. Louie ağır silahlarını ortaya çıkarırken hiç kimsenin telaşlı görüldüğü falan yoktu. Anlaşılan tek telaşlanan Maddie’ydi.

Pete, Mick ve Travis ile birlikte verandanın merdivenlerini tırmanırken, “Ben orada kalmak istiyordum,” diye mız-mızlandı.

“Büyük gösteri birazdan başlamak üzere,” dedi Mick. “Bu yüzden çocuklar güvenli bir yerlere geçmek zorunda.”

Büyük gösteri mi? Maddie bardağını tepesine dikti. Bır yandan da acaba Mick, Tanya'nın hevesini kursağında bira- kıp gömleğini ilikler mi diye düşünüyordu. Tabii, günün erken saatlerinde hava oldukça sıcaktı ama şimdilerde serin- lemeye başlamıştı.

"Donald da çocuk ama," diyerek şikayet etti Pete.

Lisa, "Donald on dört yaşında," dedi. "Eğer böyle şikâ- yet etmeye devam edeceksen, git ve büyükannenle, Narcisa Teyze'nin yanında otur."

Bunu duyar duymaz Pete kendini basamakların üzerine atıp oturuverdi. "Burada otururum." Travis de gelip yanına oturdu. İkisi de verandaya hapsedilmiş olmaktan dolayı son derece mutsuz görünüyordu.

Tanya, Mick'e doğru dönerek, "Selam Mick," dedi.

Mick gözlerini Travis'ten kaldırdığında ilk karşılaştığı gözler Maddie'ninkiler oldu. Mick o mavi gözlerini Mad- die'nin hemen sol tarafında duran güzel kadına çevirmeden önce bir süre Maddie'ye dikti. "Ah, Selam Tanya. Nasıl gi- diyor?"

"İyi. Hâlâ bir şişe Bushmills Malt 21 viskim var. Gös- teriden sonra ne yapıyorsun?"

"Önce Travis'i eve bırakmam, sonra da işe dönmem gerek," dedi. "Belki başka zaman..." Yanlarından geçip so- ğutucunun yanına gitti ve içecek bir şeyler almak için eğildi. Soğutucunun beyaz kapağını kaldırırken gömleği biraz daha açılmıştı. "Hey, Travis, Pete," diye seslendi. "Alkolsüz bira ister misiniz?"

Çocuklar aynı anda arkalarına döndüler. "Evet."

"Pekâlâ."

İki Hires marka alkolsüz birayı buz ve su dolu soğutucudan alıp çocukların ellerine verdi. Kendisi de bir Red Bull alıp kapağı kapattı.

O sırada Lisa, "Maddie, Mick Hennessy'yle tanışmış mıydın?" diye sordu.

Alışkanlıkla, hep yaptığı üzere Maddie elini uzatırken "Evet, tanışmıştık," dedi.

Mick ıslak elini pantolonuna silip Maddie'nin parmaklarını soğuk ve nemli avucunun arasına aldı. "Bugün hiç fare öldürebildin mi?"

"Hayır." Mick başparmağıyla Maddie'nin yüzük parmağını hafifçe okşayıp gülümsedi. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa tamamen bir tesadüf müydü bilemiyordu ama bu hareketle Maddie bileğinde tatlı bir ürperti hissetti. Uzun yıllardan sonra ilk kez bu kadar seksi bir duygu hissediyordu. "Hayır, henüz hiç öldüremedim, ama umarım ki biz konuşurken birkaç tanesi son nefesini veriyordur." Elini tuttuğu kişinin kim olduğunu ve neden burada olduğunu anımsayarak elini geri çekti. Mick kim olduğunu öğrendiğinde bir daha elini tutmayacağını da, tatlı bir ürperti hissetmeyeceğinin de farkındaydı. Bunu kendisi de istemezdi herhalde.

"Bir haşere uzmanı çağırsana," dedi Tanya.

Maddie daha önceden birini çağırmış ama evine bir ay süreyle girememişti.

Lisa, "Yalnız, kimi çağırdığına dikkat et," diyerek uyar-

di. “Burada tesisatçılar ve haşere uzmanları bira vaktine göre çalışırlar. Bir anda görünüp saat üçte ortalıktan kaybolma gibi bir huyları vardır.”

“Anlaşılan saat üç, bira vakti oluyor.”

“Aynen öyle.” O esnada Lisa’nın kayınvalidesi seslendi. Lisa suratını ekşitip, “Affedersin,” diyerek yanlarından ayrıldı.

Lisa giderken Delaney arkasından, “Tanrı’ya şükür beni değil de onu çağırdı,” diye fısıldadı.

Mick elindeki Red Bull’un kapağını açarken, “İstersen sana dediği saatte gelecek bir uzmanın numarasını verebilirim.” dedi. “Hem de iş bitene kadar evinde kalması garanti.”

“Bu sorunla kocan ya da erkek arkadaşın ilgilense daha iyi olmaz mı?” diye sordu Tanya.

Maddie gözlerini Tanya’ya çevirdi. Maddie bu cümlede komşuluk hissine mahsus o dostane havanın varlığını sezememişti. Mick verandaya geldiğinden beri verandanın havası son derece değişmişti. Tam olarak emin olamasa da, Tanya’nın buradaki en iyi arkadaşı olmayacağını az çok kestirebiliyordu. “Erkek arkadaşım yok ve hiç evlenmedim.”

“Hiç mi?” Tanya sanki bir ucubeye bakar gibi tek kaşını kaldırdığında Maddie gülmemek için kendini zor tuttu.

“İnanması zor, değil mi?” dedi. Aslında Tanya’nın endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu ortada. Maddie’nin dünyada ilişki yaşamayacağı tek adam Mick Hennessy’ydi. Hatta o hoş karın kaslarına ve göğüslerinin arasından süzülüp giden seksi yola rağmen... “Aslında hiç de

İşim bir av sayılmam.”

Mick kıkırdayarak Red Bull’undan bir yudum aldı. Karmaya yüz tutan gecede gülüşünün mavi gözlerinin kenarında bıraktığı çizgileri ve gümüş rengi kutunun üzerinden ona baktığını görebiliyordu.

Maddie de ona gülümseyip, konuyu değiştirmeye karar verdi. “Gerçekten Darla’yı hiç yarı çıplak bir halde bardan atmak zorunda kaldın mı?”

Mick içeceğini dudaklarından çekip, altdudağında kalan ıslaklığı eliyle sildi. “Hayır. Artık uslandı.”

“Kadınlar hâlâ çamaşırlarını fırlatıyorlar mı?” diye sordu Delaney.

Mick başını iki yana sallayarak “Eskisi kadar değil. Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi karanlıkta parlayan beyaz dişlerini göstererek. “İnanın, kafası güzel, yarı çıplak kadınları barımdan atmak öyle sandığınız kadar eğlenceli bir iş değil.”

Maddie güldü. Kırk yıl düşünse Mick Hennessy’nin bu kadar sevilesi bir adam olacağını tahmin edemezdi. “Ne sıklıkla oluyor bu?” Ama yine de, nihayetinde Loch Hennessy’nin oğluydu işte.

Mick omuzlarını silkti. “Mort’s ben devralmadan önce gerçekten ipini koparmış bir yerdi ve bazı insanlar hâlâ yeni kurallara alışmakta zorlanıyorlar.”

“İnsanlar Grover’ın Gas and Go barını devralan Jackson’un yeni Texaco’suna hâlâ alışamadılar.” Delaney derin bir nefes alıp usulca, “Ayaklarım beni öldürüyor,” dedi.

Yeni bir yaylım ateşi açmadan önce Louie yeniden,

“Patlayacak.” diye bağırdı. Maddie arkasına dönüp, gökyüzüne havalanan fişeklere baktı.

Arkasında, Mick’in kahkahaları fişeklerin gürültüsüyle bastırılmıştı. Yeniden önüne döndüğünde Mick, Delaney’e oturması için bir sandalye bulmaya çalışıyordu. Tanya da onların arkasından gitmişti. Doğrusu Maddie’nin Tanya’nın gittiğine pek üzüldüğü söylenemezdi. Kadınlar söz konusu bir erkek olduğunda nasıl da prenses edasından çıkıp bir cada-loza dönüşebiliyorlardı, Maddie’nin aklı bir türlü almıyordu. Dünyada bir dolu erkek varken, neden hepsi birden gidip aynı kişiyi istiyordu? Üstelik de aşk ve ayrılık konusunda elini hiç taşın altına sokmayan birini. Maddie bunun için kimseyi ayıplamıyordu ama anlayamadığı nokta kadınların nasıl bu kadar çabuk kendini kaptırabildikleriydi. Birkaç buluşma ve iyi bir seksin ardından hepsi de âşık olup çıkıyorlardı. Bu nasıl oluyordu ki? Mümkün müydü böyle bir şey?

Sofie Allegrezza ve arkadaşları Louie’nin havai fişek gösterisini daha iyi izleyebilmek için Maddie’nin yanındaki korkuluğun yanına geldiler. Maddie kadehini korkuluğun üzerine bırakarak Louie’nin üç büyük fişek borusunu dolduruşunu izledi. O hiçbir zaman kendini daha iyi hissetmek ya da tamamlamak için bir erkeğe ihtiyaç duymamıştı. O, annesine hiç benzemiyordu.

“Patlayacak.” Bu kez füzeler daha gökyüzüne ulaşıp ardı ardına büyük bir gürültüyle patlamadan füyelerinin yanı- nışı duyuluyordu. Maddie korkmuş bir halde geriye doğru sıçradığında sert bir şeye çarptı. Yeşil, altın sarısı ve kırmızı

ışıklar gölün üzerine bir yağmur gibi inerken iki büyük el kollarını kavradı. “Affedersin.” Kafasını çevirip baktığında gölgelerin yüzünde oynadığı Mick’le karşılaştı.

“Sorun değil.” Maddie’yi elleriyle geriye doğru itmek-
tense olduğu yerde kalmasına izin verip, kollarını tutmaya
devam etti. “Söylesene.”

“Neyi?”

Eğilip kulağına fısıldadı. “Eğer hiç de fena bir av sayıl-
mazsan neden hâlâ yalnızsın?”

Sımsıcak nefesi Maddie’nin başının hemen yanına
değip, boynundan aşağı süzölmüştü. “Sen neden hâlâ yalnız-
san ben de aynı sebeple yalnızım.”

“Nasıl yani?”

“Sen de yalnız olmayı tercih etmiyor musun?”

“Yapma tatlım, hiçbir kadın yalnız olmak istemez.” El-
leri, üzerindeki eşofman üstünü kırıştırarak önce dirseklerine
indi, ardından yeniden yukarı kayd. “Beyaz bir gelinlik,
pembe panjurlu bir yuva ve iyi bir baba adayı bütün kadın-
ların rüyalarını süsler.”

“Bütün kadınlarla tanıştın mı?”

Maddie, onun gülümsediğini hissetti. “Yani, payıma
düşen kadarıyla diyelim.”

“Ben öyle duymadım ama.”

“Her duyduğuna inanmasan iyi edersin.”

“O zaman sen de her kadının iyi bir baba istediğine
inanmasan iyi edersin.”

“Yani sen şimdi benim, çocuklarına baba adayı olmamı

istemiyorsun, öyle mi?"

"Şaşırtıcı, değil mi?"

Mick güldü. Maddie başının hemen yan tarafında hafif bir kahkaha duydu. "Çok güzel kokuyorsun." Maddie, Mick'in hemen arkasında derin bir nefes aldığını hissetti.

"Alman pastası."

"Ne?"

"Çikolatalı pasta losyonu sürdüm."

"Çikolatalı pasta yemeyeli hayli zaman oldu." Maddie az önce elini sıkıldığında uzun yıllardır hissettiği en iyi seks konusunda yanılmıştı. Saçlarının arasında hissettiği bu ılık nefes ve kollarını saran bu ellerin hissinin yanında o ilk ürpertinin esamesi bile okunamazdı. Bunlar orgazmın doruklarına ulaşmakla aynı histi neredeyse. Maddie bir an seks konusundaki halinin içler acısı olduğunu fark etti. Mick kulağına eğilip, "İştahımı kabartıyorsun," dedi.

"Pastadan mı bahsediyorsun?"

Elleri omuzlarına kadar çıkıp sonra yeniden dirseklerine indi. "Yeni başlangıçlardan," dedi.

O sırada Travis ayağa kalkıp, "Mick Dayı," diye bağırdı. "Kasabanın havai fişek gösterisi ne zaman başlayacak?"

Mick başını kaldırıp Travis'e baktı. Elleri Maddie'nin kollarını son bir kez sıkıp, iki yanına düştü. "Her an başlayabilir," diyerek bir adım geri çekildi. Sanki sözleşmişçesine, art arda gelen kuvvetli patlamalar yeri sallayarak gökyüzünün karanlığını renkten renge boyayarak aydınlattılar. Sofie Allegrezza küçük ses sisteminin düğmesine bastı ve Jimi

Hendrix'in "The Star Spangled Banner" şarkısı gecenin içine yayıldı. Sahilden atılan fişeklerin yanında kasabanın kulakları tırmalayan gösterisi sürerken ormanın içinde yaşayan sakinler kendilerine kaçacak delik arıyorlardı.

Truly'ye hoş geldin. Şaşkınlık ve dehşetin kol gezdiği kasabaya...

"Eğlendin mi Travis?"

Kamyonetin diğer ucundan ağzı dolusu bir esneme duyuldu. "Evet. Ama belki gelecek yıl daha büyük fişekler at-mama izin verirler."

"Belki de. Uslu durduğun sürece neden olmasın?"

"Annem dedi ki, eğer uslu durursam bana bir köpek alacakmış."

Mick kamyonetini Meg'in araba yoluna doğru döndürüp, Ford Taurus marka arabasının yanına park etti. Köpek hiç de fena bir fikir sayılmazdı. Bir erkeğin köpeğe her daim ihtiyacı vardı. "Ne tür bir köpek?"

"Ben üzerinde beyaz benekleri olan siyah köpekleri seviyorum."

Evin içinde ışıklar yanıyor, kapının girişini ise tek bir ampul aydınlatıyordu. İkisi birlikte kamyonetten inip, merdivenleri tırmanmaya başladılar. Saat on bir buçuk olmuştu ve Travis'in artık yürüyecek hali kalmamıştı. "Ne kadar süre uslu bir çocuk olman gerekecek?"

"Bir ay."

Çocuk başını derde sokmadan bir haftayı geçiremiyordu ki. "Pekâlâ, ağzından çıkanlara dikkat edersen belki başara-
bilirsin." Elindeki anahtarları pantolonunun cebine sokuştu-
rup yeğenine kapıyı açtı.

Meg beyaz geceliğini ve pembe tüylü sabahlığını giy-
miş, kanepenin üzerinde oturuyordu. Elinde tuttuğu şeyden
nihayet gözlerini kaldırdığında yeşil gözlerinin yaşla dolduğu
görülüyordu. Zoraki bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı-
ğında ise Mick'in omuzlarına yine bir korku gelip çökmüştü.
İşte yine zor bir gece bekliyordu onları.

"Havai fişekleri gördün mü anne?" Travis annesinin du-
rumunu gördüyse de pek önemsiyormuş gibi durmuyordu.

"Hayır, tatlım, dışarı çıkmadım. Ama seslerini duy-
dum." Meg ayağa kalktı ve Travis kollarını annesinin beline
doladı. "Çok büyüklerdi!"

"Uslu durdun mu?" Elini Travis'in başının üzerine ko-
yarak Mick'e baktı.

Travis, "Evet," diyerek yanıtladı annesini. Mick de ba-
şıyla yeğenini onayladı.

"Aferin benim akıllı oğluma."

Travis kafasını kaldırdı. "Pete belki geceyi orada geçi-
rebileceğimi söyledi ama annesi başka bir zaman, dedi."

"Sonra bakarız." Tıpkı anneleri gibi Meg de bembeyaz
teni ve uzun siyah saçlarıyla güzel bir kadındı. Ve tıpkı an-
nesi gibi davranışları da tutarsız, ne zaman ne yapacağı be-
lirsizdi. "Gidip pijamalarını giy ve yatağına yat. Birazdan
gelip iyi geceler öpücüğünü vereceğim."

Travis esneyerek. "Tamam." dedi. "İyi geceler, Mick Dayı."

"İyi geceler, ahbap." İçinden bir ses Mick'e bir an önce buradan gitmesini söylüyordu. Geriye doğru bir adım attı. Uzaklardan beklediği şey gelip, serin gecenin üzerine çökmek üzereydi.

Meg oğlunun odadan çıkışını izledi, sonra elini öne doğru uzatıp avucunu açtı. "Annemin alyansını buldum."

"Meg."

"O gece bara gitmeden önce parmağından çıkarıp, komodinin üzerine bırakmış. Yüzüğünü hiç çıkarmazdı."

"Hani bir daha onun eşyalarını karıştırmayacaktın?"

"Karıştırmayacaktım." Avucunu kapatıp, başparmağının tırnağını ısırdı. Büyükanne Loraine'nin mücevherlerinin arasındaymış. Dört yapraklı yonca kolyesini ararken buldum. Hani şu, ona şans getirdiğine inandığı için boynundan hiç çıkarmadığı kolye vardı ya. Yarın işe giderken onu takmak istemiştim."

Tanrım, kız kardeşinin böyle yapmasından nefret ediyordu. Kendisi Meg'den tam beş yaş küçüktü ama hep ağabey rolünü oynamaktan bıkmıştı.

Meg'in kocaman yeşil gözleri Mick'e döndü ve ellerini iki yanına bıraktı. "Babamız gerçekten bizi terk edecek miydi?"

Lanet olası, Mick nerden bilebilirdi ki? Loch'un ne yapacağını kim bilebilirdi, hem öleli yıllar olmuştu. Ölmüş, gitmiş, her şey geçmişte kalmıştı. Neden Meg de artık bu işin

peşini bırakmıyordu?

Belki de böyle olmasının sebebi o geceden birkaç ay önce henüz on yaşına girmiş olmasaydı. Anneleri uzun namlulu 38'lik tabancasını doldurup evden çıkmış ve beş şarjör mermiyi babalarının ve Alice Jones isimli bir garsonun üzerine bir yağmur gibi yağdırmıştı. Meg yirmi dokuz yıl önce yaşanan o geceye dair annelerinin Loch ve son aşığını öldürüşünden çok daha fazlasını hatırlıyordu. Annesinin küçük namluyu ağzına sokup tetiği çekmesiyle sadece kendi hayatına son vermemiş olduğunu biliyordu. Kendi beyniyle birlikte her iki çocuğunun da hayatlarını havaya uçurmuştu ve Meg hâlâ tam anlamıyla iyileşmiş sayılmazdı.

“Bilmiyorum, Meggie. Büyükanнемiz öyle demiyordu.” Ama bu hiçbir şey ifade etmezdi. Loraine her zaman kocasının ve oğlunun bitmek bilmeyen ilişkilerini, yüz kızartıcı suçlarını sonrasında da Mick'in yaptığı her şeyi görmezden gelmiş, tüm olanlara kulaklarını tıkamıştı. Tüm hayatını gerçekleri görmeyi inkâr ederek geçirmişti. Onun için her şey mükemmelmış gibi davranmak çok daha kolaydı. Özellikle de hiçbir şey mükemmel değilken.

“Ama o zamanlar büyükanne bizimle birlikte yaşamıyordu. O nereden bilecekti ki? Sen de öyle. Daha çok küçüktün. Hatırlamazsın.”

“Hatırlamam gerektiği kadarını hatırlıyorum.” Mick ellerini kaldırıp yüzünü ovuşturdu. Daha önce bu konuşmayı çok kez yapmışlardı ve biliyordu ki sonu yine hiçbir yere varmayacaktı. “Artık ne önemi var ki?”

“Bizi artık sevmiyor muydu, Mick?”

Ellerini her iki yanına indirdi, başının ardına bir ağrı saplanmıştı. *Kes şunu.*

Meg’in yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. “Eğer babam bizi hâlâ seviyorduyorsa, annem onu neden öldürdü? Daha önceden de ilişkileri olmuştu. Kasabadaki herkes onun pek çok ilişkisi olduğunu dilden dile anlatıyordu.”

Mick kardeşine doğru yürüyüp ellerini tüylü sabahlığının omuzlarına koydu. “Düşünme artık.”

“Denedim. Senin gibi olmaya çalıştım, kimi zaman başardım da ama... Neden annemiz parmağında yüzüğüyle defnedilmedi?”

Burada daha büyük bir soru varsa, o da annesinin silahına neden mermi koyduğuydu. Amacı gerçekten onları öldürmek mi yoksa Loch’u ve genç âşığını korkudan altına ettirmek miydi? Kim bilir? Artık bunları düşünmek insanı çıldırtmaktan başka bir işe yaramazdı. “Artık bir önemi yok. Hayatımız artık geçmişteki gibi değil, Meg.”

Meg derin bir nefes aldı. “Haklısın. Yüzüğü bir yerlere saklayıp, olanları unutacağım.” Başını iki yana salladı. “Bazen elimde olmadan düşünüyorum işte.”

Mick kardeşini göğsüne doğru çekip, sımsıkı sarıldı ona. “Biliyorum.”

“Çok korkuyorum.”

Mick de korkuyordu. Meg’in de annesinin içine düşüp, kendini kurtaramadığı girdapta yitip gitmesinden korkuyordu. Mick hep annesinin onun ya da Meg için pişmanlık

duyup duymadığını merak etmişti. Acaba bir bar zemininde son nefesini verirken ardında bıraktığı onarılması güç yıkımı ya da kaybı düşünmüş müydü? O gece silahını doldururken acaba aklından çocuklarını ardında kimsesiz bırakacağı ya da yıkık dökük kalıntılar arasında yaşamaya zorlayacağı aklından geçmiş miydi? Hennessy's'e giderken onları düşünmüş müydü yoksa önemsememiş miydi? "İlaçlarını aldım mı?"

"Onları alınca kendimi çok yorgun hissediyorum."

"Ama alman gerek." Geri çekilip kardeşinin yüzüne baktı. "Sen Travis'in her şeyisin. Aynı şekilde benim de."

İç geçirdi. "Hiç de değil. Hem Travis bensiz çok daha iyi bir hayat sürebilir."

"Meg." Gözlerinin içine baktı. "Sen de herkes gibi bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum." Saçlarının yüzünden çekti. "Sadece bir erkek çocuğu yetiştirmek çok zor, onu kastettim."

Mick içinden, *umarım gerçekten bunu kastetmiştir*, diye geçiriyordu. "İşte bu yüzden ben yanındayım ya." Gülümsedi, eve girdiği andan beri sanki on yaş yaşlanmıştı. "Ve hiçbir yere gitmeye de niyetim yok. Dünyanın en iğrenç köftelerini yapsan da..."

Meg gülümsedi ve bununla ruh hali de değişti. Sanki birisi kafasının içini açıp bir düğmeye basmış gibiydi. "Ben köftelerimi seviyorum."

"Biliyorum." Ellerini indirip, cebinde anahtarını aramaya başladı. "Ama sen yaşlı kadın yemeklerini seviyor-

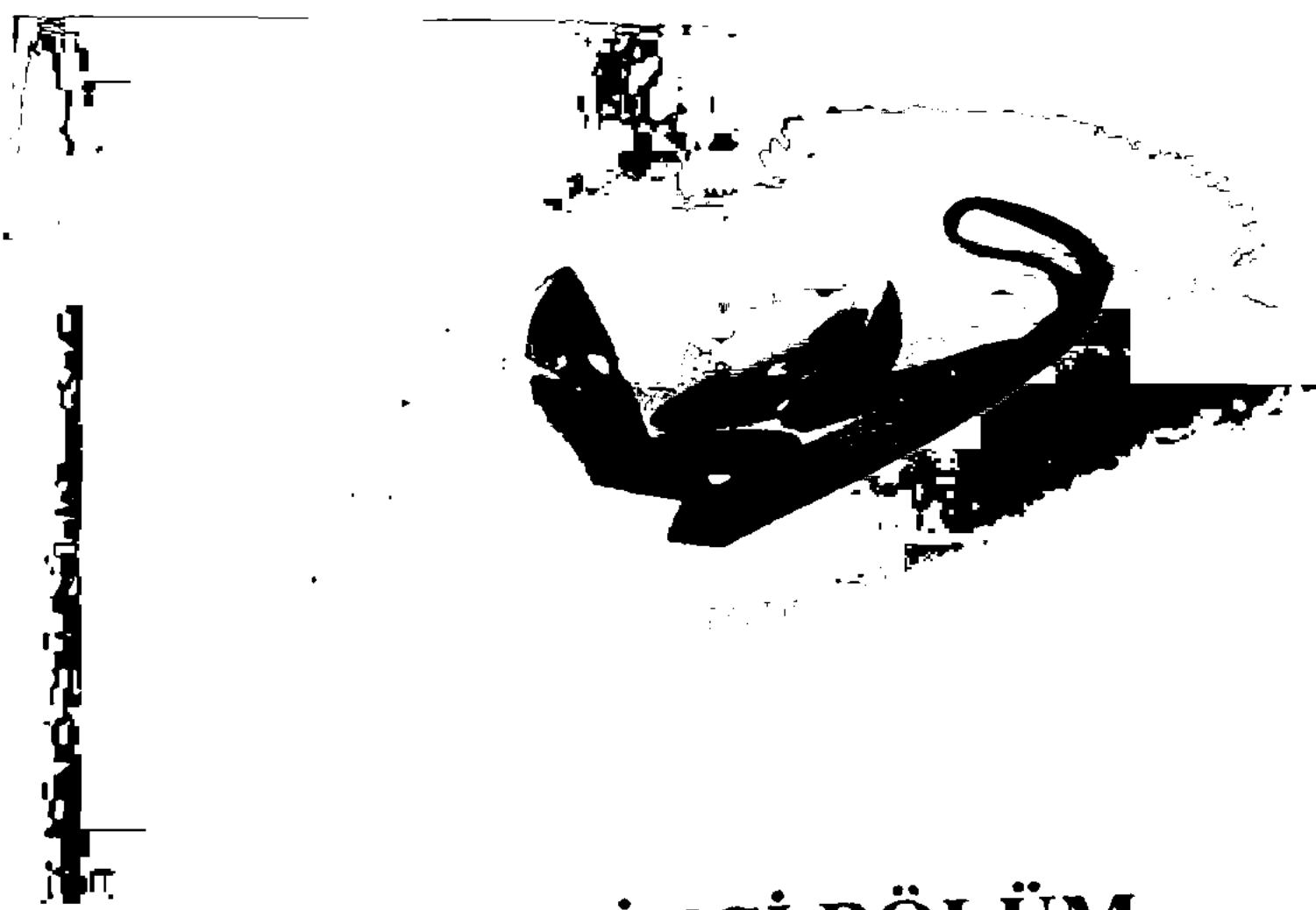
sun.” Meg tıpkı büyükannesi gibi yemek yapıyordu. Sanki bir huzurevinde özel bir günde güveç yapıyor gibi yapardı yemeklerini.

“Çok kötüsün ve Travis’i de olumsuz etkiliyorsun.” Meg bir kahkaha atarak kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi. “Ama sen yanımda olunca kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

Mick. “İyi geceler,” deyip kapıya doğru yöneldi. Kamyonetine doğru yürürken gecenin serinliği yüzünü ve boyunu yalayıp geçti. Derin bir nefes alıp bıraktı. Meg’in her zaman kendini iyi hissetmesine yardım etmişti. Her zaman. Ama sonrasında kendini berbat hisseden hep kendisi oluyordu. Meg ani çöküşler yaşar, atlattığında yeniden eski haline dönerdi. Oysaki iyileşirken ardında bıraktığı bölük pörçük, kırık dökük parçaları hiç fark etmezdi.

Mick on iki yıl boyunca evden uzak olunca, kardeşinin farklı ruh hallerini tamamen unutmuştu. Bazen hiç dönmemiş olmayı istiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Maddie çalışma masasında otururken bir şişe diyet kola uzanıp kapağını açtı. Şişeyi uzun bir süre tepesine diktikten sonra kapağı yeniden kapattı. Bu sabah daha gözlerini açar açmaz kitabının nasıl başlayacağı kafasında şekillenmişti. Eskiden her kitabı insanın kanını donduran gerçeklerle başlardı.

Bu kez oturup şöyle yazdı:

"Sana söz veriyorum, bu kez çok farklı olacak bebeğim."

Alice Jones gözlerini önce küçük kızına ardından da yola çevirdi. "Truly'yi çok seveceksin. Görsen cennet gibi bir yer ve artık İsa'nın bizi yaşamamız için daha iyi bir yere gönderme vakti geldi de geçiyor bile."

Küçük kız hiçbir şey söylemedi. Bu sözleri daha önce de duymuştu. Annesinin sesindeki bu heyecan ve daha iyi bir hayat vaatlerini daha önce de dinlemişti. Bu kez değişen tek şey gittikleri adrestti.

Ama hep olduğu üzere, küçük kız annesine inanmak istiyordu. Bunu yürekte istiyordu. Henüz beş yaşına yeni girmişti helki ama hayatlarında hiçbir şeyin daha iyi olmayacağını anlayacak kadar büyümüşü artık. Hiçbir şey de değişmemişti zaten.

“Küçük, güzel bir karavan evde yaşayacağız.”

Kız göğsünde kavuşturduğu kollarını açıp, etraftaki çam ağaçlarının arabanın ön camından hızla geçip gitmelerini seyretti. Karavan ev mi? Daha önce hiç bahçeli bir evde yaşamamıştı.

“Üstelik ön bahçede salıncaklar da var.”

Salıncaklar mı? Daha önce hiç salıncığı da olmamıştı. Bakışlarını annesine ve sarı saçlarında ısıltılı yanan güneş ışıklarına çevirdi. Annesi tıpkı yeni yıl kartlarındaki meleklerle benziyordu. Tıpkı bir Noel ağacının tepesinde durması gereken bir hebek gibiydi. Annesinin cenneti bulma vaatlerine kendini inandırdı. Daha iyi bir yaşam süreceklere inandı –ki bu iyi hayat sadece beş ay sürdü– ta ki öfkeli bir kadının Alice Jones'un bedeninde bir sürü mermi deliği açıp, rüyayı kâbusa dönüştürdüğü geceye kadar.

Maddie sandalyesini masadan uzağa iterek ayağa kalktı. Pamuklu pijamasının kolları yukarı uzanıp, vücudunu esne-

tirken dirseklerine düşmüştü. Vakit öğleyi geçmiş ama henüz duş almamıştı. Yakın arkadaşı Clare yazmaya başlamadan önce her gün mutlaka önce duşunu alır, sonra makyajını yapıp geçirdi masasının başına. Maddie ise öyle yapmazdı. Bu berbat görüntüsüyle FedEx'in kuryelerine yakalandığı pek çok an olmuştu. Ama bu, onun zerre kadar umurunda değildi.

Hemen duşa girip, günün geri kalanının planını yapmaya koyuldu. Elinde davayla yakından ilişkisi olan pek çok insanın adı ve adres listesi vardı. İlk ziyaretini Carleen Dawson'ın çalıştığı Value Rite İlaç Marketi'ne yapacaktı. Carleen Maddie'nin annesiyle aynı dönemde Hennessy's Bar'da garson olarak çalışmıştı. Maddie kadınla röportaj yapmak istiyor, telefonla görüşmektense yüz yüze görüşmenin daha faydalı olacağını düşünüyordu.

Duştan sonra badem aromalı losyonunu sürüp, vücudunun sınıksıkı saran siyah bir elbise giydi. Saçlarını toplayıp gözlerine biraz maskara, dudaklarına da koyu kırmızı bir ruj sürdü. Ayaklarına kırmızı sandaletler geçirip, deri evrak çantasının içine bir defter attı. Aslında evrak çantasının içinde kileri kullanmaya pek niyeti yoktu, ama yine de elinde böyle bir çanta taşıyor olması ona hava katıyordu.

Value Rite İlaç Marketi, Main Caddesi'nin birkaç sokak ötesinde, Helen's kuaför salonunun hemen yanındaydı. Marketin dışındaki saksılarda boy boy dizilen sardunya çiçekleri ve sarı tenteler dükkânı adeta bir renk cümbüşüne boyuyordu. İçerisi ise yara bandından aspirine envai çeşit tıbbi

malzeme ve yerli halkın kendi el emeği göz nuru ahşap geyik, sığır ve ayı heykelcikleriyle ağzına kadar doluydu. Tezgâhta duran birine, Carleen'i nerede bulabileceğini sordu ve atıştırmalık yiyecekler koridorunda olduğunu öğrendi.

Üzerindeki beyaz tişörtü ve kırmızı mavi renklerdeki önlüğüyle içinde jelibon ve patlamış mısırların olduğu bir kutuya eğilmiş olan kısa boylu bir kadına, "Siz Carleen Dawson mısınız?" diye sordu.

Kadın ayağa kalkıp çift odaklı gözlüklerinin ardından Maddie'ye baktı. "Evet."

"Merhaba, adım Madeline Dupree. Yazarım." Carleen'e bir kartvizit uzattı. "Sizinle birkaç dakika görüşmek istiyordum."

"Şu anda mesaideyim."

"Biliyorum." Carleen'in saçları artık yapılmaktan keçeye dönmüştü ve Maddie bu kasaba halkının saçlarıyla ne alıp veremediği olduğunu fena halde merak ediyordu. "İsterseniz çalışma saatleriniz dışında bir araya gelebiliriz."

Carleen önce elindeki gümüş siyah renklerdeki kartvizite, ardından tekrar Maddie'ye baktı. "Yaşanmış cinayetler? Yaşanmış cinayetleri mi yazıyorsunuz? Ann Rule gibi mi yani?"

İşte bu biraz sinirine dokunmuştu. "Evet, aynen öyle..."

"Size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Truly'de öyle çok seri katil falan olmaz. Birkaç yıl önce Boise'de kadın bir seri katil vardı, bunca erkeğin arasında bir kadın. İnanabiliyor musunuz?"

Aslında Maddie'nin buna inanması hiç de zor değildi çünkü arkadaşı Lucy de o dönemde şüphelilerden biriydi. Ve Maddie ileride bu kanlı saldırıların hikâyesini yazmayı planlamıştı.

Carleen elindeki bir jelibon paketini raflardan birine yerleştirirken, "Buralarda çok fazla olay olmaz," dedi.

"Ben bir seri katilin hikâyesini yazmıyorum."

"Ne yazıyorsunuz o zaman?"

Maddie elindeki evrak çantasının kulpunu daha da sıkı kavradı ve ellerinden birini cebine soktu. "Yirmi dokuz yıl önce Rose Hennessy eşini ve Alice Jones isimli garsonu öldürüp, silahını en son kendine doğrulttuğunda siz de Hennessy Bar'da çalışıyordunuz."

Carleen şaşkınlıkla kalakaldı. "Ben orada değildim."

"Biliyorum. Gece olduğu için siz çoktan evinize dönmüştünüz."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Neden şimdi bu hikâyeyi yazmak istiyorsunuz ki?"

Çünkü bu hikâye benim hayatımın ta kendisi. "Çünkü bütün yaşanmış cinayet hikâyeleri seri katillerle ilgili değil. Bazen en iyi hikâyeler normal insanların içinden çıkıyor. Korkunç cinayetleri planlayıp uygulayan normal insanlardan..."

"Tahmin edebiliyorum."

"Alice Jones'u tanır mıydınız?"

"Evet, tanırdım. Rose'u da öyle ama sanırım bu konuyla ilgili konuşsam daha iyi olur. Gerçekten çok üzücü bir

olaydı ve köprünün altından hayli sular aktı.” Elindeki kartviziti yeniden Maddie’ye uzattı. “Üzgünüm, size yardım edemeyeceğim.”

Maddie ne zaman üstelemesi ve ne zaman durması gerektiğini çok iyi biliyordu. En azından şimdilik... “Pekâlâ yine de bir düşünün isterseniz.” Gülümsedi, bir eli hâlâ cebindeyken diğeri çantasının kulpunu tutuyordu. “Ve eğer fikrinizi değiştirecek olursanız beni arayabilirsiniz.”

Carleen kartı mavi önlüğünün önündeki cebe yerleştirdi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. Bazı şeylerin geçmişte kalması çok daha iyi.”

Belki de haklıydı, ama Carleen’in bilmediği ama yakında öğreneceği bir şey vardı ki, o da Maddie hayır asla bir cevap olarak kabul etmezdi.

“Hayır. Size yardımcı olamam.”

Maddie, Jewel Finley’in çopur çopur olmuş kapı girişinde ayakta bekliyordu. Finley de Alice öldüğünde Hennessey’s Bar’da garsonluk yapıyordu. “Sadece birkaç dakikanızı alacak.”

“Meşgulüm.” Jewel saçlarını pembe bigudilerle sarmıştı ve Maddie Jewel’in saçlarından buram buram Dippity-do marka jöle kokusu alıyordu. Ulu Tanrım, Dippity-do hâlâ satılıyor muydu? “Rose benim çok yakın arkadaşım, o yüzden onun aleyhine konuşamam,” dedi Jewel. “Onun başına gelenler tam anlamıyla bir trajedi. Ben de onun kötü talihin-

den istifade etmeyeceğim.”

Kötü talih mi? “Benim amacım hiç kimseden istifade etmek değil, sadece hikâyeye bir de herkesin durduğu taraftan bakmaya çalışıyorum.”

“Senin tek amacın para kazanmak.”

“İnanın bana, para kazanmanın çok daha kolay yolları var.” Maddie yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını hissediyordu ama kendine hâkim olmaya çalıştı. “Belki daha müsait bir zamanınızda görüşebiliriz.”

“Hayır.”

“Çok işinizin olmadığı bir anda gelsem?”

“Seninle Rose’la ilgili tek kelime etmeyeceğim ve bu kasabadakilerin de konuşacağından şüpheliyim.” Kadın bir adım atarak evine girip, “Hoşça kalın,” diyerek kapıyı kapattı.

Maddie kapının girişine bir kartvizit sıkıştırıp kaldırımın kenarına park ettiği Mercedes’ine doğru yürümeye başladı. Maddie sadece hayırı bir cevap olarak kabul etmemekle kalmaz, aynı zamanda tıpkı Terminatör gibi hep geri dönerdi.

“Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

“Bu tamamen balıkların durumuna bağlı. Eğer hasılat kötüyse yarın dönerler. Yok, eğer iyiye, ne zaman döneceklerini Tanrı bilir. Levana Potter, Maddie’nin kartvizitine bakıp arkasını çevirdi. “Ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki, o geceye dair her şeyi hâlâ hatırlıyor.” Emekli şerifin ka-

nsı gözlerini kaldırıp Maddie'ye baktı. "Ve o geceyi hatırladıkça hâlâ tüyleri diken diken olur." Maddie, Levana'yı çiftlik tarzı evinin çiçeklerle bezeli bahçesinde toprakla uğraşırken bulmuştu. İyi haber, belli ki şerif Maddie'yle konuşmak için gönüllü olacaktı. Kötü haberse ne zaman döneceği tamamiyle alabalıkların keyfine kalmıştı. "Tarafları tanıyor muydunuz?"

"Elbette." Levana elindeki kartviziti gömleğinin cebine koydu ve bahçe eldivenini yeniden eline geçirdi. "Hennessy'ler bu kasabada nesillerdir yaşıyorlar. Alice'i çok fazla tanımazdım. Sadece Üçüncü Cadde'de sahip olduğum dondurma ve hediyelik eşya dükkânına geldiğinde birkaç kez sohbet etmiştik, o kadar. Güzel kadındı ve çok tatlı birine benziyordu. Tıpkı bir meleği andırıyordu. Bir kızı vardı, onu biliyorum. Alice öldükten sonra kızı, teyzesi almıştı. Ona ne oldu hiç bilmiyorum."

Maddie hafifçe gülümsedi. "Kızın adını hatırlıyor musunuz?"

Levana başını hayır anlamında iki yöne salladı ve permalı beyaz saçları hafifçe uçtu. "Tanrı aşkına, hayır... Bu yirmi dokuz yıl önceydi ve ben kızı sadece birkaç kez gördüm. Kahretsin ki, ben bazen kendi adımı bile hatırlamakta zorlanıyorum."

"Alice, Roundup Karavan Alanı'nda yaşıyordu."

"Ne yazık ki, orası yıllar önce yıkıldı."

"Evet, biliyorum. Ama Alice ve kızıyla aynı dönemlerde orada yaşamış kişilerin kayıtlarına ulaşamıyorum." Alice

günlüklerinde birkaç kadının adını yazmıştı. “Alice’in kapı komşusu olabilecek Trina diye birini tanıyor muydunuz?”

“Hımm.” Levana başını salladı. “Kulağıma hiç tanıdık gelmedi. Ama Bill tanır,” dedi kocasını kastederek. “Bu kasabadan gelip geçmiş herkesi hatırlar. Balık avından döner dönmez kartınızı ona vereceğim.”

“Teşekkürler. Ben yarın kasabada olmayacağım ama ertesi gün yine buradayım.”

“Söylerim, ama bu muhtemelen önümüzdeki haftayı bulabilir.”

Harika. “Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Potters’lardan dönerken Maddie küçük bir marketin önünde durup kızarmış tavuk ve birkaç ağır kesici aldı. Carleen tamamen kendini kapatmış ve yardıma yanaşmamıştı. Jewel ise resmen düşmanca bir tavır takınmıştı. Maddie’nin başı fena halde zonkluyordu. Hiç yol alamamış olması canını sıkıyordu ve birilerinin kafasını sıkıştırıp, boynunu kırmak için kendini zor tutuyordu.

Koluna taktığı mavi sepetle, marketin üç numaralı kasasının önünde kuyruğa girdi. Carleen ve Jewel’e karşı bir sonraki görüşmesinde daha samimi bir tavır takınmaya karar vermişti. Şeker gibi tatlı, dost canlısı bir yaklaşım sergileyecekti. Bu da işe yaramazsa, tamamen Jerry Springer’a bağlayıp kadınların koca kıçlarına tekmeyi basacaktı.

Yan sıradaki kadınlardan biri, “Dün sizi Value Rite’da gördüm,” dedi.

Maddie elindeki alışveriş sepetini tezgâhın yürüyen ban-

dına koyarken, "Bana mı dediniz?" diye sordu.

"Evet." Konuşan kadının koyu renk kısa saçları ve üzerinde de önünde torunlarının resmi olan bir tişört vardı. "Carleen, sizin Rose ve Loch Hennessy ile ilgili araştırma yaptığınızı söyledi."

Vay, bu şehirde haberler ne çabuk yayılıyordu böyle. "Doğru."

"Rose benim çocukluk arkadaşımdı. Beraber büyüdük. Biraz sorunları vardı ama özünde iyi biriydi."

Biraz sorun... Buralarda iki kişinin başına bir şarjör mermi boşaltmanın adı bu muydu? Maddie bunu daha çok psikotik bir çöküş olarak görüyordu. "Eminim öyledir."

"O küçük garson, evli bir adamla kırıştırmanın bedelini ödedi."

Maddie bitkin, kızgın ve şimdi de damarına basılmış bir halde, "Yani evli bir erkekle kırıştıran her kadının akıbeti bir bar zemininde ölmek mi olmalı diyorsunuz?"

Kadın kasadaki yürüyen bandın üzerine bir çanta dolusu patates bıraktı. "Yani, demek istiyorum ki eğer evli adamlarla gezip tozarsan başına çok da hoş olmayan şeyler gelebilir. Hepsi bu."

Hayır, hepsi bu değildi ama Maddie yine de dilinin ucuna gelenleri söylememeyi tercih etti.

Maddie evrak çantasını kanepenin üzerine fırlatıp, annesinin sehpanın üzerinde duran fotoğrafına baktı. "Pekâlâ.

makyaj israfından başka hiçbir işe yaramadı,” dedi. Ayağındaki ayakkabıları fırlattı ve fotoğrafı yüzüstü kapattı. Kendi günü tam bir fiyaskoya dönerken annesinin neşeli gülüşünü görmeye tahammül edemiyordu.

Yalınayak mutfığa geçerek, buzdolabını açtı ve bir gün önce açtığı merlot şişesine uzandı. Sonra fikrini değiştirip, eline Skyy votka, diyet tonik ve yeşil bir limon dilimi aldı. Bazen bir kız yalnız başına olsa bile içkiye ihtiyaç duyabilirdi. Votkasını ayaksız büyük bardağına döküp üzerine toniğini eklerken aklından George Thorogood’un “I Drink Alone” şarkısı geçti. Bu şarkıyı oldu olası hiç sevmemişti. Belki de kendisi de bir yazar olduğundan şarkının nakaratını fazla ağdalı buluyordu. Elbette ki birisi yalnız başına içerken yanında başka kimse olamazdı.

Bardağın içine tam bir buz parçası ve bir dilim limon ekliyordu ki kapı çaldı. Bardağını eline alıp dudaklarına götürürken salona doğru yürümeye koyuldu. Aslında kimseyi beklemiyordu, özellikle de kapının dışında duran kişi bekeceği son kişiydi.

Gözetleme deliğinden gelenin Mick Hennessy olduğunu gördü ve kilidi çevirip kapıyı açtı. Akşamüzeri güneşi Mick’in bir yanağına ve dudaklarının kenarına vuruyordu. Mavi ekose bir gömleğin altına bir atlet giymiş ve gömleğinin kollarını pazılarının görüldüğü yere kadar gelişigüzel kesmişti.

Gömleğinin soluk mavi ekoseleri gözleriyle tam bir uyum içerisindeydi. Bronz teni ve siyah saçları sanki bir derginin kapağından fırlamış gibi duruyor, insanı aşka davet

edip, kalpleri paramparça ediyordu.

Kısık ama kalın bir sesle, "Merhaba Maddie," dedi. Yukarı kaldırmış olduğu bir elinin parmaklarının arasında bir kartvizit tutuyordu.

Kahretsin! Mick'le yüzleşmek bugün yaşamak isteyeceği son şeydi. İçkisinden büyük bir yudum daha aldı ve kendini Mick'in bağırıp çağırmalarına hazırladı. Ama Mick bağırarak yerine insanın içine işleyen bir tebessüm yerleştirdi suratına.

"Sana iyi bir haşere uzmanının ismini vereceğimi söylemiştim." Elindeki kartviziti Maddie'ye uzattı. Kart siyah değil beyazdı ve üzerinde de bir fare resmi vardı.

Maddie dudaklarının kenarları hafif bir gülümseme ve rahatlamayla kıvrılana kadar tedirginliğinin farkına varmamıştı. Uzanıp kartviziti aldı. "Bunca yolu sırf bunu bana vermek için gelmene gerek yoktu."

"Biliyorum." Bu kez Maddie'ye turunculu, sarılı bir kutu uzattı. "Ernie'nin haşere uzmanları buraya gelene kadar bunu kullanabileceğini düşündüm. Kokuşmuş bir leşi aramaktan daha kolay."

"Teşekkürler. Daha önce hiçbir erkek bana ..." durup kutunun üzerine baktı. "500'lük bir fare kapanı vermemişti."

Mick kıkırdadı. "200'lük de bir kapan vardı ama ben en iyisini hak ettiğini düşündüm."

Maddie kapıyı biraz daha açtı. "İçeri gelmek ister misin?" Mick'e neden Truly'de olduğunu söylemesi gerekiyordu ama şimdi değil. Şu an hiç başka bir yüzleşme yaşa-

yacak havada değildi.

“Çok kalamam.” İçeri geçip Maddie’nin yanından geçerken havada açık havanın ve ağaçsı bir sabunun kokusu asılı kalmıştı. “Kız kardeşim yemeğe bekliyor.”

“Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Şöyle kız arkadaşlarımdan dışında tatil için yanına gidebileceğim bir kız kardeş...”

“Eğer Meg’i tanımış olsaydın, kız kardeşin olmadığı için ne kadar şanslı olduğunu anlardın.”

Maddie kapıyı kapatıp, Mick’le birlikte salona geçti. Kabul etmek gerekir ki, onun evinde olması çok tuhaf bir duyguydu. Bu sadece gelenin Mick Hennessy olmasından değil, aynı zamanda uzun zamandır evine bir erkek almamasından da kaynaklanıyordu. Evin enerjisi bir anda değişmiş, eve sanki seksi bir hava gelmişti. “Neden?”

“Meg bazen...” Gülümsedi ve girdiği odaya şöyle bir göz gezdirdi. “Çok kötü bir aşçı da ondan...” Maddie gülümsedi ama aslında asıl söyleyeceğinin bu olmadığını hissetti. “Yani hani şu kendini çok iyi bir aşçı sanıp aslında olmayan kadınlar var ya o da onlardan. Ve ileride bir gün iyi bir aşçı olacağı da benzemiyor. Eğer, bir güvecin içine bezelyeleri atıp buna yemek diyorsa ben anında oradan uzuyorum.” Bakışlarını Maddie’ye çevirdi. İçkisini göstererek. “Zor bir gün müydü?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

“Meyveli çikolatalarına dadanan fare sayısı çoğaldı galiba?”

Maddie başını hayır anlamında salladı. Bunu nasıl hatırlıyordu ki?

“Ne oldu peki?”

Maddie aslında Mick’in olan biteni yakın zamanda öğreneceğini biliyordu. “Önemli bir şey değil. Bir şeyler içecek kadar zamanın var mı?”

“Biran var mı?”

“Sadece ultra olanlardan var.”

Burun kıvırdı. “Sakin bana karbonhidrat hesabı yaptığını söyleme.”

“Ah, tabii ki.” Maddie mutfaka geçerken Mick de hemen arkasındaydı. “Eğer yapmazsam, kalçalarım başımı alıp gidebilir.” Başını çevirip omzunun üzerinden Mick’in bakışlarını kalçalarına kaydırışını gördü.

“Bence gayet hoş görünüyorlar.”

“Kesinlikle.” Sanki çok zamanı varmış gibi bakışlarını yeniden Maddie’nin yüzüne çevirdi. “Votka, cin ve viskim var.”

Gözlerini kısmasıyla siyah kirpikleri daha da uzun göründü Maddie’nin gözüne. “Viski alayım.”

Maddie mutfak dolaplarından birini açıp, parmaklarının üzerinde yükseldi. Mick’in gözlerindeki bu bakışı iyi tanıyordu. Belki dört yıldır kimseyle sevişmemişti ama en azından bu bakışı hatırlıyordu.

Mick, Maddie’nin arkasına yaklaşıp, “Ben alırım,” diyerek yukarıdaki rafa doğru uzandı.

Maddie üzerinde yükseldiği ayaklarını indirip, önüne

döndü. Mick o kadar yakın duruyordu ki Maddie eğer hafifçe öne eğilse burnunu Mick'in boynuna gömebilirdi. Mick'in açık gömleğinin uçları göğüslerini okşuyordu, Maddie bir an nefesini tuttu.

Mick elindeki modası geçmiş bardağı Maddie'ye uzatırken gözlerinin içine baktı. "Al bakalım." Bir adım geri çekildi.

"Teşekkürler." Mick'in etrafından dolanarak buzdolabını açtı. Kapağı açmasıyla yüzüne çarpan soğuk hava alev alev yanan yanaklarına çok iyi gelmişti. Bu olmamalıydı. En azından Mick ile... Eğer Mick'in yerinde bir başkası olmuş olsaydı Maddie adamın vücudunu kendi kötü emellerine alet etmekten hiç çekinmezdi.

Mick arkasındaki tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, "Idaho'lu musun?" diye sordu. "Yoksa sonradan mı taşındın?"

"Boise'de doğup büyüdüm." Sadece beş ay boyunca Truly'de ve Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmek için de altı yıl Güney Kaliforniya'da kalmıştı. Bardağın içine birkaç parça buz attı.

"Ailen Boise'de mi yaşıyor?"

"Babamı hiç görmedim." Buzdolabını kapatıp, elindeki bardağı tezgâha bıraktı. "Beni teyzem büyüttü, o da birkaç ay önce öldü."

"Annen nerede?"

Seninki neredeyse orada... Yaklaşık sekiz kilometre ötede toprağın altında yatıyor. "Ben küçükken ölmüş." Mad-

die eğilip, içki dolabından bir şişe viski çıkardı.
“Üzüldüm.”

“Onu hayal meyal hatırlarım.” Maddie bir an durup Mick’in de küçük bir çocukken kendi anne ve babasını kaybettiğini söylemesini bekledi. Ama Mick susmayı tercih etti. Maddie doğrulup elindeki Corwn Royal marka viskiyi Mick’e uzattı. “Kusura bakma. Bushmills 21 kadar iyi değil ama idare et.”

Mick şişeyi Maddie’nin elinden alıp kapağını açtı. “Bir içki arkadaşı her zaman iyidir.” Bardaktaki buzların üzerine üç parmak kadar viski doldurdu.

“Beni tanımıyorsun.”

Mick elindeki şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp, kadehini dudaklarına götürdü. “İşte sende en çok hoşlandığım şeylerden biri de bu.” İçkisinden bir yudum daha alıp ekledi, “Ortaokulda sınıf arkadaşı değildik. Kız kardeşin kız kardeşimin arkadaşı değil ve annen de annemin en yakın arkadaşı değil.”

Hayır; annenle değil ama habanla oldukça yakın dostlardı. “Tanya da burada büyümemiş ama.”

“Doğru, ama çok gergin biri o. Rahat olup, anın tadını çıkaramıyor.” Bardağını indirip, salona bir göz attı. “Burası gölün en eski evlerinden biri.”

“Emlakçının dediğine göre, kırklı yıllarda inşa edilmiş.”

Mick hafifçe eğilip, koridorun sonundaki yatak odası ve banyoya baktı. “En son geldiğime göre oldukça değişmiş.”

“Mutfak ve banyoların geçen yıl restore edildiği söylenmişti.” Maddie içkisinden bir yudum aldı. “En son ne zaman

gelmiştin?”

“Ah, bilmiyorum.” Doğrulup, Maddie’nin yüzüne baktı.

“Belki on beş yaşındaydım. Yani yaklaşık yirmi yıl kadar önce.”

“Arkadaşlarından biri mi burada yaşıyordu?”

“Öyle de denebilir. Tabii eğer Brandy Green’e arkadaş denebilirse.” Sözlerine devam ederken dudaklarının kenarına bir tebessüm gelip yerleşti. “Anne ve babası Oregon’daki Pendleton Rodeo’sunda çalışıyorlardı.”

“Anlaşılan onların yokluğunda sen de burada kendi çapında rodeo yapıyordun.”

Dudaklarının kenarındaki tebessüm şeytani bir sırıtışa bıraktı yerini. “Eh, öyle de denebilir.”

Maddie hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. “Hangi oda Brandy’ninkiydi?” Muhtemelen Mick’in ilk deneyimleri odanın duvarlarına sinmişti.

“Emin değilim.” Kadehinin içindeki buzları birbirine çarpıp, yeniden dudaklarına götürdü. “Vaktimizi daha çok anne ve babasının odasında geçiriyorduk. Onların yatağı daha büyüktü.”

“Aman Tanrım! Yani sen benim yatak odamda seviştin. Öyle mi?” Elini göğsünün üzerine koydu. “Daha ben bile o odada sevişmedim.” Daha bunu ağzından kaçırdığı ilk an, keşke yer yarılacak da içine girsem, diye düşündü. Kendi kendini çok fazla utandıran biri değildi ama olduğunda da bu durumdan nefret ederdi. Özellikle de şimdi Mick’in başını arkaya atıp kahkaha atmasıyla bu durumdan daha da nefret

etmişti. “Hiç komik değil.”

“Evet, çok komik...” Mick kendi çapında birkaç dakika daha eğlendikten sonra, Maddie’ye dönüp, “Tatlım, bak, eğer istersen bu meseleyi hemen şimdi burada halledebiliriz,” dedi.

Eğer bu lafın arkasında bir tehdit ya da bir sırnaşıklık sezmiş olsaydı Mick’i hemen oracıkta kapı dışarı ediverirdi. Ama bunu öylesine basit ve direkt olarak söylemişti ki elinde olmadan güldü. “Hayır, sağ ol.”

“Emin misin?” İçkisinden bir yudum daha alıp tezgâhın üzerine bıraktı.

“Eminim.”

“Burada o işi son kez yaptığıma göre çok daha iyi olduğumu söylemeliyim.” Maddie’ye fırlattığı gülüşü baştan ayağı karizma, güven ve günah doluydu. “O zamandan bu yana çok fazla tecrübe kazandım.”

Maddie’ninse son zamanlarda hiç tecrübesi olmamıştı. Göğsündeki sıkışma ve karnının içinden akıp giden ılık bir hisle bunu daha iyi anlamıştı. Mick onun için seks perhizine son vereceği dünyadaki son adamdı. Akli bunun son derece farkındayken, bedeni bu gerçeği tamamen umursamaz görünüyordu.

Mick, Maddie’nin eline doğru uzandı ve başparmağıyla parmaklarını okşadı. “Seninle ilgili en çok neyi seviyorum. biliyor musun?”

“Crown viskimi mi?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Beyaz bir gelinlik, pembe panjurlu bir ev ve iyi bir baba adayı istemememi mi?”

“O da var tabii, ama.” Maddie’yi kendine doğru çekti. “Çok güzel kokuyorsun.”

Maddie bardağını tezgâhın üzerine bıraktı ve bugün erken saatlerde sürdüğü vücut kremi ni düşündü.

Maddie’nin elini kaldırıp bileğinin iç kısmını kokladı. “Tıpkı kiraz gibi...”

“Badem.”

“Dün çikolata kokuyordun. Bugün badem. Yarın nasıl kokacaksın merak ediyorum.” Maddie’nin elini kendi omzuna koydu.

“Şeftali olabilir.”

Maddie’nin saçlarını eliyle kenara çekip, yüzünü boynuna yaklaştırdı. “Şeftaliyi de en az çikolata ve badem kadar çok severim. İştahımı kabartıyorsun.”

Maddie bu hissi iyi tanıyordu. “Sanırım kız kardeşinin bezelye güveci ziyafetine geç kalmasan iyi edersin.” Mick’in az önce boynunun hemen yan tarafına kondurduğu ateşli öpücüklerin yerini hafif bir tebessümün aldığını hissetti. Birden içi ürperdi ve başı bir tarafına düştü. Onu durdurmalıydı ama hemen değil. Az sonra.

“Belki de artık seni yemeliyim.”

Maddie gözlerini kapattı. Anlaşılan başı dertteydi. Bunun olmaması gerekiyordu. Mick Hennessy’nin şu an onun evinde, onu yemek istediğini söylüyor olmaması, onun da Mick’in nereden başlayacağı konusunda kafasında hain

fikirlerin dolanmıyor olmaması gerekiyordu. Ellerini Mick'in göğüslerinde gezdirip, parmaklarını saçlarının içinde dolandırmayı arzuluyor olmamalıydı.

"Eğer daha çok vaktim olsaydı sana neler yapacağımı bilmek ister miydin?" Ellerini Maddie'nin beline doladı ve kendine doğru çekti. Maddie aklını başından alan ve Mick'in pantolonunun ön tarafında oluşan şişkinliği hissetti.

Mick, Maddie'nin kulak memesini dişlerken Maddie güçlükle yutkundu. "Ebeveyn yatak odasını  zledin galiba?"

Mick kafasını kaldırdığında, Maddie, Mick'in seksi mavi gözlerinin arzıyla hafifçe aralanmış olduğunu gördü. "Yatak odasına ne gerek var ki?"

Haklıydı. Elini omzunun üzerinden boynunun yan tarafına götürdü. Belki de kendini bunca zamandır seksten mahrum bırakmakla hata ediyordu. Mick'in vücudunun kendi vücuduna yaptığı baskı öyle inanılmazdı ki, bir an olsun durmasını istemiyordu. Ama durmalıydı, elbette. Birazdan durmalıydı.

"Sen çok güzel bir kadınsın, Maddie." Dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Eğer vaktim olsaydı, elbiseni kendi ellerimle çözmek isterdim."

"Bunu ben kendim de yapabilirim."

Dudaklarının bir kenarı hafifçe kalktı. "Ama eğer ben yaparsam çok daha eğlenceli olur." Sonra Maddie'nin dudaklarını yumuşacık, baştan çıkarıcı bir şekilde öptü. Dudaklarını  ekmeden Maddie'yi kendine biraz daha çekti, Maddie ellerini Mick'in kısa siyah saçlarının arasından geçirip ense-

sine doğru uzattı. Dudakları zevkle aralanmıştı. Mick'in dili ağzının içinde dolanıyordu. Öyle ıslak ve sıcaktı ki... Tadı da viski ve şehvet karışımı gibiydi.

Maddie'nin bacaklarının arasını ateş basmış ve ıslanmıştı. Elini Mick'in sım sıkı karın kaslarında ve göğsünün dilimli çıkıntılarında gezdirdi. Çok uzun zaman olmuştu. Böyle bir erkeğe dokunmayalı, onu öpmeyeli... Vücudunu Mick'e daha da yapıştırmak istiyordu. Teni uyuşup kaskatı kesilirken elleri Mick'in kıyafetlerini parçalayıp, çıplak tenini hissetmek istiyordu. Hayli zaman olmuştu. Olmuştu çünkü Maddie uzun zamandır bu hislerden vazgeçmişti, kaldı ki bugüne kadar onu Mick kadar heyecanlandıran bir erkeğe rastlamamıştı.

Mick'in elleri Maddie'nin belinde bir aşağı bir yukarı kayıyordu. Ellerini daha da sıkı doladı beline. Başparmakları Maddie'nin göğüslerinin hemen altına baskı yapıyordu. Başını hafifçe bir tarafa eğip Maddie'nin dilini ağzının içine aldı. Ağzı sıcacık ve kaygandı. Maddie parmaklarını Mick'in saçlarında dolaştırıyor, kendini var gücüyle Mick'in şişkin erkekliğine bastırıyordu. Göğüslerinin sertleşen uçları Mick'in sert göğüs kaslarına baskı yaparken Mick zevkle inledi. İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bir anda kendilerini çılgınca dönen bir açlık, hırs ve uzun süredir bastırılmış bir şehvet girdabının içinde buluverdiler. Gittikçe daha derinlere düşüyorlardı ve işler kendiliğinden geliyordu. Girdap giderek daha da büyüyor, Maddie'yi gittikçe daha fazla etkisi altına alıyordu.

Birden kendini geri çekti. "Dur."

Mick şaşkınlıkla bakakaldı. "Neden?"

"Çünkü..." Derin bir nefes alıp, yavaşça geri bıraktı. *Çünkü sen benim kim olduğumu bilmiyorsun ve öğrendiğinde benden nefret edeceksin.* "Çünkü kız kardeşin seni yemeğe bekliyor."

Bir an ağzını açıp karşı çıkacak gibi oldu ama sonra hatırlamışçasına kaşlarını çattı. "Kahretsin." Bir adım geri çekilmeden önce Maddie'yi sımsıkı kavrayan elleri gevşedi ve iki yanına düştü. "Bitiremeyeceğim bir işe başlamak istemezdim."

"Aslına bakarsan ben bir şeyleri başlatmak niyetinde de değildim." Maddie dudaklarını yalayıp bir an kafasından her şeyi itiraf etmeyi geçirdi. Hemen oracıkta. Tam da şimdi... Nasılsa duyacaktı, kendi ağzından duyması daha iyi olurdu. "Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Yanılıyorsun." Mick uzanıp Maddie'nin elini tuttu ve onu da kendisiyle beraber ön kapıya doğru sürükledi. "Burada iyi olmayan bir şey varsa o da zamanlama."

Maddie girişe doğru ona eşlik ederken, "Ama beni tanımıyorsun," diye karşı çıktı.

"Ne bu acele?" Kapıyı açıp önünde durdu. Maddie'nin gözlerinin içine bakıp derin bir nefes verdi. "Pekâlâ, bilmem gereken bir şey mi var?"

Maddie bir an için cesaretini yitirdi. Ya da belki de bedeni onun için hâlâ yanıp tutuşurken ona gerçekleri anlatmanın zamanı değildi. Bunun yerine farklı bir yol izlemeye ka-

rar verdi. "Bir tür seks perhizindeyim diyelim."

"Bir tür?" Yüzüne dikkatle baktı. "Seks perhizi mi, o nasıl oluyor?"

Güzel. Nasıl oluyordu? "Yani, uzun zamandır bir erkekle sevişmedim."

Mick kaşlarını çatı. "Yoksa lezbiyen misin?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir lezbiyen gibi öpüşmüyorsun."

"Lezbiyenlerin nasıl öpüştüğünü nereden biliyorsun?"

Maddie'nin gözleri Mick'in kâh mavi gözlerinde kâh vücudunda geziniyordu. Mick dudaklarını yeniden Maddie'nin sımsıcak dudaklarına bastırdı ve Maddie karnının içinde bir sıcaklık hissetti. Oksijenin ciğerlerinin içinden çekilip gittiğini hissetmiş, başı dönmüştü. Tanrım, ne nefes alabiliyor, ne de düşünebiliyordu. Zevkten kendinden geçmek üzereydi adeta.

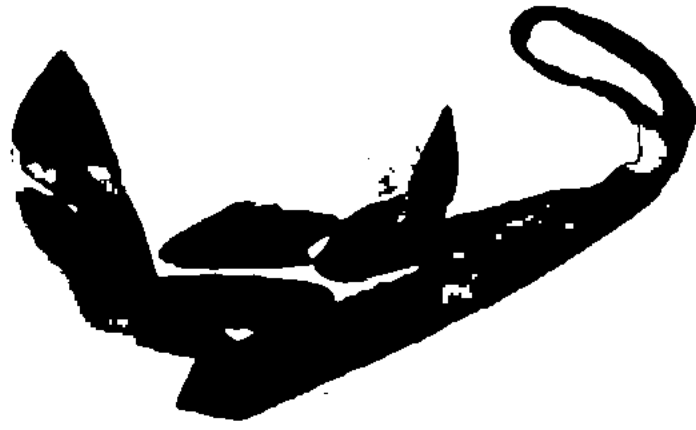
Mick nihayet Maddie'yi bıraktığında Maddie kapının girişine yaslandı. "Ben bilirim," dedi.

Maddie "Tanrım, yıkıp giden bir kasırga gibisin," diyerek iç geçirdi. Parmaklarını dudaklarında gezdirdi. Adeta uyuşmuş, hissizleşmiş dudaklarında... "Etrafındaki her şeyi böyle emer misin?"

"Her şeyi değil." Verandaya çıkıp gün ışığının altında durdu. "Yani henüz değil."

ALTINCI BÖLÜM

Maddie, bir nedime olarak kollarını iki yana uzatmış bekliyordu. Terzi kadın koltuk altlarına şeftali renkli saten bir kumaş iğneliyordu. Diğer iki nedime de yarı çıplak bir halde hemen yanı başında durup, kâh iğneleniyor kâh dürkleniyorlardı.

Maddie yanakları al al olmuş gelin adayı Clare'e, "Bu iyiliğimi unutma," dedi. Maddie o sabah Truly'den yola çıkmış, ertesi gün evine dönmeden arkadaşlarıyla dışarıya çıkmayı planlamıştı.

"Bir de şu açıdan bak," dedi Clare, nedime gelinlikçisindeki oturduğu kanepeden seslenerek. "En azından kıyafetler Lucy'nin bizi kendi düğününde giymeye mecbur bıraktığı elbiseler kadar rüküş değil."

Terzi elbisesinin kenarını iğnelerken Lucy hemen karşı

atağa geçti. "Hey, hiç de öyle değil, çok güzellerdi bir kere," diyerek şaşaalı elbiselerini savundu.

Bu kez Adele, "Sanki bir mezuniyet balosundan kaçmış gibiydik." diyerek laf attı. Kadınlardan biri elbisesinin arkasını iğnelerken Adele gür kıvrık saçlarını elleriyle tepesinde toplamıştı. "Ama daha kötülerini de gördüm. Kuzenim Jolene nedimelerine mor, beyaz renkli, perdelik kumaş desenli elbiseler giydirmişti."

İnce zevkinin sonuna kadar arkasında durmaya kararlı Clare bir iç geçirdi.

"Nasıl yani? Hani şu sandalyelerde ya da duvar kâğıtlarında gördüğümüz türden desenler mi?" diye sordu Madie.

"Aynen öyle. Her nedime tıpkı yürüyen birer kanepeye benziyordu. Hele de Jolene'in diğer kızlara göre biraz daha dolgun arkadaşı..."

Lucy, "Bu çok kötü," diyerek arkasını döndü. Bu sayede terzi kumaşın arka tarafında daha rahat çalışabilecekti.

"Hatta suç," dedi Adele. "Bazı şeyler kanunlarca yasaklanmalı. Ya da bu mümkün değilse bir insana yapılan duygusal baskının bir telafisi olmalı."

Clare, Adele'e dönüp, eski erkek arkadaşını kastederek "Dwayne şimdilerde neler yapıyor?" diye sordu.

Adele tam iki yıl boyunca Dwayne Larkin'le flört etmiş ve bu işin sonunun nikâh masasında biteceğine kendini inandırmıştı. Bu nedenle Dwayne'nin pek çok hoş olmayan alışkanlığını görmezden gelmişti. Tıpkı cüsseli ve çok terleyen

biri olduğu için gömleklerini giymeden önce kollarının altını koklaması gibi alışkanlıklar... Su gibi bira içmesini ya da hastalık derecesinde Star Wars izliyor olmasını da dert etmemiştir. Ne de olsa kimse mükemmel değildi. Ama ne zaman ki Dwayne, Adele'e kışının tıpkı annesininki gibi başını alıp gittiğini söylemişti, işte o an Adele hiç düşünmeden Dwayne'i kapı dışarı koyuvermişti. Hiç kimse ona koca bir kış olduğunu söylemeyeceği gibi hasta annesini de rencide edemezdi. Ama Dwayne hayatından bir türlü çıkmak bilmemiştir. Birkaç haftaya bir Adele kapısının önünde daha önceden Dwayne'e hediye ettiği ya da onun evinde unuttuğu birkaç parça eşya bulurdu. Dwayne eşyaları oraya öylece atıp giderdi. Üzerinde tek bir not olmadan, kendisi ortalarda görünmeden. Olmasa da olur bir yığın eşya...

"Doğum günü için, ona sınırlı sayıda basılmış bir Darth Vader hediye etmiştim." Adele ellerini indirdiğinde gür sarı saçları sırtına döküldü. "Onu da kapımın önünde buldum. Hem de başı kesilmiş bir halde."

Maddie, Dwayne'nin o hediyeyle ne alıp veremediği olduğunu farklı sebeplerle de olsa az çok anlıyordu. Eğer Adele, sınırlı baskı ya da değil, kendi doğum gününde hediye olarak bir Darth Vader alsaydı bu onu çok öfkeliendirecekti. Ama yine de, hiçbir şiddet eğilimi hafife alınmamalıydı. "Bir alarm sistemi edinsen iyi edersin. Sana verdiğim şok tabancası hâlâ duruyor mu?"

Adele, terzi kol genişliğini alırken kıpırdamadan durdu. "Bir yerlere koymuştum."

“Bir an önce onu bulup, Dwayne’i gebertmelisin.” Terzinin elbisenin korse kısmına geçmesiyle Maddie kollarını indirdi. “Ya da eğer istersen sana da benimki gibi bir Cobra şok tabancası alayım, böylece kışına beş bin voltluk bir elektrik verebilirsin.”

Adele vücudunu hareket ettirmeden sadece başını döndürerek tıpkı Maddie’ye sen delisin der gibi baktı. “Bu onun sonu olmaz mı?”

Maddie bir an durup düşündü. “Kalp rahatsızlığı var mı?”

“Sanmıyorum.”

“O halde bir şey olmaz.” Terzi bir adım geri çekilip elbiseye uzaktan şöyle bir baktı. “Ama sanki son nefesini veriyormuş gibi kıvranabilir.”

Adele ve Clare’in ağızları duyduklarıyla bir karış açık kalmıştı, Maddie’nin kalan bir gramlık aklını da kaçırdığını düşünüyorlardı. Onu onaylayan tek kişi Lucy oldu. O da bir seri katille boğuşmak zorunda kaldığından, kişisel güvenlik araçlarının ne denli önemli olduğunu bizzat yaşayarak öğrenmişti. “Onu yere düşürür düşürmez de bu kez biber gazıyla saldır.”

“Dwayne aptalın teki olabilir ama şiddet eğilimli biri değil,” dedi Adele. “O Darth Vader’ı kapımda bulmak bana korkunç bir şeyi daha hatırlattı hem.”

“Neyi?” Eğer Dwayne, Adele’nin tek bir kılına zarar verdiyse Maddie onu kendi elleriyle bulup elektroşok mangı yapacaktı.

“Hani şu Prenses Leyla’nın esir kıyafeti var ya. Benim o kostümüm şu an onun elinde.”

Clare oturduğu kanepenin diğer ucuna doğru yanaştı. “Senin bir esir kıyafetin mi var?”

Maddie’ninse kafasında tek bir soru vardı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Lucy’nin beynini ise iki soru meşgul ediyordu. “Bu da ne demek şimdi? Ve, “Metal bir bikiniden mi bahsediyorsun?”

Adele sanki metal bir bikini bir kadının gardırobunun olmazsa olmaz, normal bir parçasıymış gibi başını salladı. “Aynen öyle. Ve onu mümkünse tek parça halinde geri istiyorum.” Bir an düşünüp, lafına devam etti. “Yani iki parçasını da demek istedim. Pazıbentleri ve boyunluğunu da...” Adele arkadaşlarının dehşete düşmüş bir ifadeden endişeli bir ifadeye doğru sürekli değişen yüz ifadelerini görmüş olmalı ki hemen savunmaya geçti. “Hey, ben o kıyafete bir dünya para döktüm. Şimdi de elbisemi geri istiyorum.” Terzi aldığı ölçüyü not etmek üzere birkaç adım geri çekildiğinde Adele kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. “Siz şimdi sakın bana seks oyunları oynamadığınızı söylemeyin.”

Lucy başını iki yana salladı. “Hayır, ben sadece eski erkek arkadaşım Jude Law’mış gibi davranıyordum. Ama onun bundan hiç haberi olmadı tabii. Bu yüzden bence bu bir seks oyunu sayılmaz.”

Her zaman insanlara kendilerini daha iyi hissettirme çabasında olan Clare de, “Şey, ben de bir keresinde Sebastian’a

kostümlerim ve kelepçelerim olduğunu söylemiştim.” Oturduğu yerde yeniden arkasına yaslandı. “Ama yalan söyledim, üzgünüm.”

Maddie tepkilerini görebilmek için yanlarındaki üç terzi kadının yüzlerine baktı. Ama kadınların suratları sanki birer pazar kilisesi öğretmeni gibi ifadesizdi. Belki de bu konuşmaların çok daha kötülerini duymuşlardı. Maddie bakışlarını yeniden sanki bir şey bekliyormuşçasına kafasını yana eğen Adele’e çevirdi.

“Ne var?” diye sordu Maddie.

“Senin öyle müstehcen aletlerin olduğunu biliyorum.”

Aslında Maddie çoğu kez sadece lafta öyleydi. “Ben hiç giyinmedim ki.” Bir an durup sonra Adele’i yatıştırmak istercesine, “Ama eğer kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, yatağa bağlandığım oldu.”

“Benim de.”

“Elbette.”

“Aman ne önemli.” Adele hiç de tatmin olmuş gibi durmuyordu. “Herkes yatağa bağlanmıştır.”

O esnada terzilerden biri, “Bu doğru.” diyerek lafa karıştı. Bileğindeki iğnedanlıktan bir iğne çekerken Adele’e bir bakış fırlattı. “Ve eğer kendinizi daha iyi hissedeceksiniz söyleyeyim, benim de bir Kırmızı Başlıklı Kız kostümüm var.”

“Teşekkürler, Bayan.”

“Rica ederim.” Parmağıyla havada bir daire çizdi. “Dönün lütfen.”

Nedimeler elbise provalarını tamamlar tamamlamaz

ögle yemeği için her zaman gittikleri, en sevdikleri kafeye gittiler. Cafe Olè belki kasabanın en iyi Meksika yemeklerini yapmıyordu ama margarita konusunda eline su dökabilen yoktu. Aşırı yüksek sesli İspanyol müziği eşliğinde en sevdikleri masalardan birine yönlendirildiler. Mekânın büyüüne hemen ayak uydurmuşlardı. Clare'in düğünü ve Lucy'nin iri-kıyım kocası Quinn'le ailelerini genişletme kararı üzerine konuştular. Hepsi de yaklaşık yüz kilometre uzakta kendine yeni bir yaşam kuran Maddie'nin hayatının merakı içindeydi.

Maddie içkisini dudaklarına götürürken, "Aslında sandığım kadar kötü değil," dedi. "Dördüncü Cadde dışında, oldukça güzel ve sakin bir yer. Kasabadaki kadınların yarısının saçları berbatken, yarısınıninki mükemmel... Yerlilerle yazlıkçılar arasındaki farklılıktan mı kaynaklanıyor, henüz anlayamadım." Omuzlarını silkti. "Bu kadar uzun süre eve tıkılı kalmanın akıl sağlığımı olumsuz etkileyeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı."

Lucy, "Bilirsin seni severim," diyerek söze başladı. Bu cümlenin sonunda her zaman mutlaka bir ama olurdu. "Ama senin akıl sağlığın zaten yerinde değil."

Muhtemelen sözlerinde haklıydı.

Garsonlardan biri yemeklerini önlerine koyarken Clare, "Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş." Maddie tavuklu bir tostada salatası sipariş etmiş ve garson yemeği bırakır bırakmaz çatalına sarılmıştı. Annesinin günlüklerini bulup Truly'den bir ev satın aldıktan sonra ancak arkadaşlarına annesinin ölüm hikâyesini yaza-

cağından bahsetmişti. Ki bu da birkaç hafta önceydi. Neden bu kadar uzun süre beklediğini bilemiyordu. Aslında arkadaşlarıyla özel yaşamının detaylarını paylaşmak konusunda çok çekingen değildi. Her ne kadar söyledikleri onları hep hayret ve korku içinde bıraksa da. Ama annesinin günlüklerini okuduktan sonra kendini çok toy hissetmiş, bir süre kendisi bu duruma alışıp, özümsemeyi denemişti. Ancak ondan sonra birilerine açabilmişti bu konuyu.

Adele içinden peynir ve ekşi sos sızan enchilada'sına yumulurken, "Hennessy'lerle tanıştın mı?" diye sordu. Adele her gün düzenli olarak sporunu yapardı, bu nedenle istediği her şeyi yiyebiliyordu. Maddie ise onun tam tersine spordan nefret ederdi.

"Sadece Mick ve yeğeni Travis'le tanıştım."

"Mick'in kitabınla ilgili ilk tepkisi ne oldu?"

"Aslında, henüz bilmiyor." Salatasından bir çatal daha alıp devam etti. "Henüz ona söylemek için doğru zamanı yakalayamadım."

"Eee," Lucy kaşlarını merakla kaldırdı. "Ne konuştunuz şimdiye kadar peki?"

Elbette ki ikisinin de evlilikte gözü olmadığından. Mick'in kalçalarını ve kokusunu çok beğendiğinden bahsettiklerini söyleyemedi. "Genelde farelerden bahsettik." Yalan da sayılmazdı hani.

"Dur bir dakika." Adele elinin birini havaya kaldırdı. "O senin ve annenin kim olduğunu biliyor ama siz hâlâ farelerden bahsediyorsunuz, öyle mi?"

“Ona henüz kim olduğumu söylemedim.” Üç arkadaşı da yemeklerini bırakıp hayretle gözlerini Maddie’ye diktiler. “O. barında iş başındayken ya da herkes bir barbekünün etrafında toplanmışken, gidip de ona ‘Merhaba. Benim adım Maddie ve annen, annemi öldürdü’ mü demeliydim? Arkadaşları Maddie’nin haklılığını onaylarcasına başlarını sallayıp yemeklerine devam ettiler. “Dün de aynı şekilde kötü bir zamanlamayla bir aradaydık. Günüm berbat geçiyordu. O ise öyle hoştu ki... Bana otel şeklinde bir fare kapanı getirmişti, sonra da beni öptü.” Elindeki çatalı bir parça tavuk ve avokado dilimine batırdı. “Öyle olunca, ben de söylemeyi unuttum gitti.”

Arkadaşları bir an yine öylece kalakaldılar.

“Senin lafını çalmış gibi olacağım ama sen bizimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Lucy.

Maddie başını iki yana salladı. Belki de bunu hiç söylemeyip, kendine saklamalıydı. Ama artık çok geçti.

Bu kez elini havaya kaldırma sırası Clare’deydi. “Dur bir dakika. Benim için bir şeyi açıklığa kavuşturabilir misin?”

“Tabii.” Maddie, Clare’in soracağı sıradaki soruyu tahmin ederek, aynı durumda kendisi de olsa soracağı soruyu içtenlikle cevapladı. “Gerçekten çok seksi biri ve bu konuda çok iyi. Beni nasıl ateşleyeceğini iyi biliyor.”

“Sorumun cevabı bu değildi.” Maddie’nin kalabalık ortamlarda uygunsuz davranışlar sergilediğini düşündüğü her an yaptığı gibi yine etrafını şöyle bir kolaçan etti. “Sen Mick

Hennessy'yle birlikte oldun ama o senin kim olduğunu bilmiyor. Sence öğrendiğinde tepkisi ne olacak?"

"Sanırım öfkeden kudurur."

Clare eğilerek masaya biraz daha yaklaştı. "Tahmin edebiliyor musun?"

"Henüz onu nasıl tepki vereceğini kestirebilecek kadar iyi tanımıyorum." Ama işin aslı tanıyordu. Çok kızacağını ve kızmakta haklı olduğunu biliyordu. Ama yine de, dürüst olmak gerekirse, gerçekten ona gerçekleri anlatacak doğru zaman bir türlü gelmemişti. Evine gidip dudaklarına yapışan o olmamıştı. Her şeyi başlatan Mick'ti.

"Ona gerçekleri söylediğinde şok tabancanı da yanında bulundursan iyi edersin," diyerek bir tavsiyede bulundu Lucy.

"O şiddet gösterebilecek biri değil. Onu şoklamaya gerek duyacağımı hiç sanmıyorum."

"Onu tanımıyorsun." Adele elindeki çatalı Maddie'ye doğru sallarken bir gerçeğe de parmak basıyordu. "Annesi de anneni öldürmüştü."

Clare, Maddie'nin sözlerini bu kez kendisine hatırlatarak. "Ve senin de bize hep dediğin gibi, asıl dikkat edilmesi gereken insanlar akli başında gibi duranlardır." dedi.

"Ayrıca kişisel güvenlik önlemleri olmazsa hepimizin birer kuş gibi avlanacağımızı söyleyen sen değil miydin?" Lucy bir kahkaha atıp, içkisini kaldırdı. "Ayrıca çoğunu bulayım derken elindeki azdan da olma."

"Sağ olun, sayenizde neden arkadaş olarak üçünüzü seç-

tiğimi bir kez daha anladım.” Bunun sebebi hâlâ hayatta olup
Maddie’ye önem veren tek kişilerin onlar olmasıydı. “Ya-
kında söyleyeceğim. Sadece biraz zaman kazanmaya çalışı-
yorum.”

Clare arkasına yaslandı. “Yüce Tanrım.”

“Yine ne oldu?”

“Sen korkuyorsun.”

Maddie eline aldığı margaritasını gözbebekleri soğuktan
donuncaya dek tepesine dikti. “Şuna sadece biraz çekiniyo-
rum diyelim.” Elini alnına götürerek, “Ben hiçbir şeyden
korkmam.” dedi.

Yüksek korumalı Revo marka gözlüklerinin siyah çer-
çevesi Mick’in burnunun hemen üzerinde duruyor ve mavi
aynalı camların ardına saklanmış gözlerini saat altı güneşinin
kavurucu sıcağından koruyordu. Okulun otoparkından beyz-
bol sahasına doğru yürürken, gözleri on iki numaralı ve üze-
rinde Hennessy’s yazan mavi bir tişörtü ve kırmızı bir vurucu
başlığını arıyordu. Bütün gününü kitaplarını düzenlemek ve
dağıtımcıdan bira sipariş etmekle geçirmiş olduğundan oyu-
nun başlangıç vuruşunu kaçırmıştı.

Açık tribünün alt sıradaki koltuklarından birine oturup,
“Haydi, Travis.” diye bağırdı. Öne doğru eğilip kollarını diz-
lerinin üzerine koydu.

Travis beyzbol sopasını omuzlarından birinin üzerine
koymuş, siyah vuruş noktasına doğru ilerliyordu. Karşı

takım, Brooks Sigorta, eldivenlerini takıp sahadaki yerlerini alırken Travis koçunun öğrettiği atışların provasını yapıyor, sopasını havada topa vurmuşçasına sallıyordu. Travis tam da bir vurucunun durması gerektiği gibi durmuş, sopasını sallamış ama topu iskalamıştı.

“Önemli değil, evlat,” diyerek bağırdı Mick.

Meg ise kendi arkadaşları ve Travis’in takım arkadaşlarının anneleriyle oturduğu en üst sıradan, “Bu sefer yapacaksın,” diye bağırdı.

Mick gözlerini yeniden sahaya döndürmeden önce kafasını yukarı çevirip kız kardeşine baktı. Dün geceki kardeş yemeği çok iyi geçmişti. Meg yemek için biftek ve fırında patates yapmış ve pek çok insanın tanıdığı eğlence düşkünü Meg tavrını takınmıştı. Ne var ki, tüm yemek boyunca Mick o masada olmak değil, kasabanın diğer ucunda hakkında hiçbir şey bilmediği bir kadının göl kıyısındaki evinde olmayı ve tüm gece farelerden bahsedip, burnunu boynuna gömmeyi istemişti.

Maddie Dupree’de çözemediği bir gizem vardı. O güzel yüzünün, seksi bedeninin ve teninin güzel kokusunun dışında çözemediği bir şey... Öyle bir şey ki, o şey her neyse, onun yüzünden, aslında başka şeyler düşünmek zorunda olduğu çoğu zaman kendini hep onu düşünürken buluveriyordu. Onun yüzünden bir türlü hesapta yaptığı hataları bulamıyor, kafasını toparlayamıyordu.

Travis yeniden atış noktasına gelip sopasını savurdu. Bu kez tam isabet ettirmiş topu döndüre döndüre ikinci ve

üçüncü köşelerin arasına göndermişti. Elindeki sopayı yere fırlatıp, kafasındaki başlığı bir öne bir arkaya savurarak koşmaya başladı. Top sekerek sahanın dışında bekleyen top tutucunun başının üzerinden geçip gitti, tutucu da topun peşi sıra koştu. İlk köşedeki hakem Travis'e koşmasını söylediğinde Travis üçüncü köşeye doğru hızla seğırtti. Travis üçüncü köşeye vardığında top tutucu topu daha yeni yakalayıp birkaç metre öteye fırlatmıştı. Travis yeniden koşmaya başlayıp hedef köşeye doğru kayarak ulaştığında henüz dış oyuncu ve ikinci köşedeki oyuncu topu yakalamaya çalışıyorlardı.

Mick neşeyle bağırıp başparmağını yukarı kaldırarak Travis'i tebrik etti. Sanki çocuğun amcası değil de babasıymış gibi gururlanmıştı. Gerçi şu an, Travis'in hayatındaki tek erkek oydu. Travis babasını beş yıldır görmemişti; Meg bile babanın nerede olduğundan bihaberdi. Ya da belki de daha doğrusu o işsiz güçsüz aylağın nerede olduğunu bilmek istemiyordu. Mick, Gavin Black ile sadece bir kez karşılaşmıştı, o da düğündeydi. İlk bakışta adamın boş gezenin boş kalfası olduğunu anlamış ve zaman içinde de yanılmadığını görmüştü.

Travis pantolonundaki tozu çırpıp kafasındaki başlığı koçuna uzattı. Takım arkadaşlarıyla el çakıp takım kulübesinde bir koltuğa oturdu. Mick'e doğru bakıp, küçük ağzında kara bir gölge gibi görünen eksik dişini göstererek sırıttı. Eğer şu an Gavin Black, Mick'in önünde oturuyor olsaydı, Mick hiç düşünmeden adamın kışına tekme basıp okulun

dışına gönderiverirdi. Bir adam nasıl olur da oğlunu arayıp sormazdı? Üstelik iki yıl boyunca çocuğunu kendi elleriyle büyüttükten sonra... Hadi oldu diyelim, peki kız kardeşi böyle bir adamı eş olarak nasıl seçerdi?

İkinci vurucu topa vurup, Travis'in takımı alana yayıldığında Mick ellerini dizlerinin üzerine koydu. Travis ve Meg için yapılabilecek en iyi şey Meg'in kendine güvenilir birini bulmasıydı. Hem ona hem de Travis'e iyi gelecek bir adam, sürekli yanlarında olacak birisi...

Mick, Travis'i çok seviyordu ve her zaman da yanında olacaktı. Tıpkı henüz küçük birer çocuklarken Meg'e yaptığı gibi. Ama artık yorulmuştu. Sanki Meg'e zaman ayırdıkça, o hep daha fazlasını istiyor gibiydi. Giderek büyükannesine benzemeye başlamıştı. Oysa Mick, Loraine'den uzak kalamamak için tam on iki yıl boyunca eve dönmemişti. Eğer Meg'e izin verirse, Meg'in ona bir daha kopmamak üzere bağlanacağından korkuyordu. Ve bunu hiç istemiyordu. İster çocukluğunda olsun isterse savaş meydanlarında, yaşadığı hengâmeli bir hayattan sonra tek istediği biraz huzur ve sakinlikti. İki bar sahibiyken ne kadar huzurlu ve sakin olunabilirse o kadar huzurlu ve sakin olabilmeyi diliyordu.

Meg hayatında hep bir erkeğe ihtiyaç duyan kadınlardan dandı. Her zaman onu dengeleyecek biri olmalıydı yanında. Ama bu kişi Mick olmamalıydı. Aklına birden, bir koca arayışında olmadığını söyleyen Maddie geldi. Mick bu cümleyi daha önce de pek çok kadının ağzından duymuştu ama söz konusu olan Maddie olunca bu kez kulağa daha inandırıcı

geliyordu. Maddie'nin hayatını nasıl kazandığını bilmiyordu ama her ne iş yapıyorsa kendi kendine yetmesini sağlıyor olmalıydı.

Mick, Travis'i biraz daha yakından görebilmek için ayağa kalkıp, vurucuların bulunduğu alana doğru ilerledi. Travis o sırada elindeki eldiveni göğsüne kaldırmış, içine sanki cennetten bir top düşecekmiş gibi merkez alanda bekliyordu.

Aslında dün Maddie'yi öpmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece ona haşere uzmanının kartını ve fare kapanını verip ayrılmayı düşünmüştü. Ama Maddie'nin daha kapıyı açtığı ilk an tüm planları altüst olmuştu. Vücudunu tamamen sararak bütün kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah elbisesiyle kapıyı açtığı anda Mick sadece bir an önce o elbiseyi çıkarmayı düşünür hale gelmişti. Tıpkı bir doğum günü hediyesi gibi iplerini çekerek onu açmak istiyordu. Her yerine dokunup, tatmayı diliyordu.

Ellerini kaldırıp önündeki zincirli çiti kavradı. Belki dünkü zamanlaması kötüydü ama Mick, Maddie'yi bir kez daha öpme fırsatını yakalayacağını adı gibi iyi biliyordu.

“Selam, Mick.”

Mick kafasını kaldırıp omzunun üzerinden baktığında Jewel Finley'in kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Jewel annesinin en iyi arkadaşlarından biriydi. Scoot ve Wes adında akla zarar ikiz oğulları ve sürekli mızızlanıp ağlayan Belinda adında ama herkesin Boo diye çağırdığı bir kızı vardı. Küçükken Mick bir gün Boo'ya sert bir top fırlatmış ve Boo sanki ölümcül bir darbe almış gibi saatlerce ağ-

lamıştı. Meg'e göre, Boo artık eskisi kadar mızmız biri değildi ama ikizler her zaman oldukları gibi hâlâ akla zararlardı.

"Merhaba, Bayan Finley. Bu geceki maçta oynayan torununuz var mı?"

Jewel karşıdaki kulübeyi göstererek, "Kızımın oğlu, Frankie Brookfield Sigorta'nın dış saha oyuncusu," dedi.

Ah. Topları tıpkı bir kız gibi fırlatan şu çocuk. Şimdi anlaşıldı.

Elinden geldiğince kibar olmaya çalışarak, "Scoot ve Wes neler yapıyorlar?" diye sordu. Aslında ne yaptıkları zerre kadar umurunda değildi.

"Balık çiftliklerini batırdıktan sonra, ikisi de birer ticari sürücü ehliyeti aldı ve şu anda bir taşımacılık şirketinin büyük araçlarını kullanıyorlar."

Mick dikkatini yeniden sahaya ve Travis'e verdi. Travis ise eldivenini havaya fırlatıp yakalamakla meşguldü. "Hangi şirket?" Eğer gün gelir de taşınmaya karar verirse o şirketi aramamak için sormuştu bu soruyu.

"York Nakliye ve Muhafaza... Ama bitmek bilmeyen işlerden yılmış durumdalar. Yeterli parayı biriktirdiklerinde, işi bırakıp televizyondakilere benzeyen ve ev tadilatı üzerine bir iş kurmayı düşünüyorlar."

Mick ikizlerin kendi işlerinin patronları olduklarında bir yılı geçirmeden iflas bayrağını çekeceklerini biliyordu. O çocukların tamamen birer embesil olduklarını söylemek abartılı bir tabir olmazdı herhalde.

“Ev tadilat işinde çok para var.”

“Evet.” Dönüp Travis’e dikkatini oyuna vermesi gereğini söylemesi gerekiyordu.

“Scooter’ın dediğine göre yaklaşık olarak aylık elli bin dolar.”

“Hı hı.” Yok artık. Travis şimdi de dönmüş, yoldan geçen arabaları seyrediyordu.

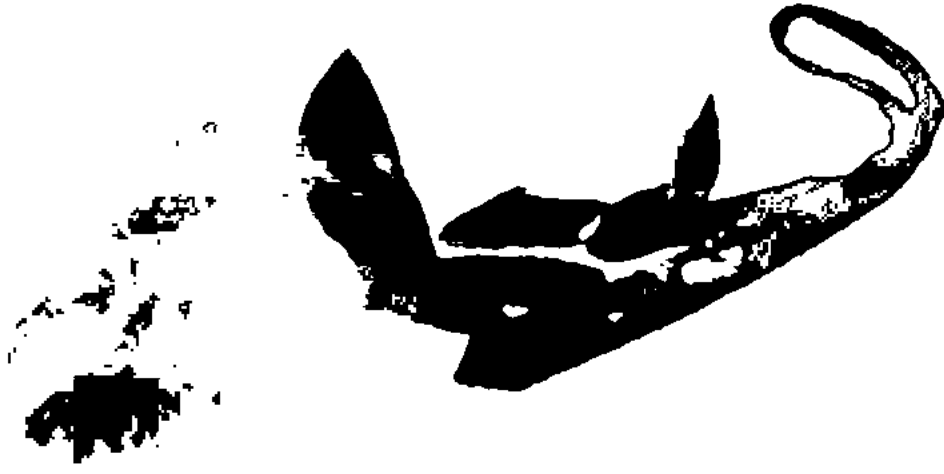
“O yazarla konuştun mu?”

Travis’e dikkatini oyuna vermesi için bağırması gerekiyordu ama bunu yapmayı çok istiyordu. “Hangi yazarla?”

“Annen, baban ve ölen o garson Alice Jones hakkında kitap yazacak olan yazar.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YEDİNCİ BÖLÜM

Maddie seyahat çantasını yatağın üzerine fırlatıp, fermuarını açtı. Başında inceden bir ağrı vardı. Bu ağrının sebebinin uykusuzluk mu, Adele'le içkiyi biraz fazla kaçırması mı, yoksa arkadaşlarının kırık dökük aşk hikâyelerini dinlemek mi olduğunu kestiremiyordu.

Cafe Olè'de yemeklerini yedikten sonra Adele'le birlikte Boise'deki evine geçip, geceye orada devam etmişlerdi. Adele'in aşk hayatıyla ilgili her zaman anlatmaya can attığı komik hikâyeleri vardı –gerçi Maddie hikâyelerin hepsini de eğlenceli bulmazdı ya– yine de iyi bir arkadaş olarak hikâyeleri dinleyip şarap kadehlerini doldurmak görevi onundu. Maddie kendi komik ve keyifli aşk hikâyelerini anlatmayalı hayli zaman olmuştu, o yüzden sadece Adele'i dinleyip, yeri geldiğinde ona tavsiyelerde bulunmayı tercih etti.

Boise'den ayrılmadan önce Maddie, Adele'i gelecek hafta sonunu birlikte geçirebilmeleri için Truly'ye davet etmişti. Adele de gelmeyi kabul etmişti. Ve Maddie adı gibi biliyordu ki Adele, Truly'ye ceplerinde bir dünya yeni hikâyelerle gelecekti.

Maddie kirli kıyafetlerini çantasından çıkarıp, banyodaki kirli sepetine fırlattı. Vakit öğleyi biraz geçmiş ve kamu fena halde acıkmıştı. Gelen elektronik postalarını kontrol edip bazılarına cevap verirken bir parça tavukgöğsü ve biraz krem peynirli kereviz yedi. Telesekreterini kontrol etti ama sadece tek bir mesaj bırakılmıştı. O da halı yıkamacısından. Şerif Potter'dan hâlâ ses seda yoktu.

Sonrasındaki planı Mick'i bulup ona kim olduğunu ve neden kasabada olduğunu anlatmaktı. Yapılabilecek en doğru şey bu olacaktı ve Mick'in bu gerçeği kendi ağzından duymasını istiyordu. Mick'i işlettiği barlardan birinde bulabileceğini biliyordu ve içinden, *umarım bu gece Mort's'da çalışıyordur*, diye geçirdi. Hennessy's'e girmeyi hiç istemiyordu, en azından şimdilik. Annesinin can verdiği bu bara daha önce hiç adımını atmamıştı. Onun için Hennessy's, kitabında anlatacağı için ziyaret etmek zorunda olduğu bir cinayet mahallinin çok ötesindeydi. Ama önünde sonunda mekâna gidip notlar tutması ve gözlem yapması kaçınılmaz olacaktı. Ve kesinlikle bundan korkmuyor, sadece biraz çekiniyordu.

Lavaboda tabağını sudan geçirip bulaşık makinesine koyarken bir yandan da Mick'in gerçeği öğrendiğinde ne denli öfkeleneneceğini düşünüyordu. Arkadaşları hatırlatana kadar.

şok tabancasını da yanında bulundurma gibi bir niyeti yoktu. Her ne kadar Mick son derece zararsız biri gibi görünse de helikopterlerden füze fırlatmışlığı vardı. Ayrıca annesi de kendini kaybedip telafisi olmayan hatalar yapmış bir aptaldı. Kaldı ki Maddie kendini psikolojik rahatsızlıkları olan insanları mütemadiyen kendine çeken bir paratoner gibi görüyor ve yıllarca o insanlarla oturdukları masalara zincirlenmiş bir halde görüşmeler yaptığından, tedbiri yine de hiç elden bırakmıyor, en azından bir biber gazıyla kendini güvene alıyordu.

Kapı çaldı ve Maddie bu kez Mick'i kapı girişinde dikilirken gördüğünde hiç şaşırmadı. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi Mick parmaklarının arasında yine bir kartvizit tutuyordu. Yalnız bu kez kartvizit hiç şüphesiz Maddie'ye aitti.

Mick bakışlarını mavi camlı gözlüklerinin ardına gizlemiş, dudaklarını hissiz bir ifadeyle germiştir. Yüzünden memnuniyet akmıyorduydu da çok da kızgın görünmüyordu. Anlaşılan biber gazıyla onu kör etmesine gerek kalmayacaktı. Gerçi zaten üzerinde de yoktu.

Maddie bakışlarını elindeki karta çevirdi. "Bunu nereden buldun?"

"Jewel Finley'den."

Kahretsin. Mick'in her şeyi bu şekilde öğrenmesini hiç istemezdi ama olanlar onu şaşırtmamıştı da. "Ne zaman?"

"Dün gece Travis'in beyzbol maçında."

"Bu şekilde öğrendiğin için gerçekten çok üzgünüm. Mick." Maddie onu içeri davet etmemişti ama Mick'in davet

bekler gibi bir hali yoktu.

Mick bir seksen sekizlik boyu ve seksen beş kiloluk kararlı bir adamın ağırlığıyla yanından geçip giderken, "Neden bana söylemedin?" diye sordu. Şimdi artık onu durdurmak bir tankın önüne atlayıp onu durdurmak kadar beyhude bir çaba olacaktı.

Maddie de kapıyı kapatıp, Mick'i takip ederek içeri girdi. "Benimle ilgili hiçbir şey bilmek istemediğini söylemiştin. Unuttun mu?"

"Bu çok saçma." Geniş pencerelerden içeri dolan gün ışığı kanepenin sırtına, sehpaye ve parke döşemelere vuruyordu. Mick bu ışık huzmesinin içinde durup gözlüklerini çıkardı. Maddie o an Mick'in öfkesi konusunda yanıldığını anladı. Gözlerinin içinde adeta alev alev yanan mavi bir öfke vardı. "Ben hakkında bir şey bilmek istemiyorum derken sadece eski erkek arkadaşların, en sevdiğin çikolatalı kurabiye tarifin ve ortaokuldaki sıra arkadaşının kim olduğuyla ilgilenmediğini kastetmiştim." Kartı kaldırıp gösterdi. "Bu farklı bir şey ve lütfen şimdi hiç de öyle değilmiş gibi davranma."

Maddie saçlarını kulaklarının arkasına itti. Mick öfkenlenmekte çok haklıydı. "Mort's Bar'a ilk geldiğim o gece. aslında sana kendimi tanıtmak, kim olduğumu ve neden kasabada olduğumu söylemek için gelmiştim. Ama bar o gece o kadar yoğundu ki söyleyebileceğim doğru zamanı bir türlü yakalayamadım. Seni o yapı marketinde ve Dördüncü Caddede'de gördüğümde de bu kez yanında Travis vardı. O zamanın da uygun olmayacağını düşündüm."

“Peki ya evine geldiğim ve yalnız olduğumuz geçen sefer?” Gözlüğünü öfkeyle başının üzerine itti.

“O gün sana söylemek istedim.”

“Öyle mi?” Elindeki kartı siyah Mort’s Bar tişörtünün cebine soktu. “Ne zaman? Dilini boğazımın içine sokmadan önce mi, yoksa sonra mı?”

Maddie bir an nefes almakta zorlandı. Evet, Mick sinirlenmekte son derece haklıydı ama hikâyeyi sil baştan yazmaya hakkı yoktu. “Beni öpen sendin.”

Mick, Maddie’nin itirazlarını duymamışçasına, “Bedeni göğsüme yapıştırmadan önce *uygun* bir zaman bulabildirdin belki,” dedi.

“Yapıştırmak mı? Beni kendine çeken sendin.” Maddie gözlerini kıstı ama sinirlenmemeye kararlıydı. “Sana beni tanımadığımı söylemiştim.”

“Ve nedense bana kasabaya annemin ve babamın hikâyesini yazmak için geldiğin gibi önemli bir şeyi söylemek yerine bir tür seks perhizinde olduğunla daha çok ilgileneceğimi düşünerek onu söyledin.” Ağırlığını tek bacağına verip başını bir tarafa eğdi ve bakışlarını Maddie’ye dikti. “Bana söylemeyi düşünmüyordun, değil mi?”

“Saçmalama.” Maddie kollarını göğüslerinin altında birbirine kenetledi. “Burası çok küçük bir yer, önünde sonunda duyacağını biliyordum.”

“Ve ben duyana kadar beni baştan çıkarıp ağzımdan laf almaya çalışacaktın, öyle değil mi?”

Maddie kendi kendine *sakın bir delilik yapma* diye söy-

lendi. *Eğer delilik yapacak olursan çok tabancasını çıkarman kaçınılmaz olur.* “Söylediklerinde iki hata var.” Parmağıyla bir yaparak elini havaya kaldırdı. “Birincisi, ağzından laf almaya çalıştığımı söyledin. Öyle bir şey yapmadım.” Parmağıyla iki işareti yaparak, “İkincisi seni baştan çıkarmaya çalıştığımı söyledin. Bu da yanlış.”

Mick, Maddie’ye bir adım yaklaşıp, gülümsedi. Ama tebessümünü hoş ve etkileyici olmaktan çok uzaktı. “Eğer o gün daha fazla vaktim olmuş olsaydı, kendini yatakta sırtüstü yatıyorken bulacaktın.”

“Sen hayal görüyorsun.”

“Sen de yalan söylüyorsun. Hem bana hem de kendine.”

“Ben kendime asla yalan söylemem.” Öfkesinden ya da cüssesinden zerre kadar etkilenmediğini göstermek istercesine gözlerinin içine baktı. “Ve sana da asla yalan söylemedim.”

Mick gözlerini kısarak, “Ama bilerek ve isteyerek gerçekleri sakladın ki ikisi de aynı şey.”

“Bu biraz fazla oldu. Bana ahlak dersi vermeye kalkıyorsun öyle mi? Söylesene Mick, yattığın tüm kadınlar birbirlerinden haberdarlar mı?”

“Ben kadınlara yalan söylemem.”

“Tabii canım, sen sadece elinde bir fare kapağıyla kapıya dayanıp, sonra da bu sayede kadınların donlarından içeri dalmayı hayal edersin, değil mi?”

“Sana kapağı bu yüzden getirmedim.”

“Pekâlâ, şu an yalan söyleyen kim acaba?” Kapıyı gös-

tererek, "Gitsen iyi edersin," dedi.

Mick ise kılını bile kıpırdatmadı. "Bunu yapamazsın, Maddie. Ailemin hayatını yazamazsın."

"Bal gibi de yazarım ve yazacağım da." Mick'i beklemeden kapıya doğru yönelip, kapıyı açtı.

"Neden ama? Senin hakkında araştırma yaptım." Ayakkabısının topukları sert parke zeminde kızgınlığının ifadesi yüksek sesler çıkarırken Mick, Maddie'ye doğru yöneldi. "Sen seri katillerle ilgili hikâyeler yazıyorsun. Benim annem bir seri katil değildi. Sadece kocasının ihanetlerinden bıkip usanmış bir ev hanımıydı. Bir an cinnet geçirip hem kocasını hem de kendini öldürdü. Ortada büyük bir canı falan yok. Ted Bundy ya da Jeffrey Dahmer gibi hastalıklı piç kuruları da yok. Annemin ve babamın başına gelenler insanların okumak için can atacağı heyecan verici bir malzeme olmaktan çok uzak."

"Bırak da bunun kararını ben vereyim. Ne de olsa bu konuda senden daha donanımlıyım."

Mick kapının eşiğinde durup yüzünü tekrar Maddie'ye çevirdi. "Annem sadece bir gece öfkesine yenik düşüp, çocuklarını kimsesiz ve akli dengesizliğinin kurbanları olarak ortalıkta bırakan kederli bir kadındı."

"Hep kendinden ve aileden bahsederken bu olayda başka bir masum kurban olduğunu atlıyorsun."

"O garson parçasının masum olduğunu kim söyleyebilir ki?"

Aslında Maddie'nin kastettiği masum kurban kendi-

siydi. "Anlaşılan sen de bu kasabadaki herkesle aynı görüşü paylaşıp, Alice Jones'un ölümü hak ettiğini düşünüyorsun."

"Kimsenin ölümü hak ettiğini söylemiyorum. Ama onun da evli bir adamla kırıştırdığı bir gerçek."

Mick işte şimdi gerçekten damarına basmıştı. "Yani annen o kadını alnının ortasından vurup, suratını dağıtırken son derece haklıydı, öyle mi?"

Mick sanki suratının ortasına bir tokat yemiş gibi ani bir hareketle başını geri çekti. Anlaşılan ne fotoğrafları görmüş ne de olayın raporlarını okumuştı.

"Baban uçkuruna düşkün bir çapkın olabilir ama bu onun yine de bir barın ortasında üç kurşunla vurulmasını haklı çıkarır mı? Üstelik de annen onun can verişini izlerken."

Mick sesini ilk kez yükseltti. "İyice saçmalama başladın. Annem neden onun can verişini izlesin ki?"

Eğer saçmaladığını söylememiş olsaydı Maddie tüm sinirine rağmen daha fazla üzerine gidip, Mick'i üzmeyecekti. "Kanlı ayak izleri barın dört bir köşesindeydi. Herhalde kendini vurduktan sonra ayağa kalkıp dolanacak hali yoktu."

Mick tek kelime edemedi olduğu yerde kalakaldı.

"Alice Jones'un da bir çocuğu vardı. O küçük kız da annesini kaybetmeyi hak etmiş miydi? Kimsesiz kalmakla mı cezalandırılmalıydı?" Maddie elini Mick'in göğsünün üzerine koyup, itti. "O yüzden sakın bana annenin artık eşinin ihanetlerinden bıkip usanmış kederli bir ev hanımı olduğunu söyleme. Başka yolları vardı bunun. Cinayet işlemekten de

çözümüne ulaştıracak pek çok yol vardı.” Mick bir adım geri atarak kapının önüne çıktı. “Ve sakın bir daha buraya gelip, bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. Ve hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil. Ben kitabımı yazacağım.” Kapıyı kapatmaya çalıştı ama Mick kolunu araya koyup buna engel oldu.

“Pekâlâ, öyle olsun.” Başının üzerine yerleştirdiği gözlüğünü yeniden gözlerine indirdi. “Ama bunu yaparken benden uzak dur,” deyip kolunu kapıdan çekti. “Ve sakın aileme de yanaşayım deme.”

Maddie kapıyı hızla çarparak, gözünün önündeki saçlarını geriye itti. Kahretsin. İşte bu çok kötü olmuştu. Mick çok kızmış, kendisi de öfkesine hâkim olamamıştı. Kahretsin ki hâlâ öfkeden kuduruyordu.

Mick’in kamyonetini çalıştırdığını duydu ve alışkanlık gereği kapıyı kilitledi. Kitabı yazarken ona ya da ailesine ihtiyacı yoktu ama gerçekte işbirliği içinde olsalar hiç de fena olmazdı. Özellikle de Loch ve Rose’un hayatlarını kaleme alırken buna çok ihtiyaç duyabilirdi.

“İşte, bu kötü oldu,” diyerek salona geçti. Şimdi kitabı onların katkısı olmadan yazmak zorundaydı. Annesinin fotoğrafı hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu. Öylesine genç ve geleceğe dair umut doluydu ki. Maddie fotoğrafı eline alıp, camın üzerinden annesinin dudaklarına dokundu. Mick’in orada olduğu sürece fotoğraf da sehpanın üzerinde durmuştu ama o fark etmemişti.

Aslında Maddie’nin niyeti kendisinin sadece bu kitabı

yazmaya kararlı bir yazardan ibaret olmadığını söylemekti. Mick'in annesi ardında kimsesiz bir çocuk daha bırakmıştı. Ama görünüşe göre Mick artık Maddie'yle ilgili tek kelime duymak istemiyor, onun gerçekte kim olduğuyla hiç ilgilenmiyordu.

Mick kamyonetini Meg'in haftada beş gün garsonluk yaptığı ve bahşış topladığı Shore View Lokantası'nın hemen önündeki otoparka çekti. Hâlâ öylesine öfkeliydi ki önüne çıkan her şeye ya da herkese bir yumruk savurmak istiyordu. Tıpkı Maddie'yi de omuzlarından yakalayıp, pılını pırtını toplayıp buralardan gitmeye ikna edene kadar sarsmak istediği gibi. Öyle ki Hennessy'leri ve acınası hikâyelerini sonsuza dek unutsun istiyordu. Gel gör ki Maddie açık açık hiçbir yere gitmeyeceğini söylemişti. Bu durumda Mick'e düşen görev Meg'e bu haberi başkasından duymadan önce kendi ağzından vermektir.

Kamyonetin kontağını kapatıp, başını bir süre geriye attı. Annesi, babasının can verişini izlemişti öyle mi? Bunu bilmiyordu. Keşke hiç de öğrenmeseydi. İki kişiyi öldüren bir kadınla, ekmeğin kenarlarını kesip tam da onun istediği büyüklükte dilimleyerek fıstık ezmeli ve çilek reçelli sandviçler hazırlayan o anneyi nasıl bağdaştırabilirdi ki? Onu banyoya sokup saçlarını yıkayan, sonra da gece olunca koununa alıp uyutan şefkatli kadınla barda, yerde kanlı ayak izlerini bırakan kadını birbirine nasıl benzetebilirdi? Nasıl olup

da bu iki kadın aynı kişi olabilirdi?

Yüzünü elleriyle ovalayıp, gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturdu. Kendini öyle yorgun hissediyordu ki. Jewel ona Maddie'nin kartını verdikten sonra doğrudan Hennessy's'e gelerek kendini odasına kapatmıştı. İnternette Maddie hakkında araştırma yapmış ve pek çok bilgiye ulaşmıştı. Mick, Maddie'nin basılmış beş kitabı olduğunu öğrenmiş, vesikalık ve imza gününde çekilmiş fotoğraflarına ulaşmıştı. Şüphesiz ki daha yakından tanımaya karar verdiği Maddie Dupree isimli kadın psikotik katilleri kaleme alan yazarın ta kendisiydi. Şimdi de annesinin babasını öldürdüğü gecenin hikâyesini yazmaya hazırlanan Maddie Dupree... Kamyonunun kapısını açıp dışarı çıktı. Ve ne yazık ki onu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Eskiyi de anımsadığında, Shore View Lokantası'nın kokusunun hâlâ aynı olduğunu fark etti. Yağ, yumurta ve tütün karışımı bir koku. Bu lokanta Amerika'da bir kimsenin oturup hem kahvesini yudumlayıp hem de Camel ya da Lucky Strike marka sigarasını tütürebileceği tek yerdi. Bu yüzden de sürekli hep sigara tiryakileriyle dolup taşardı. Mick her seferinde Meg'e pasif içicilikten akciğer kanseri olmadan evvel başka bir yerde iş bakmasını söylediyse de Meg buradaki bahşişlerin başka bir yerde iş aramasını gerektirmeyecek kadar iyi olduğunu söylerdi.

Saat öğleden sonra ikiydi ve Mick içeri girdiğinde lokantanın yarısı boştu. Meg tezgâhın hemen ardında durmuş Lloyd Bruner'e bir fincan kahve doldurup söylediği bir şeye

gölmekle meşguldü. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, parlak pembe bir tişörtün üzerine beyaz bir önlük takmıştı. Mick'e bakıp el salladı.

"Selam, Mick. Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır." Tezgâhın önündeki taburelerden birine oturup Revos marka gözlüklerini başının üzerine itti. "Belki bugün biraz erken çıkarsın diye ummuştum."

"Neden?" Yüzündeki tebessüm anında silindi ve elindeki kahve sürahisini tezgâhın üzerine bıraktı. "Bir şey mi oldu? Travis'le mi ilgili?"

"Travis gayet iyi. Sadece seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Meg sanki aklını okuyabilecekmiş gibi Mick'in gözlerinin içine baktı. "Hemen geliyorum," diyerek mutfağa girdi. Döndüğünde çantasını da yanına almıştı.

Mick ayağa kalkıp, onun ardından dışarı çıktı. Lokantanın kapısı arkalarından kapanır kapanmaz, Meg dönerek "Ne oldu?" diye sordu.

"Kasabada bir kadın var. Yaşanmış cinayetlerin hikâyelerini yazıyor."

Çakıllı araba yolundan kamyonete doğru ilerlerken Meg parlak güneş ışıklarının etkisiyle gözlerini kısıyordu. "Adı ne?"

"Madeline Dupree."

Meg'in ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı. "Madeline Dupree mi? *Onun Yerinde Olsam* kitabının yazarı değil mi o? O kitabında hani şu kadınları öldürüp çamaşırlarını kendi takım

elbiseslerinin altına giyen Patrick Wayne Dobbs'un hikâyesini yazmıştı. O kitabı okuyunca öyle çok korkmuştum ki bir hafta gözümde uyku girmemişti." Meg başını salladı. "Truly'de ne işi var ki?"

Mick gözlüklerini güneşten korumak için yeniden gözlerine indirdi. "Görünüşe göre, bu kez annemizin ve babamızın hikâyesini yazacak."

Meg öylece kalakaldı. "Ne?"

"Beni duydun."

"Ama neden?"

"Tanrım, bilmiyorum." Mick elini kaldırıp, sonra yeniden indirdi. "Eğer seri katillerle ilgili kitaplar yazıyorsa, annemin ve babamın hikâyesi onu neden cezbetti anlayamıyorum."

Meg kollarını önlüğünün önünde birbirine bağladı ve birlikte yürümeye devam ettiler. "O gece olanlar hakkında neler biliyor?"

"Bilmiyorum, Meg." Kamyonetin yanında durdular ve Mick arkasını ön çamurluğa dayadı. "Annemizin o kadını başından vurduğunu biliyor." Kız kardeşi bunu duyduğunda hiç tepki vermedi. "Sen bunu biliyor muydun?"

Meg omuzlarını silkip başparmağının tırnağını kemirdi. "Evet, şerif büyükanneme söylerken duymuştum."

Mick kardeşinin gözlerinin içine bakıp daha kendisinin bilmediği neler bildiğini merak etti. Acaba annesinin kendisini hemen öldürmediğinden de haberdar mıydı? Gerçi ne fark ederdi ki? Görünüşe göre Meg haberleri beklediğinden

çok daha iyi karşılıyordu. "İyi misin?"

Meg başını evet anlamında salladı. "Onu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Sanmıyorum."

Meg şoför kapısının olduğu yere dayanıp, bir iç çekti. "Gidip onunla konuşsan?"

"Konuştum. Yazacağını söyledi ve bizim ona yardım edip etmememiz hiç umurunda değil gibi görünüyor."

"Kahretsin."

"Aynen öyle."

"Şimdi yine herkes bu olayı konuşmaya başlayacak."

"Evet."

"Annemin arkasından atıp tutacaklar yine."

"Muhtemelen üçünün de arkasından atıp tutacaklar. Ama ne yazacak ki? O gece gerçekten ne olduğunu bilen herkes öldü."

Meg gözlerini uzaklara dikti.

"O gece neler olduğuyla ilgili bildiğin başka bir şey var mı?"

Meg kollarını çözdü. "Sadece annemin artık daha fazla dayanamayıp babamı ve o garson kadını öldürdüğünü biliyorum."

Mick aslında bu konuda ona tam olarak inanamıyordu ama yirmi dokuz yıl sonra artık ne fark ederdi ki? Meg onların yanında değildi. O da o gece şerif gelip de haberi verdiğinde Mick'le birlikte evdeydi.

Mick masmavi açık gökyüzüne çevirdi bakışlarını. "O

garson kadının küçük bir kızı olduğunu unutmuştum.”

“Evet, gerçi adını şimdi hatırlayamıyorum.” Meg gözlerini yeniden Mick’e çevirdi. “Çok da umurumda değil zaten. Annesi fahişenin tekiydi.”

“Bu kızın suçu değil, Meg. O da annesini kaybetti.”

“Eminim ki bizden çok daha iyi durumdaydı. Alice Jones babamızla kırıstırıyor ve bunu kimin bildiğiyle zerre kadar ilgilenmiyordu. İlişkilerini bütün bir kasabanın gözüne sokarak yaşadılar, o yüzden şimdi kalkıp da benden isimsiz, sıfatsız, kimsesiz bir çocuk için üzgün olmamı bekleme.”

Mick ilişkinin herkesin gözü önünde yaşanıp yaşanmadığını bilmiyordu. Ama eğer öyleyse o zaman suçun büyük kısmını üstlenmesi gereken kişi babasıydı, çünkü evli olan oydu.

“Buna göğüs gerebilecek misin?”

“Hayır, ama elimden ne gelir ki?” Çantasının omzundaki askısını düzelitti. “Katlanacağım, daha önce de yaptığım gibi.”

“Ona senden ve Travis’den uzak durmasını söyledim: o yüzden muhtemelen sorularıyla sizin canınızı sıkamayacaktır.”

Meg kaşlarından birini yukarı kaldırdı. “Peki, sorularıyla senin canını sıkacak mı?”

Bir kadının, bir adamın canını sıkmasının daha pek çok farklı yolu vardı. *Sakin bir daha buraya gelip bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. Ve hoşuna gitse de gitmese de umurumda değil. Ben kitabımı yazacağım.* Hem delinin teki.

hem inatçı, hem de fena halde seksi biriydi. Kapıyı suratına çarpmadan önce kocaman kahverengi gözlerini kısarak bakmıştı ona. "Hayır," diyerek yanıtladı kardeşini. "Sorularıyla benim de canımı sıkamayacak."

Meg, Mick'in kamyonetini çalıştırıp park yerinden çıkmasını duyuncaya kadar bekledi ve sonra derin bir nefes verip, ellerini başının iki yanına götürdü. Parmaklarını şakaklarına bastırıp, başının içinde giderek büyüyen baskıyı alt etmeye çalışarak gözlerini kapadı. Madeline Dupree, onların anne ve babasının hikâyesini yazmak üzere kasabalarına gelmişti. Birilerinin onu durdurabilmek için yapabileceği bir şeyler mutlaka olmalıydı. Hiç kimse öyle elini kolunu sallayarak insanların hayatını mahvedemezdi. Başkalarının özel hayatlarına burnunu sokup geçmişini kurcalayan kişilere karşı bir yasa olmalıydı.

Meg gözlerini açıp ayağındaki Reebok marka beyaz spor ayakkabılarına baktı. Çok geçmeden kasabadaki herkes olanları öğrenecekti. Çok geçmeden yine herkes konuşmaya, çekiştirmeye ve sanki girdiği her yerden bir an önce kaçıp gitmek zorundaymış gibi gözlerini ona dikip, izlemeye başlayacaktı. Bazen kendi kardeşi bile ona sanki aklını yitirmiş gibi bakıyordu. Mick geçmişin üzerine sünger çekip unutmakta çok iyi olduğunu iddia etse de aslında geçmişe dair unutamadığı pek çok şey vardı. Gözleri bulutlandı ve göz yaşları ayaklarının hemen dibindeki çakıltaşlarının üzerine

düştü. Mick aynı zamanda duygusallıkla akli dengesizliği birbirine karıştırıyordu. Bu konuda onu suçlayamazdı. Anne ve babalarıyla büyümeleri en sonunda onların ölümüyle sonuçlanan duygusal bir mücadele olmuştu.

Park alanına yeni bir kamyonetin girmesiyle Meg gözlerini kaldırıp, Steve Castle'ın Tacoma marka kamyonetinin kapısını açarak aşağı indiğini gördü. Steve, Mick'in en yakın arkadaşı ve Hennessy's Bar'ın müdürüydü. Meg onun hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Tek bildiği onun da Mick ile birlikte savaşta helikopter pilotuğu yaptığı ve o dönemlerde yaşadığı bir kaza sonucu sağ bacağıının dizden alt kısmını kaybettiği idi.

Steve ona doğru yaklaşıp, gür sesi park alanına yayılırken, "Selam, Meg," diye bağırdı.

"Selam." Meg hızla gözlerindeki yaşları sildi ve ellerini yeniden aşağı indirdi. Steve iriyarı bir adamdı ve kafasını tamamen dazlak olacak biçimde tıraş ediyordu. Uzun boylu, geniş göğüslü ve öylesine erkeksi bir havası vardı ki, cüssesi Meg'in gözünü korkutuyordu.

"Zor bir gün geçiriyorsun galiba?"

Meg, Steve'in mavi gözlerinin içine bakarken yanaklarının kızardığını hissetti. "Affedersin. Erkeklerin kadınları ağlarken görmekten hoşlanmadıklarını biliyorum."

"Gözyaşları beni rahatsız etmez. Ben kız gibi gözyaşı döken pek çok yiğit asker gördüm." Kollarını poker oynayan köpek baskılı tişörtünün önünde birbirine bağladı. "Şimdi söyle bakalım, seni bu kadar üzen ne, tatlım?"

Meg aslında çok iyi tanımadığı insanlara duygularını açmazdı ama nedense Steve farklıydı. Her ne kadar cüssesi gözünü korkutuyorduydu da onun yanında kendini güvende hissediyordu. Belki bunun sebebi sadece ona “tatlım” diye seslenmesiydi. Meg dudaklarını aralayıp, içindekileri bir çırpıda döküverdi. “Az önce Mick buradaydı ve bana kasabaya gelen bir yazarın annemizin babamızı öldürdüğü gecenin hikâyesini yazacağını söyledi.”

“Ah, evet, bunu ben de duydum.”

“Sahi mi? Nereden duydun?”

“Dün gece Finley kardeşler Hennessy’s’de konuşurlarken duydum.”

Meg elini kaldırıp yine tırnağını kemirmeye başladı.

“O zaman tüm kasaba da duymuş demektir. Orada burada bu konuyu konuşup, üzerine yorumlar yapmaları yakındır.”

“Yapacak bir şey yok.”

Meg elini indirip, başını iki yöne salladı. “Biliyorum.”

“Ama belki sen onunla konuşabilirsin.”

“Mick denemiş. Ne düşündüğümüzün umurunda olmadığını ve kitabını yazacağını söylemiş.” Gözlerini yeniden ayakkabılarına dikti. “Mick de ona benden ve Travis’den uzak durmasını söylemiş.”

“Ondan neden çekiniyorsun? Neden gidip ona içindekileri söylemiyorsun?”

Meg gözlerini kaldırıp Steve’in gözlerinin içine ve kafasında parıldayan güneş ışıklarına baktı. “İçimden geçen-

lerle ilgileneceğini sanmıyorum.”

“Belki de, ama bunu onunla konuşmadan bilemezsin.” Steve kollarını çözüp koca ellerinden birini Meg’in omzunun üzerine koydu. “Bildiğim bir şey varsa, o da insanın korkularıyla yüzleşmesi gerektiğidir. Eğer neyle karşılaşacağını bilirsen, onun üstesinden gelmen çok daha kolay olur.”

Meg bu sözün doğruluğundan emindi ve çok iyi bir tavsiye olduğunu düşünüyordu. Ama şu an omzunun üzerinde duran elin ağırlığından başka bir şey düşünemez haldeydi. Steve’in kuvvetli ellerinin sımsıcak dokunuşunu adeta karnının içinde hissediyordu. Eski kocasından bu yana hiçbir erkeğin sıcaklığını hissetmemişti. Kasabadaki erkekler onunla konuşup, flört ediyor ama hiçbiri birkaç fincan kahve içmenin ötesine gitmiyorlardı.

Steve avucunu Meg’in omuzlarından aşağı kaydırıp elini tuttu. “Kasabaya geldiğimden beri merak ettiğim bir şey var.”

“Neymiş?”

Kafasını eğerek Meg’i dikkatle süzdü. “Neden bir erkek arkadaşın yok?”

“Sanırım bu kasabadaki erkekler anneme benzerim diyebenden biraz korkuyorlar.”

Steve önce kaşlarını çatıp ardından da kahkahayı koyuverdi. Yüzünü aydınlatan koca bir kahkaha atmıştı.

Meg, “Hiç komik değil,” dediye de aslında Steve Castle’in çınlayan kahkahasıyla söylediğinin bir şekilde komik olduğunu biliyordu. Kaldı ki bu kadar yakın olup, el ele tu-

tuşuyor olmak da bir şekilde çok hoş bir duyguydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Payette Gölü'nün üst kısımlarındaki balık avı iyi geçmiş olmalıydı ki Şerif Potter perşembe gününe kadar eve dönmemişti. Ancak eve dönüp, Maddie'nin kartvizitinin eline geçmesiyle hiç vakit kaybetmeden Maddie'yi aramış ve ertesi gün için kendi evinde buluşmak üzere randevu vermişti. Maddie'nin yaptığı işte sırtını dayayıp, her zaman destekçisi olacağına kesin gözüyle baktığı bir şey varsa, o da polislerdi. İsterse bir Los Angeles detektifi, isterse küçük bir kasabanın şerifi olsun, polisler her zaman eski dosyalardan bahsetmeyi severlerdi.

Yaşlı şerif yakın gözlüklerinin ardından olay yeri fotoğraflarına bakarken, "O geceyi asla unutamam," dedi. Emekli olduktan sonra yağ bağlayıp kilo alan pek çok şerifin aksine Bill Potter oldukça zayıftı ve tepesinde hâlâ gür beyaz saçları

vardı. “Manzara öyle korkunçtu ki.”

Maddie kayıt cihazını Şerif Potter’ın oturduğu La-Z-Boy marka bebek mavisi televizyon koltuğuna biraz daha yaklaştırdı. Potter’ların evinin içi botanik ve vahşi yaşam sanatının tüm uyumsuz renklerini öyle geniş bir yelpazede bir arada barındırıyor ki Maddie gün bitmeden gözlerinin bozulmasından korkuyordu.

“Loch ve Rose’u çocukluklarından beri tanırdım,” diyerek sözlerine kaldığı yerden devam etti. “Ben de onlardan sadece birkaç yaş büyüğüm ama bu büyüklükteki kasabalarda, hele de yetmişli yıllarda herkes birbirini tanırdı. Rose hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Onun o iki insana ve kendine ne yaptığını görmek bizim için de çok büyük bir şok olmuştu.”

“Hennessy’lerin davasından önce kaç cinayet davasını araştırdınız?”

“Bir tane. Ama onun da Hennenssy’lerin davası yanında esamesi okunmazdı. Bir köpek tartışması yüzünden yaşlı Jenner öldürülmüştü. Genelde kasabadaki olaylar kazara silahla adam yaralama tarzında olaylar olurdu ve bu da genelde av mevsimine denk gelirdi.”

“Olay yerine ilk ulaşan ...” Maddie raporlara bakmak üzere bir an durdu. “Memur Grey Tipton olmuş.”

Şerif, “Evet. O olaydan birkaç ay sonra görevinden ayrılıp buralardan gitti,” dedi. “Birkaç yıl önce de öldüğünü duydum.”

İşte bu kasabaya geldiğinden beri karşısına çıkan engel-

lere bir yenisi daha eklenmişti. Ya insanlar olanlar hakkında konuşmaya yanaşmıyor ya da ölmüş oluyorlardı. En azından elinde Memur Tipton'un raporları ve aldığı notlar vardı. "Evet. 1981 yılında dört çeker bir arazi aracı kazasında ölmüş. Görevden ayrılmasıyla kasabadaki cinayetin bir ilgisi var mıydı?"

Şerif Potter fotoğrafları birbirine karıştırarak, "Tek sebebiydi diyebilirim. Grey, Loch'un çok yakın bir arkadaşıydı ve onun o şekilde vurulmuş olduğunu görmek Grey'i gecelerce uykusuz bırakmıştı," dedi. Fotoğrafların içinden Rose'un ölen eşinin hemen yanı başında uzandığını gösterenini çekip Maddie'ye gösterdi. "Buralarda ilk kez böyle bir olay yaşıyorduk. Daha önce pek çok kanlı trafik kazasına şahit olmuşum ama onlar kişisel olaylar değillerdi."

Ortada yazılabilecek bir duruşma olmadığından, Maddie mümkün olduğunca kişisel bilgi edinmeye çalışacaktı. Ve Hennessy'ler konuşmaya gönüllü olmadığından başka kaynaklarla yetinmek zorundaydı.

"Grey çok zor günler geçirdi. En sonunda da işi bırakmak zorunda kaldı. Demek ki insan boğazına kadar kana bulanmadıkça bir durumla nasıl baş edebileceğini bilemiyor."

Sonraki saat boyunca Maddie ve Şerif Potter olay mahallinden bahsettiler. Fotoğraflar ve raporlar, kim, ne, nerede ve ne zaman sorularını yanıtlasa da neden sorusunun üzeri hâlâ örtülüydü. Maddie ses kayıt cihazındaki kaseti çevirip sordu: "Siz hem Loch hem de Rose'u tanıyorsunuz. Sizce o gece ne olmuş olabilir?"

Bu tür davalarda hep bir tetikleyici unsur olurdu. Suçluyu sınırları aşmaya zorlayan bir stres etkeni mutlaka olmalıydı. “Duyduğum ve okuduğum kadarıyla Alice Jones, Loch’un tek ilişkisi değildi?”

“Hayır. Değildi. Evlilikleri yıllar boyunca inişli çıkışlı bir rota izlemişti.” Şerif başını sallayıp, gözlüklerini çıkardı. Şehrin dışındaki o çiftlik evine taşınmadan önce Pine Nut Gölü’nün hemen kıyısında yaşıyorlardı. Birkaç ayda bir komşuları telefonla şikâyetle bulunur ve ben de apar topar yanlarına gitmek durumunda kalırdım.”

“Gittiğinizde nasıl bir manzarayla karşılaştınız?”

“Genelde bağrıışmalar ve çığlıklar karşılardı beni. Bir kez Loch’un üstünün başının yırtıldığına ve suratında kırmızı bir izin olduğuna tanık olmuştum.” Bill kıkırdadı. “Bir keresinde de olay yerine vardığımda ön camlardan birinin kırıldığını ve bir kızartma tavaasının bahçeye fırlatılmış olduğunu gördüm.”

“Hiç tutuklandıkları olmadı mı?”

“Hayır. Bir de bakardın yine çifte kumrular gibi mutluluk tabloları çiziyor olurlardı.”

Demek çifte kumruculuk oynamadıkları zamanlarda diğer insanları da kötü giden evliliklerinin içine çekiyorlardı. “Ama çiftlik evine taşındıkları günden itibaren, büronuza gelen telefonlar kesildi, öyle mi?”

“Aynen öyle. Etrafta şikâyetçi olacak komşu yoktu da ondan.”

“Çiftlik evi şu an nerede?”

“Yandı...” Düşünceli bir halde bir an duraksadı, alnındaki çizgiler daha da kırıştı. “Sanırım yirmi yıl kadar önceydi. Bir gece birisi eve gidip, gazyağıyla evi ateşe vererek yakmış.”

“Yaralanan kimse oldu mu?”

“O zamanlarda evde yaşayan kimse yoktu.” Kaşlarını çatarak kafasını salladı. “Yangını kimin başlattığını hiçbir zaman bulamadık. Yine de kafamda suçlunun kim olabileceğiyle ilgili şüphelerim vardı.”

“Kim?”

“Evin yanıp kül olması sadece iki kişiyi mutlu edebilirdi. Elindeki kibritlerle oyunlar oynayan çocuklar böyle bir yeri yakamayacağına göre.”

“Mick miydi yani?”

“Ve de kardeşi, ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım. Ya da açıksözlü olmak gerekirse kanıtlamak istemedim diyelim. Mick büyürken hep problemlili bir çocuk oldu. Sürekli acı veren bir çıban gibiydi, ama onun bu haline içim çok acırdı. Gerçekten zor bir hayat yaşadı.”

“Pek çok çocuk anne ve babasını kaybediyor ama hepsi de kundakçı olup çıkmıyor.”

Şerif öne doğru eğildi. “Pek çok çocuk Rose Hennessey’nin ardında bıraktığı hayatı yaşamak zorunda kalmıyor.”

Bu doğrudu ama Maddie’nin bu hayatla ilgili bildikleri çok sınırlıydı. Defterinden bir sayfa çevirip, “Alice Jones Roundup Karavan Alanı’nda yaşıyordu.” dedi. “1978 yılında

aynı yerde yaşayan Trina isimli birini hatırlıyor musunuz?”
“Hayır, hiç tanıdık gelmedi.” Bir an durup düşündü ve sonra öne doğru eğildi. “Belki de Harriet Landers’la görüşsen daha iyi edersin. O da yıllarca aynı yerde yaşadı. En sonunda yer bir imarcıya satıldığında eli kolu bağlanmıştı ve oradan gitmek zorunda kaldı.”

“Şu an nerede yaşıyor?”

“Levana.” diye bağırarak karısına seslendi. Levana evin arka tarafından görüldüğünde, “Harriet Landers’ın nerede yaşadığını biliyor musun?” diye sordu.

“Sanırım Samaritan Villa’da yaşıyor.” Levana, Maddie’ye bakıp ekledi, “Whitetail ile Beşinci Cadde arasındaki emeklilerin buluştuğu huzurevinde. Bugünlerde biraz işitme problemi yaşıyor.”

Harriet Landers oturduğu tekerlekli sandalyenin üzerinden. “Ne dedin?” diye bağırdı. “Tanrı aşkına, biraz yüksek sesle konuşamaz mısın?”

Maddie, Samaritan Villa’nın küçük bahçesindeki demir sandalyelerden birine oturmuş, gözlerini kadının üzerine dikmişti. Kadının yaşının kaç olduğunu kestirmek hiç de kolay değildi. Maddie, *Bir ayağı çukurda olmakla fosilleşme arasında bir yerlerde olmalı.* diye düşündü. “Adım Maddie Dupree! Acaba sizinle...”

“Sen o yazar olmalısın,” diyerek Maddie’nin lafını kesti Harriet. “Buraya Hennessy’ler hakkında bir kitap yazmaya

geldiğini duydum.”

Vay. huzurevi çevresinde bile haberler ne kadar da hızlı yayılıyordu. “Evet. Sizin de bir dönemler Roundup Karavan Alanı’nda yaşadığınızı söylediler.”

“Yaklaşık elli yıl.” Harriet neredeyse kafasındaki beyaz saçların ve ağzındaki dişlerin tümünü kaybetmişti. Üzerindeki beyaz danteller ve çıtçıtlarla süslenmiş pembe sabahlı-ğıyla oturuyordu. Ama görünüşe göre akli gayet yerindeydi. “Size hangi konuda yardımcı olabilirim bilmiyorum.”

“Roundup’ta hayatın nasıl olduğunu anlatabilirsiniz mesele.”

“Hıh.” Yumru yumru olmuş ellerinden birini havaya kaldırıp gözünün önünde dolanıp duran bir arıyı kovaladı. “Herkesin duymaktan pek hoşlanacağı şeyler değil. İnsanlar karavan evlerde yaşayanların beş parasız, işe yaramaz insanlar olduğunu düşünürler. Oysaki ben karavanımı hep çok sevmiştim. Evini istediğinde yükleyip, sırtına vurup, taşımak fikri beni hep cezbetmiştir.” Kupkuru kalmış omuzlarından birini silkti. “Gerçi buna hiç gerek kalmadı ya neyse.”

“İnsanlar bazen çok acımasız ve kibirli olabiliyor,” dedi Maddie. “Çocukken biz de karavanda yaşırdık ve bana kalırsa dünyanın en güzel eviydi.” Aslında bir bakıma söyledikleri doğrudu, çünkü o karavan o güne kadar onun ve annesinin yaşadığı yerlerin yanında bir nimet gibi kalıyordu. “Ama biz de hiç işe yaramaz insanlar değildik.”

Harriet’in çökmüş mavi gözleri Maddie’yi tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. “Sen de mi karavanda yaşadın?”

“Evet, Bayan.” Maddie ses kayıt cihazını eline alarak, “Konuşmamızı kaydetmemin sizin için bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Neden yapacaksın bunu?”

“Böylece söylediğiniz şeyleri tam olarak aktarabileceğim.”

Harriet kupkuru dirseklerini tekerlekli sandalyesinin kollarına dayayıp öne doğru eğildi. “Keyfine bak.” Eliyle kayıt cihazını gösterdi. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Alice Jones’un Roundup’da yaşadığı o yazı hatırlıyor musunuz?”

“Elbette. Gerçi ben onun evinin bir alt sokağında yaşadım. kapı komşusu değildim yani. Ama bazen arabamla geçerken onu görürdüm. Gerçekten güzel bir kadındı ve küçük bir kızı vardı. O küçük kız bütün gün, gece yarılarna kadar evlerinin önündeki salıncakta sallanırdı.”

Evet, Maddie de bunu hatırlıyordu. Salıncakla öyle yukarılara çıkardı ki, ayaklarının gökyüzüne degeceğini düşündüğünü anımsadı. “Alice Jones’la hiç konuştunuz mu? İki arkadaş gibi, oradan buradan?”

Harriet’in kaşları alnını kırıışıklar içinde bırakarak kırıştı. “Pek hatırlamıyorum. Üzerinden çok uzun zaman geçti ve artık hafızam beni yarı yolda bırakıyor.”

“Anlıyorum. Benim de hafızamın mükemmel olduğu söylenemez.” Bir sonraki sorusunun ne olduğunu hatırlamak için elindeki notlara baktı. “Yine o dönemlerde Roundup’da yaşamış Trina isimli bir kadın hatırlıyor musunuz?”

“Trina Olsen’den bahsediyor olmalısın. Betty Olsen’in ortanca kızı. Ateş kırmızısı kızıl saçları ve çilleri vardı.” Maddie Harriet’in söylediği ismi bir köşeye not edip yuvarlak içine aldı. “Trina hâlâ Truly’de mi yaşıyor, biliyor musunuz?”

“Hayır. Betty öleli hayli zaman oldu. Karaciğer kanse-riydi.”

“Üzüldüm.”

“Neden, onu tanır mıydın?”

“Ah... hayır.” Kaleminin kapağını yeniden arkasına taktı. “Alice Jones’un yaşadığı o dönemlerden aklınızda kalan başka bir şey var mı?”

“Çok şey var.” Sandalyesinde hafifçe kıpırdandı ve sonra da, “Galvin Hennessy’yi çok iyi hatırlıyorum mesela,” dedi.

Maddie emin olmak için, “Loch’un babası mı?” diye sordu. “Galvin’in Maddie’nin annesiyle ne alakası olabilirdi ki?”

“Aynen öyle. O da tıpkı bütün Hennessy erkekleri gibi yakışıklı iblisin tekiydi.” Kafasını iki yana sallayıp, iç geçirdi. “Ama bir kızın Hennessy’lerle evlenmesi için aklını kaçırmış olması lazım.”

Maddie notlarının arasında Galvin’in adını aradı. Danışmadan kendisine verilen Kuruluş Günü el ilanının altındaki kâğıtlarına baktı. Ama hatırladığı kadarıyla Galvin’in adı hiçbir polis raporunda geçmemişti.

“O hergeleyle Ford Rambler marka arabamın arka kol-

tuğunda öldüğü güne kadar düşüp kalktım.”

Maddie başını birdenbire kaldırdı. “Efendim?”

Harriet en sonunda onu öksürüğe boğan çatlak ve cızırtılı bir kahkaha attı. Maddie öylesine endişelenmişti ki elindeki notlarını çimlerin üzerine bırakıp, Harriet’in sırtına vurmak üzere arkasına geçti. Nihayet Harriet kendine geldiğinde Maddie, “İyi misiniz?” diye sordu. Tanrım, kadın zaten yaşlıydı ve Maddie hiç de onun yüzünden son nefesini versin istemiyordu.

“Keşke suratının halini sen de görebilseydin. Artık bu kasabada kimsenin bir şeylere şaşıracağını sanmazdım. Hele de benim yaşımda biri sayesinde,” diyerek kıkırdadı.

“Yani?” Maddie yeniden yerine oturdu. “Hennessy’s Bar’da o gece olanlarla Galvin’in de bir alakası var mı?”

“Hayır. O, olaydan çok önce ölmüştü. Arabamda Galvin’in ölüm sebebi olduğum için Loraine beni hiçbir zaman affetmedi. Ama bu kasabada kime taş atsan Hennessy erkeğiyle yatmış bir kadına çarpar.”

“Neden?” diye sordu Maddie. Etrafta yakışıklı ve çekici onca erkek varken... “Hennessy erkeklerini Truly kadınlarının gözünde dayanılmaz kılan ne?”

“Güzellikleriyle insanın gözlerini okşuyorlar ama daha da önemlisi pantolonlarının içlerinde taşıdıkları şey.”

“Yani siz şimdi onların...” Maddie bir an durup elini kaldırdı, seçeceği kelimeyi bulamamış gibiydi. Aslında bulurdu. Aklına bir an en sevdiği kelime olan, at gibi mi yani, demek geldi ama böyle bir kelimeyi yaşlı bir kadının önünde

ıclaffuz etmekten nedense çekindi.

“Tanrı’nın sevgili kullarıdır onlar,” diyerek devam etti Harriet. Sonraki saat içinde Harriet, Galvin Hennessy ile yaşadığı uzun ve meşhur ilişkiyi tüm ayrıntılarıyla anlattı. Anlaşılan o ki Harriet de *o tür* kadınlardandı. Doksanlı yaşlarında da olsa, vücudu artık pörsümüş bir posaya da dönse Harriet Landers da yabancılara seks hayatlarını anlatmaya bayılan *o tür* kadınlardandı.

Ve şanslı kız Maddie tüm bunları kayıt cihazına bir bir kaydediyordu.

Hennessy’s Bar’da çarşamba geceleri hafta ortasını kutlama gecesiydi. Kasaba sakinlerinin çarşamba gecesini atlatıp hafta sonuna iki gün kalışını kutlamaları için barda saat yediye kadar içkiler yarı fiyatına satılıyor ya da bir dolarlık kupon karşılığında veriliyordu. Yediden sonra, birkaç insan bardan ayrılırken, kalanlar âlemlerine normal fiyattan devam ediyorlardı. Bu çarşamba gecelerinin fikir babası Galvin Hennessy olmuştu. Ve gelenek nesiller boyunca sürüp gitmişti. Mick’in barı devralmasıyla bazıları bu gecelerin son bulacağını korkusu içindeydiler. Ne de olsa Mick, Mort’s Bar’da insanların don fırlatma geleneğini bir bıçak gibi kesmişti. Ama son iki yıldır Truly halkı hâlâ ucuz bira içip, bir dolara bira tüketebiliyorsa, bazı geleneklerin hâlâ kutsal sayıldığı hissiyle rahat bir nefes alabilirlerdi.

Steve Castle barın bir ucundaki bilardo masasının üze-

üne eğilip atışını yaparken, Mick elinde istakasıyla bot giydiği tek ayağının üzerine abanmış, duruyordu. Steve, Mick'den birkaç santim kadar daha uzundu ve bu gece üzerinde BAYANLAR DİKKAT: "THE NOTEBOOK" FİLMİNE BAYILDIM yazılı geniş göğsünü sımsıkı saran bir tişört vardı. Mick, Steve'i uçuş eğitimleri yaptıkları zamanlardan beri tanıyordu. O zamanlarda Steve'in başı gür sarı saçlarla kaplıydı. Ama şimdilerde en az vurup, masanın altına gönderdiği bilardo topları kadar dazlaktı.

Mick ordudan ayrıldığında Steve hâlâ görevine devam ediyordu. Ta ki Black Hawk helikopteri Felluce semalarında omuzdan ateşlemeli bir Sa-7 füzesiyle vurulana kadar. Beş askerin ölüp, yedi askerin yaralandığı kazada Steve de bacağını kaybetmişti. Aylar süren rehabilitasyon ve yeni bir protezin ardından, Kuzey Kaliforniya'daki evine dönmüş ama evliliğini bıraktığı gibi bulamamıştı. Epey zor zamanlar ve sancılı bir boşanma süreci geçirdiği günlerde Mick ona Truly'ye taşınıp Hennessy's Bar'ı işletmesini teklif etmişti. O da hiç düşünmeden kamyonetine atlayıp birkaç gün içinde gelmişti.

Mick, Steve'in bu küçük kasabada sonsuza dek yaşamasını beklemiyordu. Ama geleli bir buçuk yılı geçmişti ve kendine bir de göl kenarından bir ev satın almıştı.

Mick için Steve'in bir kardeştan farkı yoktu. Her ikisi de aynı deneyimlerden geçmiş ve aynı anılarla yoğrulmuşlardı. Sivillerin bir türlü anlam veremedikleri bir hayat sürmüşlerdi. Ve orduda geçirdikleri günlerle ilgili topluluk

içerisinde ikisinin de ağzını bıçak açmaz, bu konuda asla konuşmazlardı.

Steve altı numaralı topu köşedeki cebe göndermiş, şimdi de iki numaralı topa vurmaya hazırlanıyordu. "Dün Meg buradaydı, seni arıyordu," dedi. "Sanırım tüm kasaba o hikâyeye çalkalanıyor, çünkü yazar kadın Şerif Potter ve Harriet Landers'la görüşmüş."

"Meg dün gece arayıp haber verdi." Steve, Mick'in. Meg'in ani duygusal patlamaları ya da ruh değişiklikleriyle ilgili konuştuğu tek kişiydi. "Şu kitap meselesi onu sandığım kadar da üzmedi." En azından çılgına dönmemişti. Oysaki Mick bir alyans bulmasıyla kendini kaybedebilen bir kadından çok daha kötü bir tepki bekliyordu.

"Belki de sandığından çok daha güçlüdür."

Belki de, ama Mick'in bu konuda şüpheleri vardı.

Steve iki numaralı topa tüm gücüyle vurdu fakat top cepli köşeye çarpıp delikten geri çıktı. "Ben de bunu istiyordum."

"Hı hı." Mick ıstakasını tebeşirledi ve kalan son topu olan on numaralı topu yan ceplerden birine gönderdi.

Steve ıstakasını duvardaki askıya asarken, "Sanırım barın arkasına geçsem daha iyi olacak," dedi. "Kapatana kadar burada olacak mısın?"

"Hayır." Mick ıstakasını Steve'inkinin yanına yerleştirirken bara şöyle bir göz attı. Hafta içlerinde hem Mort's hem de Hennessy's Bar gece yarısı olduğunda kapanırdı. "Ben de gidip yeni barmenin neler yaptığına bir göz atsam iyi olur."

“Bu ana kadar nasıl buldun?”

“Sonuncusundan çok daha iyi. Aslında en başından Ronnie Van Damme’ı işe almamalıydım. Van Damme’ların çoğu beş para etmez.” Mick iki hafta önce hep işe geç kaldığı ve orada durduğu sürece bamyaya gibi çükünü çekistirip durduğu için Ronnie’yi işten kovmuştu. “Yeni çocuk Boise’de bir bar işletiyormuş, o yüzden kotarır diye düşünüyorum.” Aslında Mick’in aklından geçenler Mort’s Bar için bir müdür bulup, daha az çalışıp daha çok para kazanmaktı. Devletin emeklilik maaşlarına ya da Sosyal Güvenlik kurumlarına güvenmediğinden kendi yatırımlarını kendisi yapıyordu.

Steve belli belirsiz aksayarak uzaklaşırken, “Eğer yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun,” dedi.

Steve’in helikopteri vurulduğunda Mick, Irak’ta değildi. Ama onun da daha önceden bu tür kazalardan kıl payı kurtulmuşluğu vardı, Apache model helikopteri roket güdümlü bir bombayla vurulduğunda o da Afganistan’a acil iniş yapmak durumunda kalmıştı. Pek iyi bir iniş yaptığı söylene- mezdi ama yine de hayatta kalmayı başarmıştı.

Uçmayı gerçekten çok seviyordu ve geçmişteki yaşamına dair en çok özlediği şey buydu. Mesleğinde özlemediği tek şey ise toz toprak ve ordu hayatının entrikalarıydı. Bütün gün görev çıkması için beklerler ve sonrasında aniden gelen bir haberle hazırlanırlardı ama nedense görev son anda hep iptal edilirdi. Bu şekilde boş boş oturup emir beklemektense işsiz olmayı tercih ederdi.

Bugünlerde de çok fazla olayın yaşanmadığı, sakın bir

kasabada yaşıyordu. Ama buna rağmen hiç sıkılmıyordu. Özellikle de son zamanlarda.

Mick barın diğer ucundaki boş dans pistine baktı. Hafta sonlarında genelde bir müzik grubuyla anlaşırdı ve pist hınca hınc dolardı. Bu geceyse birkaç kişi ayaküstü muhabbet ederken geri kalan müşteriler kâh masalarda kâh barda oturuyorlardı. Çarşamba geceleri saat dokuz olduğunda bar genellikle boşalır, sadece sürüden ayrılan birkaç kişi âlemine devam ederdi. Çocukken babaları Mick ve Meg'i sık sık bara getirir ve onlardan alkolsüz bira servisi yapmalarını isterdi. Onlara bol köpüklü biranın bardağa nasıl doldurulacağını öğretirdi. Şimdi geriye dönüp baktığında Mick bunun insanın çocuklarına öğretebileceği en iyi şey olmadığını düşünse de, o dönemlerde Meg'le beraber bundan çok keyif aldıklarını anımsıyordu.

Maddie. *Baban uçkuruna düşkün bir çapkın olabilir ama bu onun yine de bir barın ortasında üç kurşunla vurulmasını haklı çıkarır mı? Üstelik de annen onun can verişini izlerken, demişti.*

Mick babasını geçen şu son iki günde beş yıldır düşündüğünden çok daha fazla düşünmüştü. Eğer Maddie gerçekten doğruyu söylediye, annesi babasının can verişini izlemişti ve Mick bir türlü bu sahneyi aklından çıkaramıyordu.

Bilardo masasının bir kenarına oturup ayaklarını diğer masalardan birine uzattı. Bu sırada buzdolabından bir şişe Heineken çıkarıp kapağını açan Steve'i izliyordu. Mick, o garson Alice Jones'un bar tablasının arka tarafında, anne ve

babasının ise tablanın ön tarafında öldüğünü biliyordu. O geceye dair tek bir fotoğraf görmemiş, tek bir rapor okumamışsa da, annesinin işlediği cinayetleri, orada burada konuşulurken duymuştu. Ve her şeyi duyduğunu sanıyordu. Şimdi şimdi anlıyordu ki henüz duymadığı şeyler vardı.

Otuz beş yıllık ömründe bu bara defalarca girip çıkmıştı. Meg'in elinde Mick'in üç yaşında babasıyla birlikte bar taburesinde otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Hennessy'ler nesiller boyunca bu barda dirsek çürüt-müştü. Anne ve babasının ölümünün ardındansa mekân yeniden elden geçirilmiş, o uğursuz geceye ait olan tüm izler silineli epey zaman olmuştu.

Arka kapıdan içeri girdiğinde annesinin babasına ve o garson kıza yaptıkları bir an için bile aklının ucundan geçmezdi.

Ta ki bugüne kadar...

Maddie. *Yani annen o kadını alnının ortasından vurup suratını dağıtırken son derece haklıydı, öyle mi?* demişti.

Mick kafasından ne Maddie Dupree'yi ne de o lanet cinayet kitabını bir türlü çıkaramıyordu. Dünyada kafasını onunla meşgul etmek isteyeceği son şey anne ve babasının ölümüydü. Geçmiş bir yerlerde gömülü kalsa çok daha iyiydi ve o geçmiş eşeleyerek kurcalayan kadın aklına mihlanıp kalmasını isteyeceği son kişiydi. Oysaki kadın tek kişilik bir kepçe gibi aslında saklı kalması gereken ne varsa eşeleyip gün yüzüne çıkarıyordu. Ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Onu durdurmak için tek yapabileceği belki de Mad-

die'nin elini kolunu bağlayıp, bir dolabın içine hapsetmek olabilirdi. Gerçi onun elini kolunu bağlamak Mick'i sadece onu yazmaktan alıkoymak adına cezbetmiyordu.

Maddie. *Tanrım, yıkıp giden bir kasırga gibisin. Etrafındaki her şeyi böyle emer misin?* demişti. Ve anlaşılan Maddie'nin Mick'in hayatta birlikte olmak isteyeceği son insan olması hiç de fark etmiyordu. Dudaklarına yapışmış dudakları, öperkenki bakışları ve nefes nefese hali Mick'in beyninin tam ortasına gelip oturmuştu: dışarı çıkmak nedir bilmiyordu.

Mick oturduğu yerden kalkıp, dans pistini geçerek bara yöneldi. Reuben Sawyer tüm yaşlılığı ve sarhoşluğuyla yine her zamanki taburesinde oturuyordu. Reuben karısını otuz yıl önce kaybetmişti ve otuz yıldır her gece aynı taburenin üzerinde karısının kederine gömülüyordu. Mick ruh eşleri kavramına inanmazdı, bu yüzden de böylesi bir kedere akıl sır erdiremiyordu. Bildiği tek şey, eğer bir adam bir kadın yüzünden yalnızlık çekiyorsa, yapacağı son şey teselliyi bir şişe Jack Daniel's'da aramak olmalıydı.

Mick yanlarından geçip giderken pek çok kişi laf atarak Mick'e seslendiyse de Mick oralı olmadı. Kimseyle çene çalacak hali yoktu. En azından bu gece. Koridordan geçip arka kapıya doğru ilerlerken liseden eski bir kız arkadaşı onu durdurdu.

Pam Puckett kadınlar tuvaletinden çıkarken. "Selam, Mick," diye seslendi.

Mick duymazdan gelip öylece geçip gitmenin kabaca

bir davranış olacağını düşündü. "Selam, Pam," diyerek durmasıyla kız davetkâr bir havayla ellerini Mick'in boynuna dolayıp arkadaşça olamayacak kadar uzun bir süre Mick'i kucakladı.

Kulağına, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Pam liseden beri tam üç kez evlenip boşanmıştı. Mick bunu çok önceden tahmin ettiğinden hiç şaşırmamıştı. Mick geri çekilip Pam'in yüzüne baktı. "Senden ne haber?"

"Fena değil." Pam üzerinde yükseldiği ayaklarını indirdi ama elinin biri hâlâ Mick'in göğsünün üzerindeydi. "Seni uzun zamandır buralarda göremiyordum."

"Vaktimin çoğunu diğer barda geçiriyorum." Pam hâlâ çekici bir kadındı. Ve Mick onu eve atmak için tek yapması gerekenin elinden tutup doğruca bardan çıkarmak olduğunu iyi biliyordu. O da elini Pam'in belinden çekmeyerek ikinci bir işaretin gelmesiyle heyecanlanmayı beklemeye koyuldu.

"Hâlâ şerifin bürosunda mı çalışıyorsun?"

"Evet. Hâlâ gelen telefonları cevaplıyorum. Her gün bırakacağım diyorum ama..." Bu sırada eli Mick'in göğsünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu.

Barı kapatmak için Mick'in daha üç saati vardı. İlla ki Mort's'a da gitmesi gerekmiyordu. Pam'le daha önce de birlikte olmuştu ve ikisi de biliyordu ki bu birlikteliğin tek amacı seksti. Onlar sadece bir araya gelip güzel vakit geçiren iki yetişkindi. Mick, "Yalnız mızın?" diye sordu.

Pam ellerini Mick'in beline kaydırarak parmağını kemer köprülerinden birine taktı. Bu durumun Mick'i heyecanlan-

dırması gerekiyordu ama Mick pek etkilenmişe benzemiyordu. "Birkaç kız arkadaşım var yanımda."

Söylesene Mick, yattığın tüm kadınlar birbirlerinden haberdarlar mı? Maddie'yi aklından çıkarmanın en iyi yolu seks yapmaktı. Biriyle beraber olmayalı neredeyse bir ay olmuştu ve tek yapması gereken Pam'in elini tutarak arka kaptan çıkarken onu da peşinden sürüklemektir. "Evlenmeyi hiç düşünmediğimi biliyorsun, değil mi?"

Pam bir an kaşlarını çatar gibi oldu. "Sanırım bunu bilmeyen yok, Mick."

"Yani bu konuda sana asla yalan söylemedim."

"Hayır, söylemedin."

Pam'i cıvılcıplak kucasına aldığı anda onun aklında olan biten ne varsa silip götürmesine izin verecekti. Pam seksin çok uzun ve yorucu olmasından hoşlanmazdı. Hızlı ve erkeğin dayanabileceği kadar çok olmasını severdi ve Mick bunun için biçilmiş kaftan sayılırdı. Mick başparmağını kızın karnından yukarıya doğru gezdirdiğinde heyecanlanmaya başladığını hissetti.

Pam o an, "Kasabaya gelip, herkesle görüşen o yazarı duydum," dediğindeyse, bir anda o heyecan kursağında kalmış, Mick'in tüm hevesi sönmüştü.

Keşke bunu söylemeseydi, diye düşündü. "Görüşürüz." Elini indirip kapıya doğru bir adım attı.

"Gidiyor musun?" Aslında bu cümlemin altında şu anlam yatıyordu: *Bensiz mi gidiyorsun?*

"Çalışmam lazım."

Mick bardan çıkıp Mort's'a doğru yol almaya başladı. Ğında hava hâlâ kararmamıştı. Gözlüklerini burun köprüsünün üzerine doğru itti ve başında can sıkıcı bir ağrı hissetti. Maddie Dupree geçmişini kurcalıyor, kasabadaki herkesi konuşturuyor ve şimdi de seks hayatını etkiliyordu. Geçen her dakika onu bağlayıp bir yerlere gizlemek arzusu giderek daha da artıyordu.

Mort's Bar'ın arka tarafına kamyonetini park ederken açlıktan karnı gurulduyordu. Bu yüzden doğrudan bara girmek yerine birkaç dükkân aşağıdaki Willow Creek Birahane ve Restoranı'na girdi. Saat dokuzu geçmiş ve öğle yemeğinden beri ağzına tek lokma koymamıştı. Tevekkeli değil, başında belli belirsiz bir ağrı vardı.

Mekân neredeyse boş sayılırdı ve arka kapıdan girdiğinde burnuna dolan tavuk kanatlarının kokusuyla karnı daha da çok kazınmıştı. Doğrudan tezgâha gidip genç kadın garsonlardan birine siparişini verdi. Bu mekânın pastırmalı çavdar ekmeği ve fırında patates cipsi üzerine bir rakibi daha yoktu. Vakti bol olsaydı bir de bira siparişi verirdi. Buranın biraları gerçekten tadına doyum olmaz lezzetteydi.

Restoranın içi dünyanın pek çok yerinde satılan bira şişesi posterleriyle dekore edilmişti. Thirsty Dog Wheat posterinin tam altındaysa elini kolunu bağlayıp, bir köşeye saklamak istediği kadın oturuyordu.

Maddie Dupree masasının üzerindeki bir büyük kâse sallata ve açık bir dosyayla öylece oturuyordu. Saçlarını arkasında toplamış ve dudaklarına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü.

Mick karşısındaki taburelerden birine otururken, Maddie kahverengi gözlerini kaldırarak Mick'e baktı. "Çok meşgul görünüyorsun." dedi Mick.

Maddie elindeki çatalı ona doğru sallayarak, "Merhaba, Mick." dedi. "Otursana."

Maddie üzerindeki hırkanın düğmelerinin tümünü iliklememiş, üst düğmelerini açık bırakmıştı. Açık olan yerden altına beyaz bir tişört giydiği görülüyordu. Vücudunu sımsıkı saran beyaz bir tişört. "Bill Potter'la konuştuğumu duydum."

"Haberler ne kadar da çabuk yayılıyor." Çatalına biraz narul ve peynir takarak ağzını açtı. Çatalı ağzına almasıyla kırmızı dudaklarını kapatmış ve yavaş yavaş çekerek yeniden ağzından çıkarmıştı.

Mick dosyayı göstererek, "Ne o, benim sabıka kaydımı mı okuyorsun yoksa?" diye sordu.

Maddie ağzındaki lokmayı çiğnerken bir yandan da Mick'i izliyordu. "Hayır," dedi lokmasını yuttuktan sonra. "Şerif senin sürekli acı veren bir çıban gibi olduğundan bahsetti ama bir sabıka kaydının olduğundan bahsetmemişti." Dosyayı kapatıp yanındaki boş sandalyenin üzerine bıraktı. "Seni neden tutukladı? Çevreye zarar verdiğin için mi? Ortalık yerde işediğin için mi? Yoksa pencere röntgenciliği yaptığın için mi?"

Ukala şey. "Daha çok kavgaya karıştığım için."

"Bana bir yangından bahsetti. Bunu biliyorsun. değil mi?" Salatasından bir çatal daha alıp, buzlu çayından bir yudum alarak lokmasını ıslattı.

Mick gülümsedi. "Benim yangından falan haberim yok."

"Eminim öyledir." Elindeki çatalı tabağına bıraktı. Arkasına yaslanıp, kollarını koca göğüslerinin altında birbirine kavuşturdu. Tişörtü öyle inceydi ki Mick içine giydiği beyaz sutyeni rahatlıkla görebiliyordu.

"Harriet Landers'la sohbetin güzel geçti mi?"

Maddie gülmemek için kendini zor tutarak dudağının kenarını ısırды. "İlginç bir görüşme oldu."

Mick oturduğu sandalyeye biraz daha gömülerek kaşlarını çatı. Botlarının uç kısımlarıyla Maddie'nin ayaklarını okşadı ve Maddie başını yana doğru eğdi. Tıpkı pürüzsüz ısı ısı ısı yanan bir ipekmiş gibi görünen saçları omuzlarına düştüğünde gözleri Mick'in üzerindeydi. Birkaç dakika boyunca gözlerini Mick'in gözlerinden alamadı ve en sonunda doğrularak ayaklarını geri çekti.

"Harriet arabasının arkasında dedemi ölümüne becerdi," dedi. "Bu da bir cinayet sayılır."

Maddie önündeki tabağı iterek kollarını masanın üzerinde birleştirdi. "Bu doğru, ama insanı cezbeden türden bir haber..."

"Ve sen de bu haberi kitabında yazacaksın."

"Kitabımda büyükbabanın zamansız ölümünden bahsetmeyi hiç düşünmedim." Kafasını hafifçe bir tarafa doğru çevirip Mick'i büyük kahverengi gözlerinin ucuyla süzdü. "Ama kitapta ailenin geçmişine dair ayrıntılar kullanmak isterim."

“Tabii ya.”

“Ya da fotoğraflar da olabilir.”

Mick oturduğu yerde doğrulup, ellerini masanın üzerine yerleştirdi ve öne doğru eğildi. “Sana aile fotoğraflarından vermemi istiyorsun, öyle mi? Mutlu aile pozları? Belki Noel’de, Şükran Günü’nde ya da Yellowstone’a gittiğimiz yaz tatilinde çekilmiş kareler?”

Maddie buzlu çayından bir yudum daha aldı ve bardağı yeniden masanın üzerine bıraktı. “Bu harika olurdu.”

“Boş versene. Bana şantaj yapmana izin veremem.”

“Bu şantaj değil. Daha çok ikimiz de istediğimizi elde ediyoruz diyelim. Ve benim tek isteğim Hennessy’lerin aile hayatından birkaç kare fotoğraf görmek.”

Mick masaya biraz daha yaklaşarak, “İstemek ne kadar da kolay, değil mi?” diye sordu. Bu arada garson gelip elindeki plastik yemek torbasını Mick’in önüne bırakmıştı. Mick gözlerini bir an olsun Maddie’den ayırmadan, “Barımdan uzak dur,” dedi.

Maddie de ona doğru eğildi; aralarındaki mesafe sadece birkaç santimden ibaretti. “Yoksa?”

Tanrım ne kadar da gözüpek bir kadındı ve Mick bu haline neredeyse bayılıyordu. Neredeyse. Mick ayağa kalkıp arka cebinden cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine yirmi dolarlık bir banknot fırlattı. “Yoksa seni kışının üzerinde dışarı atıveririm.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Bir şey olmaz.” Maddie omzunun üzerinden Adele’e bir bakış fırlatıp Mort’s Bar’ın kapısını açtı.

“Sana eğer barına gelersen seni kışının üzerinde dışarı atacağını söylememiş miydi?”

“Teknik olarak, o sırada Hennessy’s Bar’dan bahsediyorduk.”

Barın içine girdiler ve kapı arkalarından usulca kapandı. Adele, Maddie’ye biraz daha sokulup, mekândaki gürültüyü ve müzik kutusunun sesini bastırmaya çalışarak, “Sence teknik detaylar umurunda olacak mıdır?” diye sordu.

Maddie bu sorunun cevabının gayet açık olduğunu farkındaydı. Ve bakışlarını loş ışıklarla aydınlatılmış barda gezdirip barın sahibini aramaya koyuldu. Cuma gecesi saat sekiz

buçuktu ve bar yine tıklım tıklım doluydu. Aslında Mick ona bir daha barına adım atmamasını söylemeseydi Maddie'nin bu kovboy barına gelmeye hiç de niyeti yoktu. Ama şimdi Mick'den çekinmediğini ispatlamak zorundaydı. Mick onu korkutamayacağını öğrenmeliydi. Maddie hiçbir şeyden korkmazdı.

Mort's Bar'a son gelişinde gördüğü Darla ile Allegrezza'ların partisinde tanıştığı komşusu Tanya barda ilk gözüne çarpanlardandı. Mick ortalıklarda yoktu, ki bu da rahat bir nefes alabileceği anlamına geliyordu. Korkmuyordu aslında. Sadece Mick gözlerini üzerine dikmeden önce barın içinde birkaç metre daha ilerleyebilmeyi umuyordu.

Saçlarını daha önceden büyük bigudilerle sarmıştı ve şu an geniş bukleleriyle gayet hacimli görünüyorlardı. Her zamankinden daha fazla makyaj yapmış ve üzerine penye, boyundan bağlı beyaz bir elbise giymişti. Ayaklarında da beş santimlik topuklu açık ayakkabılar vardı. Eğer kapı dışarı edilecekse, en azından o yolu alırken bakımlı görünmek istiyordu. Yanında kırmızı bir hırka taşıyordu çünkü biliyordu ki saat dokuzu gösterdiğinde hırkası olmazsa soğuktan donabilirdi.

Adele ve Maddie köşedeki boş bir masaya doğru ilerlerken müzik kutusundan taşralı bir kadınla ilgili nağmeler yükseliyordu. Adele kıvrır kıvrır uzun saçları, dar kot pantolonu ve üzerinde ATLARA YAZIK, KOVBOYLARA BİNİN yazan gömleğiyle tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Adele. "Onu görebiliyor musun?" diye sordu sırtlarını

duvara yüzlerini bara doğru dönerek sandalyelerine otururlarken. Planı tekrar tekrar gözden geçirmişlerdi. Gayet basitti. Hiçbir risk yoktu: Mort's Bar'a gir, birkaç duble bir şeyler iç ve çık. Tereyağından kıl çekmek kadar kolay bir işti ama Adele'in panik halinde olduğu her halinden belliydi. Sanki kapıdan içeri her an bir özel harekât timi girecek ve kalaşnikoflarını çekip onları yere yatmaya zorlayacak gibi davranıyordu.

"Hayır. Henüz göremiyorum." Maddie çantasını masasının üzerine, kolunun yanına bırakıp bara şöyle bir göz attı. Müzik kutusu ve barın ışıkları bar ahalisinin üzerinde gezinirken oturdukları köşeye çok fazla vurmuyordu. Birilerine görünmeden, gelen gideni görebilmek için kusursuz bir noktaydı oturdukları yer.

Adele, Maddie'ye doğru eğilip, "Nasıl birisi?" diye sordu.

Maddie tek elini havaya kaldırıp garsonu yanına çağırırken, "Uzun boylu, siyah saçlı ve masmavi gözlü," diyerek yanıtladı. *Bir şeyi istediğinde çok çekici ve öpüşürken insanın aklını başından alan birisi...* Maddie, Mick'in evine gelip fare kapanını verdiği, onu öptüğü, ellerini beline koyduğu günü anımsadı, kalbi sıkışır gibi oldu. "Eğer bardaki kadınlar saçlarını düzeltmeye başlayıp, naneli nefes tazeleyicilerine uzanırlarsa bil ki gelmiştir."

Bir kadın garson permalı iğrenç saçları, kalçalarını sımsıkı saran Wrangler kot pantolonu ve üzerindeki Mort's Bar tişörtüyle gelip siparişlerini aldı.

Garson siparişleri alıp uzaklaşınca Adele, "O kadar mükemmel yani?" diye sordu.

Maddie başını evet anlamında salladı. Mükemmel, gerçekten onu tarif edebilecek en iyi kelimeydi. İnsanın ağzını sulandıran cinsten bir çekiciliği vardı; öyle ki Maddie bir yada iki kez dişlerini etine geçirmemek için kendini zor tutmuştu. Bu hissi Willow Creek Birahane ve Restoranı'nda salatasından bakışlarını kaldırıp karşısında oturan Mick'i gördüğünde de hissetmişti. Tam kendini işine verip Şerif Potter'ın notlarını okuyordu ki, birden tüm seksiliği ve öfkesiyle karşısında Mick'i buluvermişti. Normalde sinirli bir adamı asla seksi bulmazdı ama Mick normal bir adam sayılmazdı. Mick karşısında içini gıcıklayarak ona barından uzak durmasını söyledikçe, gözleri daha derin ve büyüleyici bir maviye çalıyordu. Maddie bir an kendini, *acaba masanın üzerinden uzanıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırırsaydım ne yapardı?* diye düşünürken buldu. Acaba boynunu öpüp, kulak memesini dişlese nasıl bir tepki verirdi?

Adele, "Bugün Clare'le konuştum," diyerek Maddie'yi daldığı derin düşüncelerden çıkardı. Garson, Adele'in siparişi Bitch on Wheels ve Maddie'nin siparişi ekstra sert votka martiniyi getirene dek iki arkadaş yaklaşımakta olan düğünden lafladılar. Garsonun saçları belki berbattı ama işini yapmakta üstüne yoktu.

Garson siparişleri bırakıp, uzaklaşırken Adele, "Buradaki kadınların saçlarıyla zoru ne?" diye sordu. Maddie etrafına şöyle bir göz gezdirince bardaki kötü

saç oranının iyi saç oranına yarı yarıya eşit olduğunu fark etti. "Ben de onu anlamaya çalışıyorum," diyerek içkisini dudaklarına götürdü. "Yarısının saçları gayet iyi, ama diğer yarısınınki kaldır at çöpe." Bardağının üzerinden bar ahalesini süzmeye devam etti. Mick hâlâ ortalarda görünmüyordu.

"Sana geçen hafta buluştuğum çocuğu anlatmış mıydım?" diye sordu Adele.

"Hayır." Maddie hırkasını bir kenara bırakıp, yeni bir berbat geçen randevu hikâyesi dinlemek üzere hazırlandı.

"Beni modifiye edilmiş bir Pinto'yla evimden aldı."

"Pinto mu? O arabalar yetmişlerin kendi kendine infilak eden arabaları değil mi?"

"Aynen öyle. Rengi ben buradayım diye bağırان cırtlak bir turuncuydu. Ve arabayı sürerkenki havasını bir görsen, onu Jeff Gordon sanırdın." Adele buklelerinden birkaçını kulağının arkasına attı. "Hatta ellerinde parmaksız eldivenleri bile vardı."

"Dalga geçiyor olmalısın. Nereden buldun bu adamı?"

"Yarış pistinde."

Maddie, Adele'e yarış pistinde ne işin vardı, diye sormadı. Merak etmiyordu. "Bana onunla sevişmediğini söyle."

"Hayır. Arabayı o kadar hızlı kullanan birinin diğer işlerinin de hızlı olacağını düşündüm." Derin bir iç geçirdi.

"Sanırım ben bahtsız randevularla lanetlenmişim."

Maddie lanetlere inanmazdı ama Adele'in bu lafına diyecek sözü yoktu. O bugüne kadar erkekler konusunda tanıdığı en bedbaht kadındı. Gerçi kendisinin de bu konuda çok

şanslı olduğu söylenemezdi ya neyse.

Bir saat ve üç berbat randevu hikâyesinin ardından, Mick'ten hâlâ eser yoktu. Birer içki daha söylediler. Maddie artık Mick'in bu gece bara uğramayabileceğini düşünmeye başlamıştı.

“Merhaba, Bayanlar.”

Maddie martinisinden başını kaldırdığında karşısında dikilen iki adam buldu. Her ikisi de oldukça uzun boylu, sarışın ve bronz tenliydi. Selam verenin aksanından Avustralyalı olduğu açıkça belli oluyordu.

Adele, “Merhaba,” diyerek içkisinden bir yudum aldı. Adele'in başından bu kadar çok talihsiz hikâyenin geçmesinin yegâne sebebi belki de etrafındaki tüm erkeklerin dikkatini çekip, onları cezbediyor olmasıydı. Altın rengi bukleleri ve kocaman mavi gözleriyle erkekleri kendine adeta bir mıknatıs gibi çekiyordu. Şüphesiz Adele'in çekiciliği millet ayırımı yapmıyor; dili, ırkı ne olursa olsun tüm erkekleri etkisi altına alıyordu. Maddie içki kadehinin ardından Adele'e bakıp güldü.

Adele, “Oturmak ister misiniz?” diye sordu.

Çocuklar Adele'in lafını ikiletmeksizin hemen birer sandalye çekip oturdular. Maddie'nin yakınında oturan adam, “Adım Ryan,” diyerek kendini tanıttı. Konuşurken tıpkı Tim-sah Dundee gibi sesli harfleri patlatıyordu.

Maddie elindeki içkisini masanın üzerine bıraktı. “Maddie.”

“Arkadaşım Tom,” diyerek arkadaşını gösterdi. “Truly”

de mi yaşıyorsunuz?"

"Yeni taşındık." Maddie'nin adamın, "Ne hoş," ya da "Vay anasını," demesini bekler gibi bir hali vardı. Ortam adamın göz rengini seçemeyecek kadar karanlıktı ama adam çok hoştu. "Peki ya siz?"

Adam, Maddie'nin onu daha rahat duyabilmesi için sandalyesini ona biraz daha yaklaştırdı. "Biz buraya yazın çıkan orman yangılarına müdahale için geldik."

Hem yabancı hem hoş... "Siz de paraşütle yangının içine atlayan itfaiyecilerden misiniz?"

Adamı kafasıyla onu onayladı. Sonra Avustralya'daki yangın sezonunun Amerika'dakine tam zıt zamanlarda olduğunu anlatmaya başladı. Bu yüzden pek çok Avustralyalı itfaiyeci yaz geldiğinde Batı Amerika için çalışıyordu. Adam uzun uzun anlattıkça, Maddie giderek daha da çok etkileniyordu. Sadece sözleri değil, konuşurkenki sen tonu da Maddie'nin aklını başından almış ve adam konuştukça Maddie adamın seks için perhiz bozduracak cinsten olduğunu düşünmeye başlamıştı. Truly'de kısa bir süre kalacak, sonra da çekip gidecekti. Parmağında alyansı falan yoktu, gerçi bu evli olmadığı anlamına gelmezdi. Maddie emin olmak için adama biraz daha yaklaşıp, "Evli misin?" diye sordu. Ama adam tam cevap vermek üzereydi ki iki koca el bir anda Maddie'yi omuzlarından yakalayıp, ayağa kaldırdı. Maddie yavaşça arkasını döndüğünde bir Mort's Bar tişörtünün ardına gizlenmiş geniş bir göğüskafesiyle burun buruna geldi. Çevrelerini çepeçevre kuşatan karanlığa rağmen, Maddie

gözlerini uzun ve ince bir boyun, güçlü bir çene ve sinirle büzüşmüş dudaklara kaldırmadan burun buruna geldiği geniş göğüslerin kime ait olduğunu anlamıştı. Gözlerinin masmavi ateş parçaları saçtığını görebilmek için aydınlığa hiç ihtiyacı yoktu.

Mick öne doğru eğilerek Maddie'nin kulağına, "Sen burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

Mick'in teninden sabun kokusuyla karışık kendine has bir koku yayılıyordu. "Sanırım seninle konuşuyorum."

Mick ellerinden birini kollarından aşağı kaydırarak Maddie'nin elini tıpkı bir mengene gibi kavradı. "Yürü, gidiyoruz."

Maddie masanın üzerinde duran çantasını alıp, omzunun üzerinden önce Ryan'a sonra Adele'e bakarak, "Birazdan dönerim," diye bağırdı.

Onu peşinden sürükleyerek kalabalığın içinden Mort's'un arka tarafındaki odaya götüren Mick, "Buna emin misin?" diye sordu. Maddie, Darla'ya çarparak, "Affedersin." dedi. Mick, Maddie'nin elini sımsıkı tutuyor ve tıpkı bir defans oyuncusu gibi kalabalığı yarararak ilerliyordu. Maddie ise müzik kutusunun sesini bastırmak istercesine, "Affedersiniz," "Kusura bakmayın lütfen." diye bağırarak Mick'in peşi sıra yol alıyordu. Nihayet barın sonuna ulaştıklarında kısa bir koridordan geçtiler ve Mick onu peşi sıra küçük bir odanın içine soktu.

Kapıyı kapatıp nihayet elini bıraktı. "Sana barımdan uzak durmanı söylemiştim."

Maddie odaya hızla bir göz gezdirdiğinde gözüne meseden yapılmış bir çalışma masası, bir askılık, büyük metal bir kasa ve deri bir koltuk çarpmıştı. "Hennessy's Bar'dan bahsettiğini sanıyordum."

"Hiç de oradan bahsetmiyordum." Gözlerini kıstı. Maddie. Mick'in vücudundan dalga dalga yayılan öfkeyi açıkça hissedebiliyordu. "Tanrı'ya şükret ki ben nazik bir adamım, o yüzden sana arkadaşını da yanına alıp ön kapıdan çıkıp gitme fırsatını vereceğim."

Maddie bir kez daha onun öfkesinden zerre kadar korkmuyordu. Aksine, gözlerinden fişkıran öfkeyi görmek onu mutlu ediyordu. Sırtını kapıya dayayarak, "Yoksa?" diye sordu.

"Yoksa seni kışının üzerinde dışarı atıveririm."

Maddie başını hafifçe bir tarafa eğdi. "O zaman seni uyarmalıyım, eğer bana dokunacak olursan elektroşok tabancamı kullanıp kışına elli bin voltluk bir akım vermek zorunda kalacağım."

Mick şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. "Yanında bir şok tabancası mı taşıyorsun?"

"Diğer malzemelerimin yanında evet, onu da taşıyorum."

Mick gözlerini yeniden usulca kırptırdı, sanki Maddie'yi doğru duyduğundan emin olamıyor gibiydi. "Diğer malzemeler dediklerin neler?"

"Biber gazı. Muşta. Yüz yirmi beş desibellik bir güvenlik alarmı. Bir çift kelepçe ve bir tane de cop."

“Peki, yanında bir elektroşok cihazı taşımak yasal mı?”
“Kırk sekiz eyalette yasal ve burası Idaho. Ne diyor-
sun?”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

Maddie gülümsedi. “Herkes öyle diyor.”

Mick konuşmadan önce dakikalarca gözlerini Maddie’ye odakladı. “İnsanların etrafında dolanarak onları öfke-
den deliye döndürmeyi alışkanlık haline mi getirdin?”

Evet, insanları zaman zaman zıvanadan çıkardığı doğ-
ruydu ama bunu bir alışkanlık haline getirdiği söylenemezdi.
“Hayır.”

“O zaman bir tek beni delirtmeyi seviyorsun?”

“Seni delirtmek gibi bir niyetim yok, Mick.”

Mick bronz alnındaki kaşlarından birini havaya kaldırdı.

“Aslında bu geceye kadar seni delirtmek gibi bir niyetim
hiç olmamıştı. Ama insanlar bana neleri yapıp neleri yapma-
yacağımı söylediğinde kendimi kaybediyorum.”

“Hadi canım.” Kollarını geniş göğsünün altında birbi-
rine bağladı. “Neden yanında o malzemeleri taşıyorsun?”

“Çünkü işim gereği çok da nazik olmayan insanlarla gö-
rüşmeler yapıyorum.” Omuzlarını silktiler. “Gerçi görüşmele-
rimizde genelde bellerinde zincirler, ayaklarında demirler
oluyor ve masaya kelepçelenmiş oluyorlar. Ya da bazen ara-
mızda bir cam oluyor. Tabii ki cezaevleri güvenlik malzeme-
lerimi içeri geçirmeme izin vermiyorlar ama cezaevinden
aynılırken yeniden malzemelerimi teslim alabiliyorum. Onlar
yanımda olduğunda kendimi daha güvende hissediyorum.”

Mick bir adım geriye gidip Maddie'yi baştan ayağı süzdü. "Normal biri gibi görünüyorsun ama hiç de öyle değilsin."

Maddie bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlayamamıştı. Ama büyük bir ihtimalle iltifat olsun diye söylememişti.

Mick topuklarının üzerinde yaylanıp, başını hafifçe yukarı kaldırdı ve bakışlarını yeniden Maddie'ye odakladı. "Köşedeki masada neredeyse üzerine çıkacakmış gibi oturan sarışın çocuğu da şoklayacak mıydın?"

"Ryan'ı mı? Hayır, ama eğer kartlarını doğru oynasaydı gecenin ilerleyen saatlerinde onu kelepçelebilirdim."

"Yapma, adam abazanın teki."

Hani işin doğrusunu bilmeseydi, Maddie, Mick'in onu kıskandığını düşünecekti. "Onu tanıyor musun?"

"Abaza olduğunu anlamak için onu tanımaya gerek yok."

Bu çok saçmaydı. "Eğer birini tanıımıyorsan abaza olduğunu nereden bilebilirsin ki?"

Ama Mick cevap vermek yerine, "Neredeyse adamın ağzının içine girecektin," dedi.

"Bu çok komik... Üniversiteden beri barda tanıştığım bir yabancıyla birlikte olmadım."

"Belki de yaptığın 'seks perhizi'nden usanmışsındır ha, ne dersin?"

Usanmak ne kelime. Maddie bu durumdan adeta yaka silkiyordu. Ama ne zaman aklına şöyle ateşli, sınırsız, vah-

şice bir seks gelse, Mick de gelip aklının bir köşesine oturuyor veriyordu. Ryan çok hoş biriydi ama ne de olsa barda tanıdığı bir yabancıydı. Ve Maddie artık barda tanıştığı kişilerle birlikte olmuyor, flört etmiyordu. “Benim yalnızlığımı kendine dert etme.”

Mick’in bakışları yavaş yavaş Maddie’nin önce dudaklarına, sonra çenesine, boynuna ve oradan da göğüslerine indi. Saat dokuzu geçmişti, bu yüzden Maddie hafiften üşümeye başlamıştı. “Tatlım, senin vücudun yalnızlık için yaratılmadı zaten.” Göğüslerinin ürpererek kabaran sert uçları elbisesinin önünde iki keskin tepecik oluşturmuştu. “O seks için yaratıldı.” Bakışlarını yeniden gözlerine dikti. “Tüm gece devam edip, sabaha kadar süren sırlıklam, nefes nefese bir seks hem de.”

Normalde bunu bir başkası söylese Maddie yumruğunu çoktan suratının ortasına indirmiş olurdu. Ama bunları söyleyen Mick olunca Maddie karnının içinde sıcacık bir gıcık lanma hissetti ve elini kaldırıp bu sırlıklam seks görevi için gönüllü olduğunu belirtmemek için kendini zor tuttu. “Yalnızlık bir ruh halidir.”

“Aklını kaçırmış olmanın sebebi bu olmalı o halde.”

“Sence şu an bir abaza gibi davranan kim?” Maddie omzunun üzerindeki çantanın askısını düzelterek düşmesini engelledi. Ellerini tam çantasına götürmek üzereydi ki Mick ani bir hareketle ellerini başının hemen üzerinde, yaslandığı kapıya dayadı.

Maddie, Mick’in kendisinininkinden bir santim daha yük-

ekte olan yüzüne baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Burada böylece durup kışma elli bin voltluk elektrik verişini izleyecek halim yok ya.”

Maddie gülmemeye çalıştıysa da başarılı olamadı. “Sadece çantamı düzeltmek istemiştin.”

“İstersen bana paranoyak de ama sana inanmıyorum.”

“Gerçekten seni şoklayacağımı mı düşündün?” Bu aklının ucundan bile geçmemişti oysaki.

“Şoklamayacak mıydın?”

Maddie kıkırdadı. “Hayır. Sen kışına elli bin volt vermek için fazla tatlısın.”

“Tatlı değilim.” Mick, Maddie’nin yüzünü ve boynunu yalayıp geçen derin bir nefes verdi. “Çilek gibi kokuyorsun.”

“Vücut kremim.”

“Handy Man yapı marketinde karşılaştığımız gün de çilek kokuyordun.” Mick birden burnunu Maddie’nin saçlarının arasına gömdü. Maddie öylesine şaşırmıştı ki sanki şok tabancasıyla elektrik verilen kendisiymiş gibi titredi. “Öyle güzel kokuyorsun ki. Beni çıldırtıyorsun.” Tüm ağırlığıyla vücudunu Maddie’ninkine bastırıyordu. “Daha seni barda ilk gördüğüm gün bunu yapmak istemiştin.” Eğilerek boynunu kokladı.

“Beni kışımın üzerinde dışarı atacağını sanıyordum.” Nasıl olmuştu da vücudunu bir anda böyle ateş basmıştı? Daha birkaç dakika önce üşüyen kendisiydi. Ama şimdi teninin alev alev yandığını hissediyordu.

“O konuya sonra döneceğim.” Mick. Maddie’nin elle-

rini serbest bırakmıştı ama vücuduna yapıştırdığı bedeni Maddie'yi hâlâ kapağıya doğru sıkıştırıyordu. Maddie bir an penisini pantolonun içinde sola yatırmış olduğunu fark etti. Öyle uzun ve sertti ki Maddie bacaklarının iç kısmında belli belirsiz bir acı hissetti. Görünüşe göre Harriet haklıydı. Hennessy erkekleri Tanrı'nın sevgili kullarıydı. "Koklamaya hep ilk olarak şuradan başlamak istedim," diyerek hırkasını ileri iterek Maddie'nin çıplak omzunu öptü. "Öyle yumuşak ve lezzetli ki..."

"Yumuşacık tenleri severim." Maddie'nin bir an soluğu kesilir gibi oldu, gözlerini yumdu. Mick'in dudaklarının vücudunun daha da aşağılarında gezinmesi için can atıyordu. "Bu konuda biraz haz düşkünü olduğumu söyleyebilirim."

Mick dudaklarını Maddie'nin boynundan hafifçe kaldırıp, "Hem haz düşkünü olup hem de nasıl yalnız olabiliyorsun?" diye sordu.

"Pek kolay olmuyor." Hele de şu anda hiç kolay olmuyordu. Eğer dikkatli olmazsa haz düşkünü tarafı yalnızlık tarafına ağır basacak ve kendini bir anda orgazmın zirvesinde buluverecekti. Ki aslında hiç de fena bir fikir sayılmazdı. Özellikle de karşısındaki Mick iken. Elini kaldırıp Mick'in yüzüne götürdü ve yeni yeni çıkan kirli sakallarını okşadı. "Özellikle de sen etraftayken."

Mick güldü. Boğazından kısık ve erkeksi bir ses yükselmişti. Yüzünü yeniden yukarı kaldırdığında Maddie gözlerinin şehvetle hafifçe aralanmış olduğunu gördü. Kirpikleri öylesine uzun görünüyordu ki. Gözleri arzuyla parıldarken

ellerini Maddie'nin beline doladı.

“Sen benim bu dünyada sahip olabileceğim son erkek-
sin.” Maddie dudaklarını Mick'in dudaklarına götürdü ve
Mick bastırıldığı vücudunu hafifçe geri çekti. “Ama aynı za-
manda da en çok istediğim.”

Mick dudakları Maddie'nin dudaklarında, “Hayat ne
kadar da kahpe,” dedi.

Maddie de onu başıyla onaylayarak parmak uçlarında
yükseldi. Ellerini başının arkasında gezdiriyor, dudaklarını
tüm gücüyle Mick'inkilere bastırıyordu. Mick'in elleri belini
daha da sıkı kavradı. Ve dakikalarca sıcacık avuçları belinde,
dudak dudağa kalakaldılar. Mick boğazından bir hırıltı yük-
selirken bir elini Maddie'nin bel boşluğuna, diğerini de hır-
kasının üzerinden omuzlarının arasına yerleştirdi. Maddie'yi
göğüslerine doğru çekerek öptü. Öpüşü öylesine yumuşacık
ve tatlıydı ki. Mick, Maddie'nin dudaklarını büyük bir iştahla
sorumuyor, dilini ağzının içine alıp emiyordu.

Maddie'nin omzundaki çantası yere düştüğünde Maddie
boşta kalan elini Mick'in kaslı kolları ve omuzlarında gez-
dirdi. Mick'in de vücudu alev alev yanıyor, üzerine bastırıldığı
göğsü Maddie'nin memelerini yakıyordu. Maddie sekste
pasif olmaktan hiç hoşlanmazdı; bu nedenle Mick dudaklarını
şehvetle emerken o da ellerini mütemadiyen Mick'in ense-
sinde, sert göğüs kaslarında ve sırtında gezdiriyordu. Eğer
karşısındaki Mick Hennessy olmasa adamın üzerindeki göm-
leği çoktan çıkarıp atmış, çıplak vücudunun tadını çıkarıyor
olurdu.

Mick dudaklarını Maddie'nin boynuna kaydırđı. Nefes nefese. "Sen de benim isteyebileceğim son kadınsın," dedi. "Ama aynı zamanda aklımdan bir türlü söküp atamadığım tek kadınsın." Elleri Maddie'nin arkasına kayarak kalçalarını avuçlarken Maddie penisinin sertliğini daha fazla hissetti. "Beni nasıl böylesine çılgına çeviriyorsun?" Erkekliğini var gücüyle Maddie'nin kasıklarına bastırıyordu. Öyle büyük ve sertti ki neredeyse Maddie'nin kasıklarını acı içerisinde bırakacaktı. Neredeyse. Mick, Maddie'nin kollarından hırkasını sıyrırken Maddie ona doğru bastırmıştı vücudunu. Kırmızı hırkayı başının üzerinden odanın bir köşesine fırlattı. Nasılsa artık Maddie'nin ona ihtiyacı yoktu çünkü vücudu alev alev yanıyordu. Maddie parmaklarını Mick'in gömleğinin üzerinde kıvrımış, dudaklarını Mick'in boynuna götürmüştü. Dilinin altındaki teninin tadı eşsizdi. Uyarılmış bir adamın simsıcak vücudu nasıl emilirse öyle emdi Mick'in tenini. Kıyafetlerini avuçlayarak ellerini Mick'in penisinin üzerinde gezdirdi. Böylesine güzel bir şeyi hissetmeyeli yıllar olmuştu. Bir erkeğin ellerini vücudunda gezdirmesini, simsıcak dudaklarını, boğazından kopup gelen hırıltıları duymayı çok özlemişti.

Mick ellerini Maddie'nin boynunun hemen arkasındaki bağcığa götürüp askılar ellerinde çözülene dek uğraştı onlarla. Dudakları Maddie'ninkileri aranırken beyaz askıları yavaşça aşağı sıyırdı. Bu seferki öpücüğu yumuşak ve tatlı değildi. Daha seksi ve istekliydi. Uzun süren bir açlıktan çıkmışçasına dudaklarını birbirlerine kenetlemişler, dillerini bir-

birlerine dolamışlardı. Maddie, Mick'in dudaklarına adeta yumulmuştu. İstese onu durdurabilirdi. Ama Mick'in durmasını hiç istemiyordu. Henüz değil. Daha da ilerlemesini isterken onu durduramazdı. Maddie'nin elbisesinin üstü beline düştüğünde Mick askısız bir sutyenin içine hapsolmuş göğüslerini avuçladı. Sutyeninin hemen altındaki metal çerçeve doksan beş beden göğüslerinin dik ve diri durmasını sağlıyordu. Mick, Maddie'nin göğüs uçlarını pamuklu kumaşın üzerinden okşadı. Maddie kasıklarının acımasını hiç sayarak vücudunu Mick'inkine daha da fazla bastırırken, Mick, Maddie'nin ağzının içinde inliyordu. Maddie çok terlemiş, aklı başından adeta gitmişti. Tüm vücudu karıncalanıyor, göğüsleri ağır geliyordu. Göğüs uçları sımsıkı ve dindik olmuştu. Böylesine bir hazzın kollarına düşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ellerini Mick'in kâh göğüslerinde kâh belinin altındaki şişkin erkekliğinin üzerinde gezdiriyordu.

"Dokun bana," diyerek inledi Mick ve Maddie, Mick'e itaat etti. Mick'in elleri Maddie'nin göğüs uçlarını sıkarken Maddie de elini Mick'in penisi boyunca bir aşağı bir yukarı hareket ettirip onu okşuyordu. Eller fermuarının bittiği yerden adeta bir taş kesilip şişmiş uzun sertlik boyunca gidip geliyordu. Adamın organı gerçekten at gibiydi ve Maddie'nin bacaklarının arasındaki nemli bir zonklama hissi Mick'in ellerinden birini kavrayıp, bacaklarının arasında gezdirmemek için kendini zor tutuyordu. Elini külotunun içine sokup, onu organının üzerinde gezdirmek, ona kendini avuçlatmak için adeta can atıyordu. Maddie ellerini birden çekti. "Dur!"

Mick aniden başını kaldırdı. "Biraz daha."

Biraz daha devam ederse Maddie kendini orgazmın dokunuklarında dolaşırken bulacaktı. "Hayır." Bir adım geri çekildiğinde Mick'in elleri iki yanına düştü. "Bunu yapamayacağımızı sen de biliyorsun. Biz birlikte olamayız." Elbisesinin askılarını ensesinde yeniden birbirine bağlarken bir yandan da Mick'i süzüyordu. "Birlikte olamayız."

Mick gözlerindeki haşın ifadeyle başını iki yana salladı. "Bunu yeniden gözden geçirebileceğimizi sanıyordum."

"Yeniden gözden geçirecek hiçbir şey yok." Karşısındaki adam Mick Hennessy'ydi ve kendisi de Maddie Jones. "İnan bana, sen benim bu dünyada birlikte yatağa girebileceğim son erkeksin. Ve aynı şekilde ben de senin düşüp kalabileceğin son kadınıyım."

"Ama neden, anlam veremiyorum."

Aslında ona söylemeliydi. Hepsini bir çırpıda anlatmalıydı. Kim olduğunu ve Mick'in onun neyi olduğunu dile getirmeliydi. "Çünkü..." Dudaklarını yalayıp, güçlkle yutkundu. Boğazı birdenbire kupkuru olmuştu. Aralarındaki cinsel çekim kaçınılmaz, sıcacık bir nabız atışı gibiydi. Maddie'nin Mick'in boynunda emdiği yer morarmaya yüz tutmuştu. Mick mavi gözlerindeki alev alev yanan bir şehvetle gözlerini Maddie'ye dikti. Maddie'nin katlanamayacağı tek şey bu ateşli şehvetin yerini nefrete bırakması olurdu. Yapamayacaktı. Şimdi söyleyemeyecekti. Belki sonra. "Çünkü ben, annen, baban ve Alice Jones hakkında bir kitap yazıyorum. Ve seninle sevişecek olmam bu gerçeği değiştiremeyecek."

Sadece olayların daha da çıkmaza girmesine sebep olacak.”

Mick birkaç adım geri giderek çalışma masasının kenarına oturdu. Derin bir nefes alarak ellerini saçlarının içinden geçirdi. “Bunu unutmuştum.” Ellerini yeniden iki yanına indirdi. “Bir an için kasabaya geçmişimi eşeleyip, hayatımı cenneme çevirmeye geldiğini unutmuşum.”

Maddie eğilip yere düşen çantasını aldı. “Çok üzgünüm” Üzüntüsünde samimiydi ama üzgün olmak gerçekleri değiştirmiyordu. *Keşke değiştirseydi*, diye geçirdi içinden.

“Durabildiğine göre, çok da üzgün olmasan gerek.”

“Hayır,” diyerek arkasında duran kapı koluna uzandı.

“Hayır, o kadar da üzgün değilim.”

“Daha ne kadar, Maddie?”

“Ne demek bu?”

Mick derin bir nefes alıp verdi. “Daha ne kadar kasabada kalıp hayatımı mahvedeceksin?”

Güzel soruydu. “Bilmiyorum. Belki gelecek bahara kadar.”

Mick bakışlarını ayaklarına çevirdi. “Kahretsin.”

Maddie çantasını omzuna takıp masasının üzerinde elleriyle taradığı saçlarının dağınıklığıyla öylece oturan Mick’e baktı. İçindeki gidip saçlarını düzeltmesini söyleyen sesi var gücüyle bastırmaya çalışıyordu.

Mick bakışlarını yeniden Maddie’ye kaldırdı. “Anlaşılan, birbirimizin kıyafetlerini parçalamadan birbirimize on metreden daha fazla yaklaşamıyoruz. Ve sana barımdan uzak dur demek bir boğanın gözünün önünde kırmızı bir bayrak

sallamaktan farksız. Ama senden yine de barlarımdan uzak durmanı rica ediyorum.”

Maddie'nin bir an kalbi duracak gibi oldu. Belki de ona öyle gelmişti ama yine de dikkatli olmakta fayda vardı. “Beni bir daha buralarda görmeyeceksin,” diyerek kapıyı açtı. Ve bangır bangır Country müziği ve bira kokusu eşliğinde Adele'e ulaşmak üzere dışarıdaki kalabalığa karıştı. Mort's Bar'a ilk girdiği dakika acaba Mick dediği gibi onu kışının üzerinde sokağa atıp atmayacak diye merak ediyordu.

Şimdiyse, *acaba öyle yapsa daha mı iyi olurdu*, diye düşünüyordu.

Mick odasının kapısını kapatıp, sırtını kapıya dayadı. Gözlerini yumarak avucunu zonk zonk atan penisinin üzerine bastırdı. Eğer Maddie izin vermiş olsaydı, çoktan elini bacaklarının arasına götürmüş, külodunu indirmiş ve onunla hemen oracıkta, kapının hemen ardında birlikte olacaktı. Bir an için içinden, *keşke kapıyı içeri girer girmez kilitlemeyi akıl etseydim*, diye geçirdiyse de, bunu yapamayacağını biliyordu.

Elini penisinden çekip masasının başına geçti. Maddie'nin yere fırlattığı kırmızı hırkası öylece yerde duruyordu. Sandalyesine oturup hesapları incelemeye koyulmadan önce gidip hırkayı olduğu yerden kaldırdı. Bara geldiğinde sanki barından uzak durmasını söylediği o değilmiş gibi, Maddie'yi barda oturup martinisini yudumlarken gördüğünde çok

şışmıştı. En az Maddie'nin çantasında taşıdığı şok tabancasının yaratacağı büyüklükte bir şok olmuştu onun için bu. Ve bu şaşkınlığın bir ucunda da büyük bir öfke ve içini kemirip duran burnunu boynuna gömme arzusu gizliydi.

Maddie'nin o Avustralyalı adamla sohbet ettiğini gördüğünde bir garip hissetmişti kendini. Rahatsız olmuştu bu görüntüden. Bir an için içinden adamın kafasını uçurmak gelmişti. Ki bu çok komikti. Mick'in Avustralyalılarla bir alıp veremediği yoktu aslında ve Maddie Dupree ile de arasında bir ilişki söz konusu değildi. Ona karşı kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Hissettiği tek şey öfke ve çığ gibi büyüyen bir şehvetti. Erkekliğini bacaklarının arasına yerleştirirken dudaklarını boynunda gezdirmek istiyordu o kadar. Tekrar tekrar.

Maddie'de çözemediği bir şey vardı. Güzel vücudu ve tatlı yüzünün ötesinde bir şey... Teninin kokusundan ve o ukala ağzından daha başka bir şey. Öyle bir şey ki bara daha adımını attığı ilk an gözlerini karanlık bir köşedeki masaya çekecek kadar güçlü bir şey. İçeri girer girmez sanki onu yıllardır tanıyormuşçasına karanlık gölgesinden gördüğünün o olduğunu bangır bangır bağırان bir şey. Sürekli onu öpmeye, ona dokunmaya, sımsıkı sarıp, sanki ait olduğu yer orasıymış gibi göğsüne bastırmaya teşvik eden ve bir türlü tanımlayamadığı bir şey. Oysaki Maddie'nin olması gerektiği yer onun yanı değildi. Mick ise o yanındayken bu gerçeği mümkün olduğunca görmemeye çalışıyordu.

Hırkayı burnuna götürdü. Tıpkı onun gibi kokuyordu.

Tatlı, çilek gibi. Birden hırkayı masanın üzerine fırlattı.

Daha birkaç hafta öncesine kadar öyle dingin bir hayat vardı ki. Geçmişinden zerre kadar izler taşımayan bir geleceğin hesaplarını yapmaktaydı. Unutmak için hayli çabala-

dığı ve sonunda da başardığı bir geçmiş...

Ta ki bugüne kadar. Ta ki Maddie'nin siyah Mercedes'ini kasabaya sürüp, Mick'in hayatını yoldan çıkardığı güne kadar.

ONUNCU BÖLÜM

Maddie'nin annesinin Roundup Karavan Alanı'ndaki arkadaşının ve komşusunun izini sürmesi bir haftadan fazla sürmüştü. Annesinin ölümünden kısa bir süre sonra, Trina Olsen-Hays karavanını satıp Ontario Oregon'a taşınmıştı. Seksenli yılların ortasında bir itfaiyeciyle evlenmiş, üç yetişkin çocuk ve iki torun sahibi olmuştu. Şu an yerel bir kafede karşısında oturan kadına baktıkça Maddie kadının o dönemdeki kabarık kırmızı saçlarını, çillerini ve boya küpüne batmış gibi duran gözkapaklarını anımsar gibi oluyordu. Kadının gözlerine baktıkça korku içinde kaldığını hatırlıyordu. Trina'yı görmek aynı zamanda puantiyeli pembe bir yorganı da getirmişti aklına. Bunun nedenini ya da ne anlama geldiğini bilemiyordu. Ama ne zaman o yorganı sarırsa kendini sıcak ve güvende hissediyordu

Trina. "Alice gerçekten çok hoş bir kızdı," dedi kahvesinden bir yudum alıp, cevizli turtasını yerken. "Çok gençti."

Maddie aralarındaki masanın üzerinde duran kayıt cihazına bir göz atıp, gözlerini yeniden Trina'ya çevirdi. "Yirmi dört yaşındaydı."

"İkimiz bir araya gelip bir şişe şarap açar ve gelecekte bahsederdik. Ben dünyayı gezmek isterdim. Alice'in tek hayali ise evlenmektir." Trina başını iki yana sallayıp turtasından bir lokma daha aldı. "Belki de bunun sebebi küçük bir kızının olmasıydı. Bilemiyorum ama tek isteği bir adam bulup, evlenmek ve daha çok çocuk sahibi olmaktı."

Maddie, annesinin başka çocuklar istediğini bilmiyordu, ama bu isteğe anlam vermekte de zorlanmıyordu. Annesi eğer yaşamış olsaydı, Maddie'nin eninde sonunda bir kız ya da erkek kardeş edinmesi kaçınılmaz olacaktı. Ve Maddie bunun üzerine daha önceden yapmış olduğu pek çok kez gibi eğer Rose Hennessy tarafından mahvedilmiş olmasaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Maddie hayatından çok memnundu. Kendini, olduğu kadını seviyordu. Hayatını hiçbir şeye değiştirmeye niyeti yoktu belki, ama zaman zaman ne kadar farklı bir hayat sürebileceğini düşünmeden de edemiyordu.

"Loch ya da Rose Hennessy'yi tanır mıydınız?" Maddie gözlerini Trina'ya dikip ona bakarken, bir yandan da acaba annesi yaşasaydı hâlâ o dönemin saçlarını mı taşıyor olurdu yoksa zamana ayak uydurur muydu? diye düşünmeden edemedi.

“Onlar benden yaşça büyüklerdi ama ikisini de tanırdım. Rose sağı solu belli olmayan bir kadındı.” Trina kahvesinden bir yudum daha aldı. “Loch ise doğuştan karizmatikti. Hiç şüphesiz ki Alice ona âşık olmuştu. Gerçi ona âşık olmayan var mıydı ki? Kaldı ki çoğumuz onun nasıl biri olduğunu bile bile yapıyorduk bunu.”

“Loch’un Alice için neler hissettiğini biliyor muydunuz?”

“Tek bildiğim Alice’in Loch’un onun için karısını ve çocuklarını terk edeceğini düşündüğüydü.” Trina omzunu silkti. “Ama birlikte olduğu her kadın istisnasız bu hisse kapılırdı. Bu hisse kapılmayan biri varsa o da Loch’un kendisiydi. Elbeteki, pek çok ilişkisi olmuştu ama Rose’u hiçbir zaman bırakmamıştı.”

“Peki, sizce Loch ve Alice arasındaki ilişkiyi farklı kılan ne oldu? Rose’un sabrını taşıyıp, o gece silahını doldurarak Hennessy’s Bar’ın yolunu tutmasının sebebi neydi?”

Trina başını salladı. “Bana kalırsa Loch’un ihanetlerinden bıkip usanmıştı.”

Belki de.

“Ya da belki de Alice’in diğer kızlardan çok daha genç ve güzel olmasıydı sebep. Kim bilir? O günlerden hatırimda en çok kalan şey Alice’in Loch’a ne kadar hızlı âşık olduğuydu. Ona ne kadar hızlı ve çılgınca âşık olduğuna inanmazsın.”

Annesinin günlüklerini okuduktan sonra, Madde aslında buna inanmakta hiç de güçlük çekmiyordu.

Trina turtasından bir parça daha alıp lokmasını çiğnerken gözlerini Maddie'nin dudaklarına dikti. Boya içindeki gözkapaklarını kısıp, Maddie'nin gözlerinin içine baktı. "Ağzını hatırladım. Sen Alice'in küçük kızıydın, değil mi?"

Maddie başını evet anlamında salladı. Nihayet bu gerçeği açıklayabildiği için üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Trina gülümsedi. "Vay be, işe bak. Teyzen seni alıp götürdükten sonra hep sana ne olduğunun merakı içindeydim."

"Beni yanına alan annemin teyzesiydi ve onunla birlikte Boise'e taşındım. Geçen bahar onu kaybettim. O öldükten sonra da annemin günlüklerine ve size ulaştım."

Trina uzanıp Maddie'nin masanın üzerindeki eline dokundu. Elleri buz gibiydi; Maddie kendini tuhaf hissetti. "Alice yaşasaydı seninle çok gurur duyardı."

Maddie de bunu düşünebilmeyi çok isterdi ama bundan hiçbir zaman emin olamazdı.

"Pekâlâ, evlendin mi?"

"Hayır."

Trina, Maddie'nin eline son bir kez daha dokunup çatalına uzandı. "Daha gençsin. Önünde daha çok vakit var."

Maddie konuyu değiştirmeye karar verdi. "Aklıma hayal meyal puantiyeli pembe bir yorgan geliyor. Siz hatırlıyor musunuz böyle bir şeyi?"

"Hımm." Turtasından bir ısırık daha aldı ve düşünce içinde gözlerini tavana dikti. "Evet." Bakışlarını yeniden Maddie'ye çevirip gülümsedi. "Alice senin için yapmıştı"

onu. seni o yorganın içine sarardı, tıpkı bir...”

“Burrito gibi,” dedi Maddie annesinin dediği bu kelimeyi anımsayarak. *Sen benim puantiyeli hurritomsun.* Eğer Maddie duygusal bir kadın olmuş olsaydı tam kalbine dokunan bu küçük ayrıntı onu gözyaşlarına boğabilirdi. Ama Maddie hiçbir zaman duygusal bir kadın olmamıştı. Büyüdüğünden beri ağladığı zamanlar bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Aslında ruhsuz biri sayılmazdı ama daha henüz küçücük bir çocukken gözyaşlarının hiçbir şeyi değiştirmedini öğrenmişti.

Trina ile kırk beş dakika daha görüştüktan sonra tuttuğu notlarını ve kayıt cihazını da alıp Boise’in yolunu tuttu. O öğleden sonra bir nedime kıyafeti provası daha vardı. Arkadaşlarıyla geç saatte bir öğle yemeği yiyip Truly’ye doğru yola çıkmadan önce Nan’s Gelinlik ve Moda Evi’nde buluştu.

Yolda bir paket tuvalet kâğıdı ve altı kutu diyet kola almak üzere Value Rite İlaç Marketi’ne uğradı. Markette çeşit çeşit rüzgâr çanları ve bülbül yemlikleri de sıralanmış, satışa sunulmuştu. Maddie yeşil borulardan yapılmış bir rüzgâr çanı seçti evi için. Daha önce hiç bülbül yemliği olmamıştı; bu yüzden de bir tanesini eline alıp kullanma talimatını okudu. Çok aptalcaydı, hakikaten. Üstelik gelecek yaz Truly’de yaşayıp yaşamayacağı bile belli değildi. Evi bir yuvaya döndürmenin ne gereği vardı ki? Ama yine de yemliği alıp alışveriş arabasındaki diyet kolaların yanına yerleştirdi. Evi satsa bile isterse bu yemliği de beraberinde götürebilirdi.

Evi bir yatırım aracı olarak almıştı ne de olsa. Yalnız yaşayan bir kadındı. Yalnız yaşayan bir kadınsa iki eve hiç mi hiç ihtiyacı olmazdı ama yine de Maddie'nin şimdilik evi elden çıkarmak için acelesi yoktu.

Carleen Dawson köpek mamaları bölümünde tasma ve boyunlukların bulunduğu rafların önünde uzun siyah saçlı bir kadınla laflıyordu. Maddie alışveriş arabasını sürerek yanlarından geçerken gülümsedi. Carleen ise onu görünce cümlesini yarıda keserek Maddie'nin geçmesini beklemişti.

Maddie, Carleen'in arkasından, "İşte bu o," dediğini duydu. Maddie yoluna devam ediyordu ki birden bir el koluna dokundu.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Maddie arkasını döndüğünde bir çift yeşil gözle karşılaştı. Ensesindeki ayva tüyleri sanki gördüğü kişiyi tanımışçasına diken diken olmuşlardı. Kadının üzerinde bir tür üniforma gibi bir şey vardı, bir restoran ya da kafede çalıştığı her halinden belliydi. "Buyurun?"

Kadın elini çekti. "Ben Meg Hennessy. Sanırım siz benim ailemin kitabını yazıyorsunuz."

Meg. Onu hemen tanımıştı. Rose'un fotoğraflarına ne kadar da benziyordu. Mick'in babasına benzediği kadar, Meg de annesinin tıpatıp bir kopyasıydı. Ensesindeki ayva tüyleri giderek sırtından aşağı inmiş, sanki bir katilin gözlerinin içine bakıyormuşçasına içini ürpertmişti. Annesinin katiline. Ama tabii ki Meg de en az Maddie kadar masumdu bu olayda. "Evet, doğru."

“Daha önce kitaplarınızı okudum. Genelde seri katilleri kaleme alıyorsunuz. Psikolojik sorunları olan katilleri. Ama benim annem bir seri katil değildi.”

Maddie şimdi bu konuya tam da burada, bir markette ve Carleen’in gözleri önünde girmek istemiyordu. “Belki de bu konuyu başka bir yerde konuşsak daha iyi olur.”

Meg başını iki yana salladığında saçları omuzlarını süpürüp geçti. “Annem iyi biriydi.”

Bu kesinlikle tartışmaya açık bir konuydu ama Value Rite tartışmak için hiç de uygun bir mekân sayılmazdı. “Ben sadece olan biteni tarafsız bir biçimde kaleme alıyorum, o kadar.” Gerçekten de öyle yapıyordu. Annesiyle ilgili görmezden gelip, es geçebileceği pek çok kabul edilmesi zor gerçeği olduğu gibi yansıtmıştı.

“Umarım öyledir. Biliyorum ki Mick sizinle bu konuda konuşmak istemiyor. Onun ne hissettiğini anlayabiliyorum ama anlaşılan biz yardım etsek de etmesek de siz bu kitabı yazmaya kararlısınız.” Çantasında bir şeyler aranıp en sonunda bir tükenmezkalem ve gümüş rengi bir sakız ambalajı çıkardı. “Annemin ve babamın ölümlerini neden bir roman konusu olacak kadar ilginç buluyorsunuz anlamıyorum ama herhalde kendinize göre bir sebebiniz vardır,” dedi ambalajın beyaz yüzüne bir şeyler karalarken. “Ama eğer soracağınız herhangi bir şey olursa beni bu numaradan arayabilirsiniz.”

Maddie kolay kolay şaşırان biri değildi ama Meg ona o kâğıdı uzattığında adeta şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu, ne diyeceğini bilemedi. Tek yapabildiği kâğıttaki numaraya

bakarak kâğıdı ikiye katlamak oldu.

“Muhtemelen o garsonun akrabalarıyla konuştunuz.” Meg elindeki kalemi yeniden çantasının içine attı ve bunu yaparken bir tutam siyah saç, solgun yanaklarının üzerine döküldü. “Eminim ailem hakkında size yalan yanlış şeyler anlatmışlardır.”

“Alice’in yaşayan tek bir akrabası var, o da kızı.”

Meg kafasını kaldırıp, saçlarını kulağının arkasına itti. “Size ne anlattı bilmiyorum. Buralarda artık onu hatırlayan tek bir kişi bile yok. Eminim o da annesi gibi yuva yıkan bir kadın olup çıkmıştır.”

Maddie elleriyle tuttuğu alışveriş arabasının kulpunu biraz daha sıktı ama yine de yüzüne nazik bir tebessüm yerleştirmeyi becerebilmişti. “Siz ne kadar annenize benzediy-
seniz eminim o da o kadar benzemiştir.”

“Ben anneme hiç benzemiyorum.” Meg olduğu yerde şöyle bir doğruldu ve sesi sanki biraz daha tizleşmişti. “Benim annem onu aldatan kocasını öldürdü. Bense benimkini boşadım.”

“Keşke anneniz de boşanmanın daha iyi bir çözüm olabileceğini düşünebilseymiş.”

“Bazen insanların sabrı fazlaca zorlanabilir.”

Saçmalık. Maddie bu bahaneyi daha önce gördüğü pek çok psikopatın ağzından da duymuştu. Hep duyduğu. “Kadın sabrımı öyle taşırdı ki ben de onu tam yüz elli yerinden bıçakladım.” mazereti. Maddie elindeki sakız ambalajını pan-
tolonunun cebine tikiştirirken. “Acaba babanızın Alice Jones

ile olan ilişkisinde annenizin sabrını bu derece taşıran şey neydi?" diye sordu.

Maddie, Meg'den de bu soruyu her suçluya soruşunda aldığı tepkiyi bekliyordu. Yani sadece omuzlarını silkmesini... Ama Meg bunun yerine yeniden çantasında bir şeyler aranmaya başladı. Eline bir tomar anahtar alıp, kollarını göğüslerinin altında birleştirdi.

"Bilmiyorum." Başını salladı.

Yalan söylüyor: Maddie gözlerini Meg'in yeşil gözlerinin içine dikerken, Meg bakışlarını Purina ONE ve Beggin' Strips köpek mamaları poşetlerinin üzerine çevirdi. Bildiği bir şeyler vardı. Ama nedense bu konuda konuşmak istemiyordu.

"O gece neler olduğunu sadece üç kişi biliyor. Annem, babam ve o garson kadın. Ve üçü de öldü." Meg parmaklarından birini anahtarlığın içine sokup anahtarları diğer parmaklarıyla kavradı. "Ama eğer anne ve babamın hayatları hakkında gerçekleri öğrenmek isterseniz, beni arayın, arayın ki size her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatıp, kafanızdaki soru işaretlerini kaldırayım," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Maddie, "Teşekkür ederim, arayacağım," diyerek yanıtladı onu. Meg'in yardım için bu kadar hevesli olması aslında çok da şaşırtmamıştı onu ve Meg'i aradığında Rose ve Loch'un hayatlarıyla ilgili doğru bilgiler alıp alamayacağından şüpheliydi. Meg'in anlattıkları muhtemelen onun kendi yorumu olacaktı. Maddie gerçeklerin üzerinin kapatılacağından ve çoğu şeyin es geçileceğinden emindi.

Maddie alışveriş arabasını çıkışa doğru sürerek aldıklarını kasanın üzerine bıraktı. Mick kardeşinin zor biri olduğundan bahsetmişti. Acaba Meg de annesiyle aynı ruhsal problemi mi yaşıyordu? Maddie, Meg'in annesine ve hatta kendisine olan düşmanlığını ve kızgınlığını açık açık hissetmişti. Hatta öyle ki Alice'in adını bile ağzına almıyordu ama o geceye dair bir şeyler bildiği aşikârdı. Maddie bundan adı gibi emindi. Ama bildiği her neyse, Maddie bunu açığa çıkaracaktı. Meg Hennessy'den çok daha akıllı ve kaybedecek çok daha fazla şeyi olan insanların ağzından bile ne sırlar almıştı.

Maddie tüm gününü dışarıda geçirip eve döndüğünde onu karşılayan bir farenin leşi oldu. Geçen hafta Ernie'nin haşere uzmanları eve gelerek her tarafı ilaçlamışlardı. Bu nedenle, Maddie de her an orada burada fare leşleri buluyordu. Elindeki market poşetlerini tezgâhın üzerine yerleştirerek birkaç yaprak kâğıt havlu kopardı. Fareyi kuyruğundan tutarak dışarıdaki çöp tenekelerine atmak üzere dışarı çıktı.

“Ne yapıyorsun?”

Maddie omzunun üzerinden ulu çam ağaçlarının yarattığı koyu gölgelere doğru baktı. Ve gözleri bir an komandolar gibi giyinmiş iki küçük çocuğa takılıp kaldı.

Maddie elindeki fareyi gösterdi. “Bunu çöpe atıyorum.”

Travis Hennessy elindeki yeşil plastik taramalı tüfeğinin namlusuyla yanağını kaşıdı. “Kafası kopmuş mu?”

“Korkarım hayır.”

“Tüh!”

Maddie elindeki fare leşini çöpe fırlattı.

Pete, “Annem ve babam bugün Boise’e gidiyorlar,” diyerek Maddie’yi durumdan haberdar etti. “Çünkü teyzemin bebekleri doğdu.”

Maddie dönüp Pete’e baktı. “Sahi mi? Çok güzel bir haber bu.”

“Evet, öyle, Pete de bu yüzden geceyi bizde geçirecek.”

“Babam bizi birazdan Travis’in evine bırakacak. Dediğine göre amcam Nick ile birlikte birkaç tek atacaklarmış.” Pete elindeki kamuflaj tüfeğini turuncu plastik oklarla doldurdu. “Bebeklerin adları Isabel ve Lilly.”

“Peki, şeyi biliyor musun?”

O an Louie çocuklara seslenerek Maddie’nin lafını yanında kesti. Çocuklar aynı anda, “Görüşürüz,” deyip, topuklarının üzerinde arkalarına dönerek ağaçların arasında kayboldular.

“Güle güle.” Maddie çöp tenekesinin kapağını yeniden yerine koyarak eve girdi. Ellerini yıkayıp, fareyi bulduğu yeri dezenfektanla sildi. Saat yediyi geçmişti; gidip George Foreman marka ızgarasının üzerine bir tavukgöğsü attı. Bir salata yapıp, yemeğinin yanında iki kadeh şarap içti. Uzun bir gün geçirmişti. Yemeğini yiyip tabaklarını bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra gidip kıyafetlerini çıkardı ve onların yerine tam kalçasının üzerinde PEMBE yazan Victoria’s Secret marka bol bir pijama altı geçirdi bacaklarına. Üzerine

de kapüşonlu bir eşofman üstü geçirerek saçlarını atkuyruğu yaptı.

Çalışma masasının tam ortasında sarı bir not defteri vardı; Maddie birkaç lambayı açıp kendini koltuğa atmadan önce o defteri eline aldı. Uzanıp kumandayı alırken Meg'i ve Value Rite'deki konuşmalarını anımsadı. Eğer Meg annesini neyin çıldırttığı konusunda yalan söylediyse, başka konularda da çok rahat yalan söyleyebilirdi. Ki bunları ispatlamak ya da yalan olduğunu ortaya çıkarmak Maddie için çok zor olabilirdi.

A&E kanalında "Cold Case" dizisi başlamıştı, Maddie elindeki kumandayı yanındaki koltuğa fırlattı. Ayaklarını sehpayaya dayayıp Meg'e dair izlenimlerini hızla not etmeye başladı. Sonrasında Meg'e soracağı soruların bir listesini yapıyordu. Tam, "Anne ve babanızın öldüğü geceye dair hatıranızda neler kaldı?" sorusunu yazmıştı ki kapı çaldı.

Saat dokuz buçuktu. Maddie gözetleme deliğinden baktığında karşısında yine bugüne kadar kapısına gelip, verandasında duran tek adamı gördü. Mort's Bar'daki ofisinde Mick'i öpüşünün üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Maddie'nin elbisesinin bağcığını çözerek onu soyalı ve Maddie'yi onun için yanıp tutuşur hale getireli tam sekiz gün olmuştu. Bu gece Mick'in suratında hiç de sevecen bir ifade yoktu ama Maddie'nin vücudunun bu gerçeğe pek alışmış olduğu söylenemezdi.

Maddie karnındaki şiddetli bir kasılma eşliğinde kapıyı açtı.

Mick ellerini beline dayamış, öylece verandada dikilirken. "Meg'le konuştum." dedi. Yine tüm erkeksi agresifliği ve ben buradayım diye bağırarak erkeklik hormonu üzerindeydi.

"Merhaba, Mick."

"Sana kardeşimden uzak durman gerektiğini söyledigimi sanıyordum."

"Ve ben de sana senin bana emir veremeyeceğini söylediğimi sanıyordum." Maddie kollarını göğüslerinin altında kavuşturup, gözlerini Mick'e dikti. Gecenin çökmeye yüz tutan ilk gölgeleri Mick'i gri renkli bir ışığa boyuyor ve de gözlerini ürkütücü bir maviye bürüyordu. Keşke bu kadar buyurgan bir tavır takınmıyor olsaydı.

Bir türlü geçmek bilmeyen dakikalar boyunca ikisi de gözlerini birbirlerinden ayırmadı, ta ki Mick ellerini iki yana indirip konuşana dek. "Bütün gece burada durup birbirimize mi bakacağız? Yoksa beni içeri davet edecek misin?"

"Olabilir." Mick'i içeri davet edecekti ama bu konuda eteklerinin zil çaldığını da pek söyleyemezdi. "Yine kabalaşacak mısın?"

"Ben asla kabalaşmam."

Maddie tek kaşını havaya kaldırdı.

"Yani en azından nazik olmaya çalışacağım."

Maddie yarım ağızla söyledi diye düşündü. "Peki dilini ağzımın içine sokmamayı becerebilecek misin?"

"Bu sana bağlı. Peki, sen ellerini benim küçük Mick'den uzak tutabilecek misin?"

“Ukala şey.” Maddie arkasını dönüp salona doğru ilerledi. Mick de peşi sıra onu takip etti.

Sarı not defteri açık bir biçimde sehpanın üzerinde duruyordu. Maddie, Mick’in odaya girmesiyle not defterini ters çevirdi.

“Meg’in sana telefon numarasını verdiğini biliyorum.”

Maddie kumandaya uzanıp “Cold Case” dizisini kapattı.

“Evet, aynen öyle...”

“Onu arayamazsın.”

Maddie olduğu yerde doğruldu. İşte yine neyi yapıp neyi yapmaması gerektiği konusunda nutuğa başlamıştı. Mick evine gelmiş tüm heybeti ve azametiyle sanki “buranın kralı benim” dercesine dikiliyordu. “Senden emir almayacağımı öğrendiğini sanıyordum.”

“Bu bir oyun değil Maddie.” Mick’in üzerinde siyah polo yaka bir tişört ve düşük bel Levi’s kot pantolon vardı. “Meg’i tanıımıyorsun. Bunun onu nasıl etkileyeceğini bilemezsin.”

“O zaman sebebini sen söyle de bilelim.”

“Tabii ya. Söyleyeyim de sen de onunla ilgili bu gerçeği kitabında kullan, değil mi?”

“Sana kitapta seni ya da kardeşini yazmadığımı söylemiştim. Maddie koltuğun koluna oturup ayaklarından birini sehpaye uzattı. “Dürüst olmak gerekirse Mick, kitabımda yazmam için çok da ilginç biri değilsin.” Ne yalan ama... Maddie burnunun uzamamış olmasına çok şaşırmıştı.

Mick tepeden bir bakış fırlattı ona. “Hı hı.”

Maddie ellerinden birini göğsünün üzerine koydu. "Tıpkı senin de istediğin gibi ben Meg'den uzak durmaya çalışıyordum ama bana yaklaşan o oldu. Ben ona gitmedim. o bana geldi."

"Bunu biliyorum."

"O yetişkin bir kadın ve de senden büyük. Sanırım benimle konuşup konuşmama kararını tek başına verebilir."

Mick, Fransız tarzı kapıya doğru giderek önce verandaya, ardından da verandanın ardındaki göle dikti gözlerini. Koltuğun yanındaki lambadan sızan ışık omuzlarına ve yüzünün bir tarafına vuruyordu. "Benden yaşça büyük olabilir ama onun ne yapacağını kestirmek zordur." Birkaç dakikalığına sessizliğe gömüldü, sonra başını çevirip omzunun üzerinden Maddie'ye baktı. Birden sesi değişti, sorusunu sorarken kederli bir ton gelip yerleşti boğazına. "Annemin ayak izlerinin barın dört bir yanında olduğunu nereden biliyorsun? Polis raporlarında mı okudun?"

Maddie usulca ayağa kalktı. "Evet."

Bir sonraki soruyu güçlükle duyabildi. "Başka?"

"Ayak izlerinin fotoğrafları da var."

"Tanrım," Başını iki yöne salladı. "Raporda başka ne yazıyordu demek istedim."

"Her zamanki şeyler. Katilin mekâna geldiği saat ve cesetlerin duruş pozisyonu gibi bilindik şeyler."

"Babam ne kadar süre hayatta kalmış?"

"Yaklaşık on dakika."

Mick ağırlığını tek ayağının üzerine vererek kollarını

geniş göğüslerinin önünde birleştirdi. Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra, "Yani belki de annem ambulansı arayıp onun hayatını kurtarabilirdi," dedi.

"İstese yapabilirdi."

Kısa bir sessizlik oldu, Mick gözlerini Maddie'ye çevirdi. Bu kez mavi gözlerinde duygu yüklü bir ton vardı. "Ondakika, bir eşin kocasının kan kaybederek can verişini izlemesi için çok uzun bir süre."

Maddie birkaç adım gelerek Mick'e yaklaştı. "Evet."

"Polisi kim aramış?"

"Annen. Kendini vurmadan hemen önce..."

"Yani aramadan önce babamın ve o garson kadının öldüğünden emin olmak istemiş."

Maddie bir an durdu. "O garson kadın dediğinin bir adı var."

"Biliyorum." Kederli bir tebessüm dudaklarının bir kıvrımına gelip yerleşti. "Çocukken, büyükannem hep 'o garson kadın' derdi. Benimkisi de oradan kalma bir alışkanlık."

"Sen bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Büyükannem hoş olmayan şeyler hakkında pek konuşmazdı. İnan bana, annemin babamı ve Alice Jones'u öldürüşü konuşulmayacak konular listesinin ilk başındaydı." Bakışlarını yeniden dışarıya çevirdi. "Elinde fotoğraflar olduğunu söylemiştin."

"Evet, var."

"Buradalar mı?"

Maddie bir an ne diyeceğini bilemedi ama sonunda doğ-

nyu söylemeye karar verdi. "Evet."

"Başka ne var?"

"Polis raporları ve olay yeri fotoğrafları dışında. elimde röportajlar, gazete kupürleri, çizimler ve soruşturma memurunun raporu var."

Mick verandanın Fransız tarzı kapılarını açıp, dışarı çıktı. Tüm haşmetleriyle göğe doğru yükselen çam ağaçlarının kara gölgeleri verandaya vuruyor, alacakaranlığın sessiz grisini kovalıyordu. Hafifçe esen bir meltem çam ağaçlarının kokusunu getirdi ve Mick'in alnının hemen üzerinden başlayan saçlarını havalandırdı. "On yaşındayken belki eski gazetelere bir göz atabilirim düşüncesiyle kütüphaneye gitmiştim, ama kütüphaneci büyükannemin arkadaşıydı. Bu yüzden vazgeçip geri dönmüştüm."

"O geceye dair hiçbir şey görmedin mi?"

"Hayır."

"Görmek ister misin?"

Mick başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Annem ve babamla ilgili aklımda kalan çok fazla şey yok zaten. şimdi tüm o olanları okumak aklımda kalan tek anıları da mahvedebilir."

Maddie'nin de annesine dair aklında kalan çok fazla şey yoktu. Son zamanlarda, okuduğu günlükler sayesinde birkaç şeyi yeniden anımsamaya başlamıştı o kadar. "Belki de dediğin gibi olmaz."

Mick güldü ama söylenen şeyi komik bulduğu için değil. "Sen bu kasabaya gelene kadar annemin babamın ölü-

şünü izlediğinden bile haberdar değildim. Ondan bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum.”

“Bence annen, babandan nefret etmiyordu. Aşk da nefret de çok güçlü duygulardır. İnsanlar gün gelip deli gibi sevdikleri kişileri öldürebilirler. Belki anlam veremiyoruz ama bunun olduğunu biliyorum.”

“Bu aşk değil. Başka bir şey...” Verandanın karanlık köşesine doğru ilerledi ve ellerini ahşap korkulukların üzerine koydu. Gölün diğer tarafında ay, dağların üzerinden yüzünü göstermeye başlamıştı ve çarşaf gibi kıpırtısız gölün üzerinde ıslıl ıslıl bir yakamoz oluşmuştu. “Sen kasabaya gelene kadar, geçmişin üzerini çoktan örtmüş, olanları ait olduğu zamanda bırakmıştık. Sonra sen kurcalamaya, burnunu her şeye sokmaya başladın ve milletin ağzına da malzemeyi yeniden vermiş oldun. Tıpkı ben büyürken olduğu gibi...”

Maddie, Mick’e yaklaşıp kalçasını korkuluğa dayadı. Kollarını göğüslerinin altında bağladı ve Mick’in karanlıkta kalan yüzüne baktı. Öylesine yakındı ki, Mick’in elleri Maddie’nin hemen yanında korkuluklara dayalıydı.

“Bu senin değil, anne ve babanın hikâyesi.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Bu yüzden mi çok kavgacı bir çocuktun?”

Mick, Maddie’nin gözlerinin içine bakıp sessizce güldü.

“Belki de sadece kavga etmeyi seviyorumdur.”

“Ya da belki de insanların annen ve baban hakkında hoş olmayan şeyler söylemelerini hazmedemedin.”

“Beni tanıdığını sanıyorsun, değil mi? Her şeyimle beni

çözdüğünü düşünüyorsun.”

Maddie omuzlarından birini silkti. Evet, onu tanıyordu. Bir bakıma aynı hayatları yaşadıklarını düşünüyordu. “Emim ki annenin, babanı ve genç âşığını öldürdüğünü herkesin bildiği küçük bir kasabada yaşamak çok zordur. Çocuklar bazen çok acımasız olabiliyorlar. Laf olsun diye söylemiyorum. gerçek bu. İnan bana, biliyorum. Çocuklar bazen alçakça dalga geçebiliyorlar.”

Esen meltem Maddie’nin ensesindeki birkaç uzun saç tutamını havalandırıp yanaklarına taşıdı. Mick eliyle Maddie’nin yüzüne düşen saçları çekip, “Ne yaptılar o alçak çocuklar sana? Seni oyunlarına almadılar mı?” diye sordu.

“Aslında beni hiçbir şeye almadılar. Biraz şişko bir çocuktum.”

Mick, Maddie’nin saçlarını kulağının arkasına itti. “Biraz mı?”

“Çok.”

“Kaç kiloydun?”

“Bilmiyorum ama altıncı sınıfa giderken çok güzel bir çift siyah botum vardı. Bacaklarım öylesine kalındı ki botun fermuarını yukarıya kadar çekemezdim. Ben de çekilmeyen kısmı aşağı doğru kıvrırırdım ki herkes o botun tarzının öyle olduğunu sansın. Ama tabii bu numarayı yemediler ve ben de bir daha o botları giymedim. İşte o yıllarda bana Cincinnati Maddie diyorlardı. İlk başlarda artık beni Şişko Maddie diye çağırmadıkları için sevinsem de sonradan bana neden öyle dediklerini öğrendiğimde sevincim kursağımda kaldı.”

Aralarındaki karanlıkta Mick'in bunun nedenini merak edercesine kaşını kaldırdığını gördü ve açıklamaya koyuldu. "Bana Cincinnati denen peynirli acılı makamadan çok yediğim için öyle dediklerini söylediler."

"Küçük şeytanlar." Mick elini geri çekti. "Neden bu kadar aksi olduğun işte şimdi anlaşıldı."

Maddie aksi biri miydi? Belki de. "Pekâlâ, aksiliğin için senin mazeretin ne?"

Maddie, Mick'in cevap vermeden önce onu uzun uzun seyrettiğini hissetti. "Ben senin kadar aksi biri değilim."

"Ya, ne demezsin," diyerek dalgasını geçti Maddie.

"Yani en azından sen bu kasabaya gelene kadar öyle biri değildim."

"Ben daha kasabaya gelmeden önce Şerif Potter'ı az uğraştırmamışsın ama."

"Bu kasabada büyümek bazen gerçekten dayanılmaz oluyordu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Hayır, edemezsin." Derin bir nefes alıp geri verdi. "İnsanlar acaba anneme benzeyip birini mi öldüreceğim, yoksa büyüyüp babama mı benzeyeceğim diye merak içindeydiler. Bu bir çocuğun baş etmesi için oldukça zor bir durum."

"Bu seni de hiç korkuttu mu?"

Mick başını salladı. "Hayır, hiç. Annemin sorunu, yani sorunlarından biri, onu sürekli aldatan bir adama katlanmak oldu. Babamın sorunuysa hiç yapmaması gereken bir şeyi yapıp, evlenmekti."

“Sen de evlenmeyerek kendince çözümü buldun, öyle mi?”

“Doğru.” Mick dönüp Maddie’nin yanındaki korkuluklara oturdu ve elini avuçlarının arasına aldı. “Tıpkı senin karbonhidratlardan kaçarak şişmanlığı önlemen gibi.”

“Bu çok farklı... Ben haz düşkünü biriyim ve karbonhidratlardan çok daha fazlasına dur demem gerek.” Bu arada Maddie’in içindeki haz düşkünü kadın Mick’in sıcacık avucunun kolundan yukarı ve göğüslerinin altına doğru kaydığını hissediyordu.

“Seksten de kaçırıyorsun.”

“Evet ve eğer perhizimi bozacak olursam işler gerçekten çirkinleşebilir.”

“Ne kadar çirkinleşebilir?”

Mick birden fazla yaklaşmıştı. Maddie ayağa kalktı. “Dibine vurabilirim.”

“Seksin mi?”

Maddie Mick’in avucunun içindeki elini çekmeye çalıştıysa da Mick elini daha da sıkı sardı. “Yoksa karbonhidratların mı?”

Mick boşta kalan eliyle Maddie’nin eşofmanının arkasını yakalayarak yeniden, “Seksin mi?” diye sordu.

“Evet.”

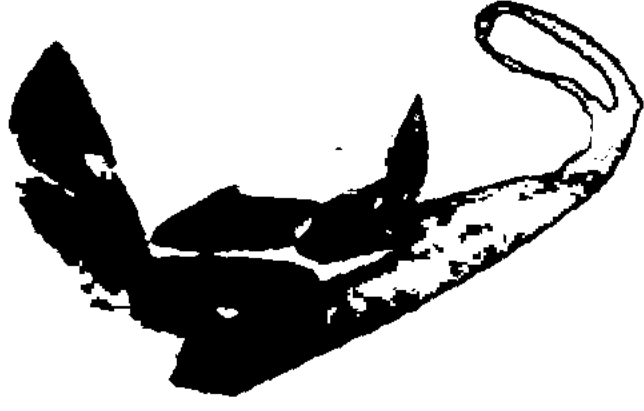
Mick gecenin karanlığında bembeyaz dişlerini açığa çıkararak insanı günaha davet edercesine güldü. “Ne kadar çirkinleşebilirsin?” Yavaşça Maddie’yi kendine doğru çekerek bacaklarının arasına aldı.

Elinin sıcaklığı, bacaklarının dokunuşu, cezbedici gülüşü Maddie'nin aklını başından alıyordu. Öyle ki onu perhizini bozmaya kışkırtıp içindeki karşı koyma gücünü yerle bir ediyordu. Göğüsleri ağırlaşmış, teni gerilmiş ve tıpkı Mick'in onu öptüğü ilk günde de hissettiği gibi durmadan varlığını hatırlatan bir sancı tüm vücudunu sarmıştı. Keskin, şiddetli ve dayanılması zor bir sancı.

“Bilmek istemezsin.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi Mick. “Bence isterim.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Dilini ağzımın içine sokmayacağını sanıyordum.”

Mick başını kaldırıp Maddie'nin ay ışığının yıkadığı yüzüne baktı ve eşofman üstünün önündeki fermuara uzandı. “Sanırım birazdan dilimi ağzının içinden başka yerlerde de gezdiriyor olacağım.” Fermuarı aşağı çekti ve eşofmanın kenarları aralanırken Maddie'nin göğüslerinin arası tüm derinliğiyle Mick'in gözlerinin önüne seriliverdi. Altında hiçbir şey yoktu ve yüzünden sadece birkaç santim ötedeki kabarık göğüs uçlarına bakmak Mick'i bir anda taş gibi yapmıştı.

Maddie, “Birisi görececek.” diyerek Mick'in bileğini yakaladı.

“Allegrezza'lar, Boise'e gittiler.” Fermuarı Maddie'nin beline ulaşınca dek aşağı indirdi.

“Ya diğer taraftaki komşular?” diye sordu. Yine de eşof-

manın kenarlarını birbirinden ayırırken Mick'e engel olmadı. Maddie'nin göğüsleri ay ışığında süt gibi beyaz ve sımsıkı görünüyordu, dikleşmiş meme uçları karanlık gecede insanı baştan çıkaran erotik birer obje gibiydi.

Mick, "Dışarıda kimseler yok, kaldı ki olsa bile hava kimsenin hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlık," dedi. Ellerini Maddie'nin çıplak beline dolayarak bel boşluğunu kavradı ve kendine daha da yaklaştırdı. "Bunu yaptığımı hiç kimse görmez." Maddie'nin karnını öpmek için eğildi. "Ya da bunu yaptığımı..." Göğüslerinin arasını öptü.

"Mick."

"Evet?"

Maddie ellerini Mick'in saçlarının içinden geçirdi. Bunu yaparken Mick'in kafatasına değen tırnakları Mick'in ürpererek zevk almasına sebep olmuştu. Maddie'nin nefesleri kesik ve tutarsızdı. "Bunu yapmasak daha iyi olur."

"Durmamı ister misin?"

"Hayır."

"Güzel. Nihayet dilimi yerleştireceğim yeri buldum." Ağzını açıp diliyle Maddie'nin dikleşmiş göğüs uçlarının etrafında bir daire çizdi. Maddie bu gece şekerli kurabiye gibi kokuyordu ve tadı da tıpkı bir kurabiye kadar tatlıydı.

"Mmm..." Maddie inleyerek Mick'in başını kendine biraz daha yaklaştırdı. "Çok iyi, Mick. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu." Maddie sevişirken konuşan tiplerdendi. Zaten Mick de öyle olacağını tahmin etmişti. "Durma sakın." Mick'in zaten durmaya hiç mi hiç niyeti yoktu. Hele de

Maddie'yi Hardware Yapı Marketi'nde gördüğü günden beri yapmak istediği şeyin fırsatını tam da yakalamışken. Maddie'nin belindeki ellerinden birini çekip göğsünü avuçladı. "Çok güzel bir kadınsın." Biraz uzaklaşıp Maddie'nin arzuyla parıldayan gözlerinin içine ve aralanmış dudaklarına baktı. "Dilimi tüm vücudunda gezdirmek istiyorum. Buradan başlayarak..." Maddie'nin göğsünü ağzına aldı ve yavaşça emmeye başladı. Maddie'nin göğsünün uçları uyarılarak biraz daha şişti ve Mick'in ağzının içinde bıraktığı tat ve his eşsizdi. Mick, Maddie'nin göğsünü avuçlayan elini aşağı kaydırarak önce pürüzsüz karnında gezdirdi, sonra da geniş pijamasından içeri kaydırıldı. Maddie'yi Mort's Bar'da öptüğü günden beri onu bir daha yalnız yakalarsa neler yapacağını fantezilerini kuruyordu. Elini Maddie'nin bacaklarının arasına kaydırıldı ve incecik külotunun üzerinden Maddie'yi avuçladı. Öylesine sıcak ve ıslaktı ki, Mick'in de kasıkları şehvetle kasılıp geriliyordu. Onu çok istiyordu. Onu çok uzun zamandır hiçbir kadını istemediği kadar çok istiyordu. Ondan uzak kalmayı denemişti ama işte onu görmek için yarattığı ilk fırsatta ağzını göğüslerine yapıştırmış, elini külotunun içine sokmuştu ve bu kez vücudunu alev alev yakan şehveti söndürmeden hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu. Maddie de onu istiyordu ve Mick ona istediğini vermek için çoktan hazır hale gelmişti. Her ikisi de yorgunluktan bitap düşünceye dek Mick'in gitmeyeceği gün gibi ortadaydı.

"Burası mı?" Mick parmaklarını Maddie'nin kaygan organının arasına yerleştirdi. Maddie zevkten öylesine ıslan-

mıştı ki Mick bir an önce parmaklarından daha fazlasını oraya koymak için can atıyordu.

“Evet.” Maddie nefes nefese bir halde ellerini Mick’in omuzlarına yerleştirdi.

Mick dudaklarını Maddie’ninkilerden hafifçe uzaklaştırarak, “Seni böylesine ıslattığımı bilmek çok hoşuma gidiyor,” dedi. “Dilimi de orada gezdirmek istiyorum.” Parmaklarını arkalara doğru kaydırarak Maddie’nin küçük kadınsı çıkıntısının üzerinde gezdirdi. “Tam burada.” Maddie başını salladı. “Bundan rahatsız olmazsın, değil mi?” Maddie başını önce hayır anlamında, sonrasında da evet anlamında salladı. Heyecandan iki hareketi birbirine karıştırmıştı.

Tırnaklarını Mick’in omuzlarına daha da fazla geçirirken “Mick,” diye seslendi. “Lütfen durma...” Derin bir nefes aldı. “Ah, Tanrım, durma.” Güçlü bir orgazm dizlerindeki dermanı keserken Maddie şiddetle inledi. Parmakları hâlâ külotunun içinde bir ileri bir geri salınıp, Maddie’nin organı avuçlarının arasında zevk içinde kıvrılırken Mick, Maddie’yi belinden kavrayıp düşmesini engelledi. Boynuna bir öpücük kondurdu, bir an önce içine girmek için can atıyordu. Her vuruşunda penisini sımsıkı saran duvarlarını hissetmek için adeta kıvranıyordu.

Maddie kendine nihayet gelebildiğinde, “Böyle olsun istememiştim,” dedi.

Mick elini külotunun içinden çıkarıp sertleşmiş erkekliğini Maddie’ye bastırdı. “Hadi bir kez daha yapalım. Bu kez ben de sana katılacağım.” Islak parmaklarını Maddie’nin

göğsünün ucunda gezdirdi ve dudaklarını Maddie'nin dudaklarına dayayarak ona olan açlığını, doyumsuzluğunu ve bir türlü dizginleyemediği şehvetini hissetmesini sağladı.

Maddie dudaklarını bir an için Mick'ten kurtararak, "Yanında prezervatifin var, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Maddie yarı çıplak bir halde Mick'in elini tutarak onu eve doğru sürükledi. "Kaç tane var?"

Kaç tane? Kaç tane? "İki. Sende kaç tane var?"

"Hiç yok. Biliyorsun ben yalnız bir kadınam." Maddie içeri girdiklerinde kapıyı arkalarından kapatıp Mick'e doğru döndü. "Desene bu iki prezervatifi tüm gece yetmesi için idareli kullanacağız."

"Planın nedir?"

Mick'i kapattığı kapıya doğru itti ve gömleğini başının üzerinden sıyrarak çıkardı ve bir kenara fırlattı. "Hiç başlatmamış olman gereken bir şey." Maddie kontrolü eline almaya başladı, öyle ki Maddie'nin sabırsızlığı Mick'in kot pantolonunun düğmelerini bir çırpıda koparıp pantolonu bir köşeye fırlatmamak için kendini zor tutmasına sebep oluyordu. "Bu yüzden sonunu getirmek zorunda olduğun bir şey..." Maddie, Mick'in boynunu öperken göğüsleri Mick'in çıplak tenini okşuyor ve elleri sürekli tüm vücudunda geziyordu. "Seni çıldırtmak için kendi vücudunu kullanacağım." Mick'in boynunun kenarını emerek pantolonunu ve boxerını dizlerinin üzerine indirdi. "Senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

“Tanrım, kesinlikle hayır...” Mick’in dimdik penisi Maddie’nin karnına batıyordu ve Maddie yavaşça Mick’in erkekliğini sıcacık avuçlarının arasına aldı. Testislerini avuçlayıp, elini ileri geri hareket ettirerek okşamaya başladı. Bunu yaparken de başparmağını Mick’in penisindeki şişkin damarın üzerinde gezdiriyordu.

“Çok güzel bir adamsın, Mick Hennessy,” dedi. Parmığıyla penisinin baş kısmını okşadı. “Sert.”

Hadi canım.

“Ve de kocaman.”

Mick derin bir nefes aldı. “Onu istediğin gibi kullanabilirsin.”

“Biliyorum.” Maddie, Mick’in âdemelmasını dişledi, sonrasında da yavaşça dizlerinin üzerine çöküp yol boyunca önce karnını sonra da kasıklarını öptü. “Hazır mısın?”

Ah, Tanrım kadın koca ağzını aletinin üzerinde kullanacaktı. Mick tuttuğu nefesini bir çırpıda bırakarak. “Evet.” dedi.

“Dilimi *orada* gezdirmem seni rahatsız etmez.” Maddie dizlerinin üzerine çöküp gözlerini yukarı kaldırdı, kırmızı dudaklarının kenarına bir sırtış yerleştirmişti. “Değil mi?”

“Yüce Tanrım, asla.”

Maddie kadifemsi dilini Mick’in kalın aletinin üzerinde gezdirirken gözlerini gözlerine kilitlemişti. Mick de var gücüyle dizlerini sıkıp Maddie’nin üzerine yıkılmamak için kendini zor tutuyordu. “Dilimin burada olması hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.” Tanrım, bunu yaparken hep böyle konuşacak mıydı?

Maddie aletinin hemen tepesindeki yarığı yaladı. “Peki burası?”

Mick adeta çıldırıyordu ve Maddie bunu bilerek yapıyor gibiydi. “Evet.”

Maddie gülümsedi. “O zaman bundan çok hoşlanacaksınız.” Dudaklarını aralayıp Mick’i dibine kadar sıcacık ve ıslak ağzının içine aldı. Mick, “Vay canına,” diye fısıldayarak ellerini Maddie’nin saçlarının içinden geçirdi. Pek çok kadın erkekleri ağızlarına alma konusunda çekingen davranıyorlardı. Görünen o ki, Maddie o kadınlardan değildi. Maddie, erkekliğini tıpkı bir burgaç içine almış gibi öylesine seksi emiyordu ki Mick şu an etrafında olan biten hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildi; tüm dikkatini Maddie’ye vermişti. Sıcacık elleri, sıcak ve ıslak ağzı, dayanılmaz bir cinsel haz vererek üzerinde gezinen dilinden başka hiçbir şeye dikkatini veremez olmuştu. Sırtını dayadığı sırça kapı tenine buz gibi değerken gözlerini sımsıkı kapadı. Maddie’nin bir an gelip duracağını düşünüyordu. Kadınlar hep olmadık bir yerde dururlardı ama Maddie durmadı. Şiddetli, güçlü bir orgazm nefesini kesip, sanki bir yük treni onu ezip geçmiş gibi sarsıldığında bile Maddie dudaklarını geri çekmemişti. Mick’in son kasılması bitip yeniden nefes alabilir hale gelmesine kadar onu bırakmamıştı. Çoğu kadın ağzıyla bir erkeği nasıl memnun edeceğini bildiğini sanır. Bazıları bu konuda daha iyidir ama Mick daha önce Maddie’in yaşattığı gibi bir

deneyim hiç yaşamamıştı.

“Teşekkürler,” dedi nefes nefese ve zar zor çıkan bir sesle.

“Bir şey değil.” Önünde durmaya devam edip parmağıyla dudagının kenarını sildi. “Hoşuna gitti mi?”

Uzanıp Maddie’yi kollarından yakaladı. “Gittiğini sen de biliyorsun.”

Maddie kollarını Mick’e doladığında göğüslerinin uçları Mick’in göğsünü okşadı. “Her ikimiz de ilk turları attığımıza göre, umarım işe dönmeyi düşünmüyorsunuzdur, çünkü daha senin için planlarım var.”

Hayır, Mick’in Mort’s Bar’a gitmesine hiç gerek yoktu. Yeni işe aldığı müdür gayet iyi işi çıkarıyordu. Maddie’nin omzuna bir öpücük kondurup ellerinden birini göğüslerinin üzerine koydu. Daha bir dakika önce kasıklarından patlayarak çıkan şehvet yeniden alev almıştı.

Onun da kendine göre bazı planları yok değildi.

Maddie perhizini hiç bozmamalıydı. Mick’le sevişmek pek çok açıdan yanlış bir karardı ama olaylar kontrolden çıkmadan önce dur diyebilmek için yaklaşık olarak bir saat geç kalmıştı. Daha dudaklarını göğüslerine yapıştırıp, ellerini külotundan içeri daldırdığı ilk an Mick’i durdurmalıydı. Ama gel gör ki bunu yapamamıştı. Islak ağzını ve hünerli parmaklarını teninde hissettiği an birdenbire bencil ve doyumsuz biri olup çıkmıştı. Mick’in elleri tüm vücudunda gezinsin isti-

yordu. Uzun zamandır dokunulmamış yerlerine dokunsun istiyordu. Gözlerinin içine bakmak ve Mick'in onu ne kadar arzuladığını görmek istiyordu.

Altın ve kırmızı renkli yorganın üzerine düşen lambanın ışığında Mick, Maddie'nin çıplak bel boşluğunu öpüp yavaş yavaş yukarıya çıkmaya başladı. "Her zaman öyle güzel kokuyorsun ki..." Mick ellerini ve dizlerini Maddie'nin vücudunun her iki tarafında yatağa dayamıştı ve eğilip omuzlarını öperken penisi Maddie'nin bacaklarının arasına değiyordu.

Hayır, Mick'le bu işe hiç bulaşmamış olmalıydı ama bunun için vicdan azabı çektiği de söylenemezdi. Yani en azından şimdilik. Özellikle de Mick içinde uzun zamandan beri uyuyan duyguları uyandırdığında. Özlediğinin farkına bile varmadığı duygular... Yarın uyandığında hem kendi hem de Mick'in hayatını bir çıkmaza soktuğu için pişmanlık duyabilirdi ama bu gece olabildiğince bencil davranıp yatağındaki çıplak adamın keyfini çıkaracaktı.

Maddie sırtüstü dönüp Mick'in kara kirpiklerle çerçelenmiş şehvetle parıldayan mavi gözlerinin içine baktı. "Çok iyisin," dedi ellerini kollarından yukarı çıkarıp kaslı omuzlarını okşarken. "Bana da kendimi iyi hissettiriyorsun."

Mick eğilerek Maddie'nin omuz başını öptü ve penisi yeniden bacaklarının arasını okşadı. "Vücudumu nasıl kullanacağını anlat bana," dedi Mick.

Maddie başını çevirip kulağına fısıldayarak. "Sürpriz." dedi.

"Korkmalı mıyım?"

“Eğer aletini yeniden kaldırmayı beceremezsen, evet.”

Mick sertleşen erkekliğini Maddie’ye bastırdı. “Bu hiç sorun olmaz.” Gerçekten de bu bir sorun olmadı. Mick, Maddie’yi elleriyle sıkıp mincıklayarak öpmeye devam etti. Zaman zaman onu orgazm noktasına getirip sonra birden kendini geri çekti. Tam Maddie onu yatağa mihlayıp üzerine atlamayı düşünüyordu ki Mick uzanıp komodinin üzerindeki prezervatifini aldı. Maddie bir yandan Mick’in karnını öperken bir yandan da elindeki prezervatifi Mick’in aletinin üzerine yerleştiriyordu. Sonrasında Mick, Maddie’yi sırtüstü yatağa yapıştırıp bacaklarının arasında diz çöktü. Elleriyle koca aletini kavradı ve yavaşça Maddie’nin kaygan vajinasının içine girdi. Kocaman ve alev alev yanan penisini gidecek daha da fazla bastırarak ilerledi. Maddie ise Mick’in girişinden aldığı katışıksız bir zevkle inlemişti.

“İyi misin?”

“Evet. İşte burada oluşunu çok seviyorum.”

Mick penisini geri çekip daha da derine doğru yeniden ittirdi. “Peki ya burası?”

Maddie dudaklarını yalayarak başıyla onayladı onu. Bacaklarından birini Mick’in beline dolayarak daha da ileri girmesini sağladı. Mick penisini geri çekip sonuna kadar yeniden Maddie’nin vajinasının derinliklerine soktukça ve yatağın üzerinde bir ileri bir geri sallandıkça burun delikleri hafifçe açılıyordu.

Maddie bir çığlık attı. Aldığı yoğun zevkten mi yoksa acıdan mı bağırması bilemiyordu. Tek bildiği bu anın bitme-

sini hiç istemediği ydi.

“Affedersin.” Mick, Maddie’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Hazır olduğunu düşünmüştüm.”

“Hazırım,” diyerek inledi. “Tekrar yap.” Ve Mick, Maddie’nin sözünü dinledi. Tekrar tekrar. Maddie uzun zamandır kimseyle sevişmemiş ve sevişmenin bu kadar güzel olduğunu unutmuştu; eğer böyle güzel olacağını bilseydi bu kadar ara vermezdi.

Mick boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla inledi ve ellerini Maddie’nin başının hemen yanına koydu. “Öyle sıkı sarıyorsun ki beni.” Maddie’nin dudaklarını öpüp başını hafifçe yukarı kaldırarak, “Ve öylesine güzel,” dedi.

Maddie’nin tüm vücudu ateşler içinde yanıyordu. Birleştikleri noktadan başlayarak tüm vücuduna yayılan bir ateş sarmıştı her yanını. Parmaklarını Mick’in sıcacık omuzlarına kaydırarak, “Daha hızlı, Mick,” diye fısıldadı. Mick’in derinliklerine dokunuyor olmasından çok hoşlanıyordu. Şişkin penis başının G noktasına sürtünüşünden ve sonrasında da rahim yoluna girmesinden inanılmaz bir haz alıyordu. Terden sırlıklam olmuş bedeninin bedenine baskı yapmasından ve gözlerinin derin mavisinden çok haz almıştı. Mick gidip gelişlerine bir an bile ara vermeden ellerinden birini aşağı kaydırıp Maddie’nin bacaklarından birinin altına yerleştirdi.

“Bu bacağını belime sar,” dedi güçlükle duyulan bir sesle. Alnını Maddie’nin alnına dayayıp nefesini şakaklarına veriyordu. Giderek daha da hızlandı. Ve daha da sertleşti.

Mick içine girip çıktıkça orgazmın doruklarında dolaş-

maya oldukça yakınlaşan Maddie, "Mick," diye bağırdı.
"Lütfen durma."

"Hiç şansın yok zaten."

Tıpkı aniden çıkan bir yangın gibi, bacaklarının arasında tutuşan bir ateş tüm vücudunu sarmıştı, tek düşünüp hissedildiği şey Mick ve bedeninin verdiği zevkti. Adını söyledi, bir, iki, belki de üç kez. Mick'e sekste ne kadar iyi olduğunu, ne çok zevk aldığını ve seksi ne kadar özlediğini söylemeye çalışıyordu ama Mick'in penisi, vajinasına her vuruşunda sözleri yarım kalıyor, ağzından tam olarak dökülemiyordu. Mick her vuruşuyla Maddie'yi öyle yoğun bir zevkin kollarına çekiyordu ki Maddie bağırmak için dudaklarını araladı. Enfes bir dalga vücudunu sarsarken çığlığı boğazında sıkışıp kaldı, vajinasının kasları genişleyip kasılırken Mick'i daha da sıkı kavrıyordu. Mick var gücüyle gidip gelip, yorgun nefesini Maddie'nin yanağının üzerine bırakırken son bir vuruş ve derinden gelen bir inlemeyle zirveye ulaşana dek bu böyle devam etti.

Maddie yeniden nefes alabilecek duruma geldiğinde
"Ah... yüce... Tanrım," dedi.

"Aynen öyle." Mick dirseklerinin üzerinde doğrulup Maddie'nin yüzüne baktı.

"Seksin bu kadar zevkli bir şey olduğunu unutmuşum."

"Genelde bu kadar zevkli olduğu söylenemez zaten."
Mick, Maddie'nin alnına düşmüş birkaç tutam saç telini geri itti. "Hatta bu kadar iyisini hiç yaşamadım desem yeridir."

"Bir şey değil."

Mick derin gamzelerini ortaya çıkararak güldü. "Teşekkürler." Maddie'den ses çıkmayınca tek kaşını kaldırarak gözlerini ona dikti.

Maddie gülümseyerek Mick'in beline doladığı bacaklarını gevşetti. "Teşekkürler."

Mick önce Maddie'nin içinden, ardından da yataktan çıktı. Banyoya doğru giderken omzunun üzerinden, "Bir şey değil." dedi.

Maddie yan dönüp gözlerini kapadı. İç geçirerek kendini seks sonrası gelen derin rahatlamanın içine bıraktı. Vücudunda kasılmış tek bir kas kalmamıştı, daha önceden böylesine iyi gevşediğini hiç hatırlamıyordu. Mick'in tuvalette sifonu çektiğini duydu ve kollarını başının altındaki yastığa doladı. Stres azaltan bir aktivite olarak daha sık sevişmeliydi.

"Carlos kim?"

Maddie gözlerini açtı. İçine girdiği rahatlamanın içinden anında sıyrılıvermişti. "Ne?"

Mick yatağın kenarına oturup omzunun üzerinden Maddie'ye baktı. "Bana Carlos dedin."

Bunu hiç hatırlamıyordu. "Ne zaman?"

"Tam boşalırken."

"Tam olarak ne dedim?"

Mick'in dudakları can sıkıntısıyla kıvrılmıştı. "Evet. Evet. Carlos."

Maddie'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Öyle mi dedim?"

"Evet. Daha önce bana başka bir erkeğin adını söyleyen

biriyle sevişmemiştim.” Bir an durup düşündü, sonrasında tekrar devam etti, “Bundan pek hoşlandığımı söyleyemem.” Maddie kalkıp oturdu. “Affedersin.”

“Carlos kim?”

Anlaşılan Mick sormaktan vazgeçmeyecekti, bu yüzden Maddie itiraf etmek zorunda kaldı. “Carlos bir erkek değil.”

Mick gözlerini kırpıştırıp birkaç dakika Maddie’den almadı. “Ne yani, kadın mı?”

Maddie bir kahkaha atarak yatağın başucundaki komodini gösterdi. “Üstteki çekmeceyi aç.”

Mick öne doğru eğilerek çekmeceyi açtı. Gördüğü şeyle önce kaşlarını çatıp sonrasında yeniden kaldırdı. “Bu bir...?”

“Evet, işte Carlos bu.”

Şaşkınlıkla Maddie’ye baktı. “Ona bir de isim mi koydun?”

Maddie oturdu. “İçli dışlı olduğumuza göre bir de adı olsa fena olmaz diye düşündüm.”

“Rengi mor.”

“Ve karanlıkta parlıyor.”

Mick kıkırdayarak çekmeceyi kapattı. “Çok da büyük-müş.”

“Senininki kadar değil.”

“Tabii, ama benimki...” Yanağını kaşıdı. “Ne işe yarıyor?”

“Zonkluyor, titriyor, inliyor ve alev alev yanıyor.”

“Tüm bunlar ve üstüne üstlük bir de karanlıkta parlıyor öyle mi?” Mick elini yeniden yatağın üzerine koydu.

“Sen Carlos’tan çok daha iyisin.” Dizlerinin üzerinde ilerleyip Mick’e arkadan sarılıp göğüslerini tuttu. “Seninle vakit geçirmeyi ona tercih ederim.”

Mick gözlerinin içine baktı. “Ama benimki karanlıkta parlamıyor.”

“Evet, belki parlamıyor ama ben senin gözlerinin seks ateşiyle yanışını, öpüşünü ve bedenime dokunuşunu daha çok seviyorum.” Çıplak göğüslerini Mick’in sıcacık sırtına bastırdı. “Sen de içimde titreyip beni alev alev yakabiliyorsun.”

Mick dönerek Maddie’yi yatağa yatırdı. “Seninle birlikteyken bu odada geçirdiğim son gecede gibi hissettim yeniden. Doymak bilmeyen biri olup çıktım yine. Sanki on beşimde gibiyim ve tüm gece bunu yapmaya devam edebilirim.”

Bir tutam siyah saç Mick’in alnına düştü ve Maddie uzanıp düşen tutamı yeniden yerine yerleştirdi. “Oda son kez burada olduğun zamandan farklı mı, neydi kızın adı?”

“Brandy Green.” Mick odaya şöyle bir göz gezdirdi. Akaju rengi şifoniyerlere, komodinlere ve üzerlerindeki lambalara baktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, odanın nasıl olduğunu hatırlamıyorum.”

“Çok mu zaman oldu?”

Bakışlarını yeniden Maddie’ye çevirdi. “Hayır, odayı fark edemeyecek kadar meşguldüm de ondan.” Gülmesiyle birlikte gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuştu. “Brandy on sınıf öğrencisiydi, ben de ikinci sınıfa gidiyordum. Ve

var gücümle onu etkileme telaşındaydım.”

“Başarabildin mi peki?”

“Etkilemeyi mi?” Bir an için düşündü, sonra başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Ama beni etkiledin.”

“Biliyorum.” Arkasına doğru uzanarak Maddie’yi de göğsüne doğru çekti.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü çılglık çılgıydın.”

Maddie omzunun üzerindeki saçları elleriyle arkaya itti. “Öyle miydin?”

“Evet ve bu benim çok hoşuma gitti.” Mick eliyle Maddie’nin kollarını bir aşağı bir yukarı okşuyordu. “Bu da demek oluyor ki kendini sekse veriyorsun.”

Maddie omuzlarını silkti. “Seksi seviyorum. Kaliforniya Üniversitesi’nde ikinci sınıfta bekâretimi ilk erkek arkadaşım Frankie Peterson’a verdiğim günden beri sevişmeyi seviyorum.”

Mick’n elleri olduğu yerde kalakaldı. “Ne yani, kaç... yirmi yaşına kadar bekledin mi?”

“Unuttun mu, ben Cincinnati Maddie’ydim. Ama teryamin evinden çıkıp üniversiteye gittiğim anda yiyeceğe harcayacak para bulamayınca otuz altı kilo birden verdim. O dönemlerde çok da fazla spor yapardım. Öyle ki spor yapmaktan canım çıkardı. Bu yüzden şimdi yorucu ve acı verici hiçbir şeye yanaşıp, onun için ter dökmüyorum.” Ellerini Mick’in karnındaki ince bir yol şeklinde uzayıp giden tüyle-

nin üzerinde gezdirdi.

“Spor yapmak için kendini hırpalamana hiç gerek yok.”
Elini yavaşça Maddie’nin kalçalarına indirdi. “Böyle mükemmelsin.”

“Biraz yumuşağım, sıkılaşmam gerek.”

“Sen bir kadınsın. Yumuşaklık hamurunda olmalı.”

“Ama ben...”

Maddie’yi sırtüstü yatırıp yüzüne dikkatle baktı. “Sana bakıyorum ve seni istemememe neden olabilecek tek bir kusur göremiyorum.” Bakışlarını yüzünde gezdirdi. “Senden uzak kalmaya çalıştım. Ellerime sahip olmayı denedim. Ama yapamadım.” Gözlerinin içine baktı. “Belki bu geceden sonra becerebilirim.”

Maddie’nin bir an nefesi kesilir gibi oldu. Tek gecelik bir aşk istemiyordu. Daha çok geceler onunla birlikte olmak istiyordu ama o Mick Hennessy’ydi, kendisi de Maddie Jones. Ona gerçekleri söylemek zorundaydı. Çok geç olmadan.

“O zaman biraz sonraki sevişmemiz mükemmel olmalı.” Elini Mick’in başının arkasına götürerek kısa saçlarının içinden geçirdi. “Ve ondan sonra sen yarın yine benim yüzümden zıvanadan çıkmaya, ben de yine yalnız bir kadın olmaya devam edebiliriz. Her şey bu geceden önce izlediği yolda devam edebilir.”

Mick’in dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Sence öyle olur mu?”

Maddie başını evet anlamında salladı. “İkimiz de aşk

arayışında değiliz, hatta bu odanın ötesinde aramızda bir bağ-
lılık yok. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, Mick.” Mick’in du-
daklarını kendi dudaklarına doğru çekerek, “Hiçbir bağ yok.
Sadece tek gecelik bir ilişki.” dedi. Perhizine yeniden başla-
yacağından son sevişmesinin hatırdan kalır cinsten olmasını
istiyordu.

Maddie gidip küveti suyla doldurup, suya mango aro-
malı banyo köpüğü dökene dek Mick’i odada bir başına bı-
raktı. Sonrasında dönüp, Mick’i elinden tutarak banyoya
sürükledi. Birlikte köpüklerle oynadılar ve vakti geldiğinde
de Maddie, Mick’in kucağına tıpkı bir ata biner gibi oturdu.
Yalnız bu kez orgazmın zirvesine çıktığında söylediği ismin
Mick’in ismi olmasına çok dikkat etti.

Seks bitip, Mick son prezervatifini de sifonla birlikte
kanalizasyona gönderdikten sonra Maddie sırtını Mick’in
göğsüne dayadı. Tek göğsü Mick’in avuçlarının arasında uy-
kuya daldı. Maddie uykuya dalmadan hemen önce Mick ona
bir şeyler anlatıyordu. Maddie kalçasını Mick’in kasıklarına
bastırılmış ve öylece dalıp gitmişti. Aslında üzerine bir sabah-
lık geçirip Mick’i kapıya kadar yolcu etmek niyetindeydi
ama kendini uzun zamandır hissetmediği güven, huzur ve
korunma güdülerinin kollarına bırakıverdi. Ama biliyordu ki
bu sadece bir yanılsamaydı. Hep de öyle olmuştu. Kendisi
dışında hiç kimse Maddie’yi güvende, huzurlu ve korunaklı
yapamazdı. Ama yine de bu anın tadını çıkarmak güzeldi.

Maddie sabah uyandığında yalnızdı. Tam istediği gibi.
Arada hiçbir bağ yoktu. Anlaşma yoktu. İstekler yoktu. Mick

bir hoşça kal bile demeden çekip gitmişti.

Yan tarafına dönüp duvarında titreşerek oynayan sabah güneşinin ışıklarına baktı. Elini hemen yanındaki boş yastıkta oluşan çukura götürdü ve parmaklarını yumruk şeklinde kapattı. Böylesi çok daha iyiydi.

Mick'e kim olduğunu hiç söylemese de, kasabadan haber vermeden çekip gitse de ve hatta onu bir daha asla görmeyecek olsa da Mick'in gün gelip her şeyi öğreneceğini biliyordu. Kitap raflarda yerini alır almaz gerçeklerden haberdar olacaktı.

Evet, evet, bir hoşça kal bile demeden gitmesi daha iyiydi. Bir gece belki çok iyi bir fikir değildi ama daha fazlası onlar için imkânsızdı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON İKİNCİ BÖLÜM

Maddie kaydettiği kasedi dinleyip olayların belirli bir sıralamasını yapmak için küçük kartlara kargacık burgacık notlar alırken, Trina Olsen-Hays'in sesi ofisinde yankılanıyordu. Uygun bilgileri not ettiğinde, bu kartları elindeki diğer kartlarla karıştırarak bir zaman çizelgesi elde etmiş olacaktı. Sonrasında da bu çizelgeyi ofisinin duvarlarından birine asarak takibini yapacaktı. İlk kitabını çıkardıktan sonra öğrenmişti ki olayları küçük küçük kartlara yazarak sıralamak işleri daha da kolaylaştırıyordu.

Maddie bir saat kadar not aldıktan sonra, ses kayıt cihazını kapatıp sandalyesine yaslandı. Esneyip, parmaklarını başının hemen üzerinde birbirine kenetledi. Günlerden pazardı ve muhtemelen Truly halkı kiliseden daha yeni çıkıyordu. Maddie tek bir dinin öğretileriyle yetiştirilmemişti. Çocuk-

lugunda pek çok konuda olduğu gibi kilise konusunda da keyfe keder bir yol izlemişti. Ya canı istediğinde gitmiş ya da gitmemiş, ya teyzesinin bir türlü dikiş tutturamadığı aklına estiğinde uyguladığı pazar seanslarında onu yalnız bırakmamış, ya da sırf onun programının bir parçası diye yanında gitmek zorunda kalmıştı. Teyzesi “60 Dakika” programında ne zaman din üzerine bir bölüm görse, hemen Tanrı katında işlerin kendisi açısından kötü gittiğini düşünürdü ve hiç vakit kaybetmeden Maddie’yi de önüne katarak önlerine çıkan ilk kiliseye giderlerdi. Sonra da eve dönüş yolunda ne kadar iyi bir vasi olduğuna kendini inandırmaya çalışırdı. Birkaç pazar sonra ise, Martha yeniden kilisenin yolunu unutur, dikkatini başka şeylere vermiş olurdu.

Eğer Maddie bir din seçmiş olsaydı, büyük ihtimalle Katolik bir Hristiyan olmayı tercih ederdi. Onu bu konuda cezbeden unsurlarsa vitray camlar, haçlı kolyeler ve Vatikan şehriydi. Maddie, Vatikan’ı seneler önce ziyaret etmişti ve Vatikan kesinlikle büyüleyici bir yerdi. Onun gibi bir dinsiz için bile... Ama eğer Katolik olmuş olsa, şimdi kiliseye gidip papaza Mick Hennessy’yle işlediği günah için af çıkarıyor olması gerekirdi. Af çıkarmadan anladığı şey, pişman olup tövbe etmektir. Ama Maddie bu konuda hiç de pişman değildi. Belki papazı kandırabilirdi ama Tanrı büyük ihtimalle bu oyuna gelmezdi.

Ayağa kalkıp salona geçti. Dün gece Mick’le gerçekten harika vakit geçirmişti. Sevişmişlerdi. Hem de çılgınca, ama işte her güzel şey gibi o da kısa sürüp bitmişti. Mick’e, Alice

Jones'un annesi olduğunu söylemediği için vicdan azabı çekeceğini sanmıştı ama umduğu gibi olmadı. Pekâlâ, belki biraz içi acıyordu ama kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Eğer Mick'le bir ilişkiye başlamış olsalar kendini daha kötü hissedebilirdi, ama ortada öyle bir durum yoktu. Arkadaş bile sayılmazlardı, ki Maddie'nin üzgün olduğu tek bir konu varsa o da Mick'le hiçbir zaman arkadaş olamayacağı gerçeği idi. Oysa bunu ne çok isterdi. Sadece seks için değil. Mick'in yanında olmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

Fransız tarzı kapılara doğru ilerleyerek göle baktı. Mick'i, kız kardeşini ve Mick'in Meg'le konuşmaması için ısrarlarını düşündü. Neden? Meg yetişkin bir kadındı. Hem kendinin hem de oğlunun bakımını üstlenmiş yalnız bir kadındı. Mick ne olmasından korkuyordu?

"Miyav."

Maddie bakışlarını yere çevirdi. Pencerenin diğer tarafında küçücük bir yavru kedi oturmuş, ona bakıyordu. Tüyleri bembeyaz ve bir gözü mavi bir gözü yeşildi. Kafası vücuduna göre fazlaca büyük gibi duruyordu. Anlaşılan doğuştan ya da öyle bir sebepten kaynaklanan bir bozukluktu. Maddie parmağını sallayarak, "Evine dön," dedi.

"Miyav."

"Kedilerden nefret ederim." Kediler onun için iğrenilesi varlıklardı. Tüm kıyafetlerinize tüylerini bırakırlar, patileleriyle mobilyalarınızı lime lime ederler ve tüm gün boyunca miskin miskin uyurlardı.

"Miyav."

“Unut gitsin.” Maddie arkasını dönüp, tekrar yatak odasına geçti. Çarşafı, yastık kılıfları ve yorgan yüzü yerde bir yığın şeklinde duruyordu. Hepsini toparlayıp mutfağın yanındaki çamaşır odasına götürdü. Ona Mick’i hatırlatan her şeyden bir an önce kurtulması gerekiyordu. Yastığında bıraktığı çukurdan, komodinin üzerindeki boş prezervatif ambalajlarından... Hepsinden kurtulmalıydı. Mick tıpkı bir cheesecake gibiydi ve etrafta ona cheesecake’i ne kadar sevip, özlediğini hatırlatacak hiçbir şey olmamalıydı. Özellikle de bir gece öncesinde tıka basa yiyip komaya girecek kadar cheesecake’e doyduktan sonra artık ondan uzak durmalıydı.

Çarşaflarını ve yastık kılıflarını makineye attı, deterjan koyup düğmesine bastı. Makinenin kapağını tam kapatmıştı ki kapı çaldı. Bir anda yüreği ağzına geldi. Bugüne kadar kapısına gelen hep aynı kişi olmuştu. Midesindeki hissi ve kalbindeki çarpıntıyı göz ardı etmeye çabalayarak evin ön tarafına geçti. Üzerindeki Nike marka yeşil tişörtüne ve siyah şortuna şöyle bir baktı. Oldukça eski ve geniş şeyler seçmişti bugün için ve üzerindikilerin insanın içini gıcıklayan bir havaları hiç yoktu. Gerçi dün gece giydiği eşofman üstü ve geniş pijamanın da çok seksi olduğu söylenemezdi ama Mick bunu pek de sorun etmiş gibi görünmüyordu.

Kapı deliğinden gelenin kim olduğuna baktığında, karşısında Mick’i değil, bir başkasını buldu. Meg gözündeki siyah güneş gözlükleriyle verandada öylece duruyordu. Maddie içten içe Meg’in onun burada yaşadığını nasıl öğrendi-

ğinin merakı içindeydi. Belki de Travis söylemişti. Hem Meg bir pazar öğleden sonrasında Maddie'ye ne için gelmiş olabilirdi ki? Muhtemelen Maddie'yle kitapla ilgili konuşmak istiyordu. Ama Meg annesine o kadar çok benziyordu ki, Maddie'nin aklına bir ihtimal daha geldi. Pekâlâ, bir tür hesaplaşma için de kapısında olabilirdi. Maddie bir an, *acaba sok tabancamı elime alsam mı?* diye düşündü ama eğer Meg sadece yirmi dokuz yıl önce olan olay hakkında konuşmak için geldiyse onu elli bin voltluk bir elektrik akımıyla karşılamak hiç de hoş olmazdı. Üstelik ters de tepebilirdi. Özellikle de Meg'den öğreneceği çok şey varken. Kapıyı açtı.

Meg. "Selam, Madeline. Umarım rahatsız etmiyorumdur," diyerek sözlerine başladı. "Pete'i evlerine bırakmıştım da. Bu arada seninle de birkaç dakika konuşmak istedim."

"Allegrezza'lar bu kadar erken mi döndüler?"

"Evet. Eve bu sabah geldiler."

Hafifçe esen bir meltem Meg'in siyah saçlarının arkasını havalandırıysa da Meg bundan hiç rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Maddie bir adım geri çekilerek, "İçeri gelsene," dedi.

"Teşekkürler." Meg gözündeki güneş gözlüklerini başının üzerine itip içeri girdi. Üzerinde haki renkli bir etek ve kısa kollu siyah bir bluz vardı. Annesine o kadar çok benziyordu ki, Maddie sanki karşısında bir hayalet gördüğü hissine kapılıyordu ama kendisinin annesinin tavırlarıyla yargılanması ne kadar adaletsizse aynı şekilde Meg'i de annesinin tavırlarıyla yargılamak o kadar adaletsiz olurdu.

Her ikisi de yürüyüp salona geçerlerken Maddie, "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Dün gece kardeşim burada mıydı?"

Duyduğu soruyla birlikte Maddie'nin dizlerindeki tüm derman birden kesilivermişti sanki. Meg'i onun kapısına getiren ne olabilir acaba diye düşünürken, onu buraya getirenin dünkü ahlaksız gece olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Keşke şok tabancasını eline almış olsaydı. "Evet."

Meg derin bir iç geçirdi. "Ona buraya gelmemesini söylemiştim. Ben yetişkin biriyim ve kendi kendime yetebilecek kapasitedeyim. Eğer seninle annem ve babam hakkında konuşursam üzüleceğimden korkuyor."

Maddie sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldı. "Otur lütfen," diyerek eliyle kanepeyi gösterdi. "İçecek bir şeyler ister misin? Korkarım evde sadece diyet kola ve su var."

"Hayır, teşekkür ederim." Meg oturdu ve Maddie de karşısındaki sandalyeye geçti. "Mick'in evine kadar gelerek sana benimle konuşmamamı söylemesinden dolayı gerçekten çok üzgünüm."

Mick'in yaptıkları sadece bununla sınırlı kalsa iyiymi. "Tıpkı senin gibi ben de bir yetişkinim ve ben de kardeşimden emir almam." Maddie, Mick'in bugüne kadar verdiği tek bir emre itaat etmişti; o da küvettelerken Maddie'ye iri gözleriyle bakıp, "Gel ve kucağıma otur," dediği andı.

Meg çantasını sehpanın üzerine bıraktı. "Mick kötü biri değildir. Sadece fazla korumacı bir yapısı var o kadar. Ço-

cukluğunda çok zor günler geçirdi ve anne ve babamız hakkında konuşmaktan pek hoşlanmaz. Eğer onunla farklı koşullar altında tanışmış olsaydınız eminim ondan çok hoşlanırdın.”

Bu şartlar altında bile Maddie’nin kanı Mick’e fazlasıyla kaynamıştı. Tanrı bilir bir Hennessy erkeği olmasa onun kucagında oturuyor olmak çok daha mest edici olurdu. “Eminim öyledir.”

Meg kaşlarını hafifçe çattı. “Kasabada dilden dile dolaşan bir söylentiye göre kitabınız filme uyarlanacakmış.”

“Sahi mi?”

“Evet. Carleen dün iş yerime gelip annemi Angelina Jolie’nin, babamı da Colin Farrell’in oynayacağını söyledi.”

Colin Farrell bir parça da olsa mantıklı olabilirdi çünkü ne de olsa adam İrlandalıydı. Ama Angelina Jolie ne alakaydı? “Bana bu konuda bir teklif falan gelmedi.” Tanrım, daha yayınevine kitaptan bahsetmemişti bile. “O zaman sen gördüklerine kasabaya her an bir film ekibinin falan gelmeyeceğini söyleyebilirsin.”

“Çok rahatladım,” dedi Meg. Sonrasında bakışlarını verandaya açılan Fransız kapılara çevirdi. “Kedin içeri girmek istiyor galiba.”

“Benim kedim değil. Sanırım sokak kedisi.” Maddie başını iki yana sallayıp yeniden sandalyesine dayandı. “Yavru bir kedi istiyorsan alabilirsin.”

“Hayır. Hayvanlarla aramın pek iyi olduğunu söyleyemem. Ogluma eğer bir ay boyunca uslu durursa ona köpek

alacağıma dair söz verdim.” Güldü. “Şimdi bir yaramazlık yapsa da anlaşma bozulsaydı diye gözünün içine bakıyorum.”

Meg güldüğünde birazcık Mick’e benziyordu. Maddie de bir itirafta bulunarak, “Benim de hayvanlarla aramın pek iyi olduğu söylenemez,” dedi. Bir yandan da Meg kapısına sırf hayvanlardan ya da anne ve babasından bahsetmek için mi geldi diye düşünüyordu. “Çok zahmetliler.”

“Ah, o kısmı hiç problem değil. Hayvanları sevmiyorum çünkü ölüyorlar.”

Maddie ise kedilerin en çok bu özeliğini seviyordu.

“Çocukken bir Kaniş köpeğimiz vardı. Adı Prenses’ti. Aslında daha çok Mick’n köpeğiymiş demek daha doğru olur.”

Mick’in bir Kaniş’i mi vardı? Mick’in bir Kaniş sahibi olmasının şaşkınlığı bir yana bir de köpeğe Prenses adını vermişti. “Adını o mu koydu?”

“Evet ve on üç yaşına geldiğinde Prenses maalesef öldü. Mick’i hayatı boyunca ağlarken gördüğüm tek an köpeğini gömdüğü andı. Anne ve babamızın cenazesinde bile meta-netini korumuş, tek damla gözyaşı dökmemişti.” Meg başını salladı. “Hayatım boyunca öyle çok insanı kaybettim ki. Kendimi bir hayvana adayıp, onu da kaybetmek istemiyorum. Pek çok insan bu duyguyu anlayamıyor ama ben böyle hissediyorum.”

“Ben anlıyorum.” Gerçekten de anlıyordu. Tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyordu hem de. Ya da şimdilik idrak edebileceğinden...

“Şimdi sen, neden senin benimle iletişim kurmanı bek-

lemeden kapında bitiverdiğimi merak ediyorsundur.”

“Sanırım annen ve baban konusunda konuşup, o ağustos gecesinde neler olduğunu öğrenmek için can atıyorsun.”

Meg başıyla onu onaylayarak saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Yaşananları neden kaleme almak istediğini bilmiyorum ama belli ki bunu yapacaksın. O yüzden olanları bir de bizim tarafımızdan dinlemeni istedim. Mick seninle bu konuda asla konuşmayacak. Bu durumda iş bana düşüyor.”

“Konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası olur mu?”

Meg cevap vermeden önce uzun süre düşününce Maddie bir an izin vermeyebileceğini düşündü. “Sanırım kendimi kötü hissettiğimde ara verebileceksek bu sorun olmaz.”

“Tabii, nasıl istersen.” Maddie oturduğu sandalyeden kalkıp çalışma masasına gitti. Küçük kayıt cihazına yeni bir kaset yerleştirip, eline de bir dosya ile bir kalem aldı ve yeniden salona döndü. “Söylemek istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin,” dedi. Oysa Maddie’nin işi insanların ağzından laf alıp, tüm gizleri ortaya dökmekten ibaretti. Maddie kayıt cihazını ağzına yaklaştırarak Meg’in adını ve tarihi kaydetti, daha sonra da kayıt cihazını sehpanın kenarına bıraktı.

Meg cihaza şöyle bir bakıp, “Nereden başlayayım?” diye sordu.

“Eğer seni rahatsız etmeyecekse, neden anne ve babana dair hatırında kalan şeylerden biraz bahsetmiyorsun?” Maddie arkasına yaslanıp ellerini nazikçe kucağına koydu. Ol-

dukça sabırlıydı ve hiç de tehditkâr bir havası yoktu. "Bilirsin, mutlu günlerinizden bahsediyorum." Ve Meg mutlu günleri anlatır anlatmaz sıra kötü günlere gelecekti.

"Eminim anne ve babamın sık sık kavga ettiklerini duymuşsundur."

"Evet."

"Aslında her gün kavga etmezlerdi ama ettiklerinde de..." Bir an için duraksadı ve gözlerini eteğinin üzerine sabitledi. "Büyükannem ikisinin de saman alevi gibi çok çabuk öfkelenediklerini söylerdi. Kavgaları da, aşkları da diğer insanlara göre çok daha tutkuluydu."

"Buna inanıyor musun?"

Alnında bir kırıışıklık beliriverdi ve ellerini kucağında birbirine kenetledi. "Tek bildiğim, babamın olağanüstü bir insan olduğuydu. Her zaman mutluydu. Durmadan şarkılar mırıldanırdı. Herkes onu çok severdi, şeytan tüyü vardı sanki." Gözlerini kaldırıp Maddie'ye baktı. "Annemse tüm gününü evde ben ve Mick'le ilgilenerek geçiriyordu."

"Annen mutlu muydu?"

"O... bazen üzgün olurdu ama bu kötü bir anne olduğu anlamına gelmiyor," diyerek, mutlu aile pikniklerinden ve doğum günlerinden dem vurmaya başladı. Büyük aile toplantıları ve Rose'un yatmadan önce çocuklar için ayırdığı kitap okuma saati sanki mutlu aile tablolarını yansıtan Hallmark marka kartpostallardan fırlamış gibi geliyordu kulağa.

Saçmalık. Maddie, Meg'in yarım saat boyunca ince ele-yip sık dokuyarak seçtiği hikâyeleri dinledi. En sonunda da

“Annen üzüldüğünde neler olurdu?” diye sordu.

Maddie arkasına yaslanıp kollarını göğüslerini altında birbirlerine kavuşturdu. “Açıkçası, o anlarda işlerin zıvanadan çıktığını bilmeyen yok. Eminim ki Şerif Potter size annemin, babamın kıyafetlerini ateşe verdiği günü anlatmıştır.”

Aslına bakılırsa, şerif bu olaydan hiç bahsetmemişti. “Mmm.”

“Sonrasında da yangını kendi başına kontrol altına almıştı. Komşular itfaiyeye boşu boşuna haber vermişlerdi.”

“Belki de buralar ormanlık alanlar ve yangına çok müsait yerler olduğu için endişelenmişlerdir.”

Meg omuzlarını silkti. “Mayıs ayıydı. Yani yayılması çok zordu. Buralarda yangın sezonu mayıstan sonra başlar.”

Bu tabii ki yangının ormana ciddi zararlar vermeyeceği anlamına gelmiyordu ama Maddie konuyu uzatmayı gereksiz buldu, kaldı ki bu anlamsız konuyu tartışmak ters de tepebilirdi. “Annenle babanın öldüğü güne dair neler hatırlıyorsunuz?”

Meg odanın diğer köşesinde duran televizyonun boş ekranına baktı. “O günün çok sıcak olduğunu hatırlıyorum. Annem beni ve Mick’i yüzmemiz için halk plajına götürmüştü. Babam da genelde bizimle olurdu ama o gün yanımızda değildi.”

“Neden gelmediğini biliyor musun?”

“Hayır, ama büyük ihtimalle o garson kadınla beraberdi.”

Maddie o garson kadının da bir adının olduğu gerçeği-

nin üzerinde fazla durmadı. “Siz halk plajına gittikten sonra ne oldu?”

“Tekrar eve dönüp akşam yemeği yedik. Babam evde değildi ama bu çok da olağandışı bir durum sayılmazdı. Emim ki hâlâ isteydi. O gece ‘gönlünce ye’ gecesi idi, yani herkes ne yemek istiyorsa onu yemekte serbestti. Mick sosisli sandviç ve ben de pizza yedim. Sonrasında da dondurma yiyip “Donny ve Marie” dizisini izledik. Ne izlediğimizi çok iyi hatırlıyorum çünkü Mick Donny ve Marie Osmond’u izlemek zorunda kaldığı için adeta çıldırmıştı. Ama sonra “Yeşil Dev”i izlemeye başladığında neşesi tekrar yerine gelmişti. Sonra annem bizi yatırdı ama gece yarısı annemin ağlama sesini duyarak uyandım. Yataktan çıkıp onun odasına gittiğimde annemi yatağının kenarına oturmuş ve giyinik bir halde buldum.”

Maddie, “Neden ağlıyordu?” diyerek öne eğildi.

Meg, Maddie’ye dönüp, “Çünkü babamın başka bir kadınla ilişkisi vardı,” dedi.

“Bunu sana annen mi söyledi?”

“Tabii ki hayır, ama ben on yaşındaydım. Artık ilişkileri anlayabilecek durumdaydım.” Meg gözlerini kıstı. “Babam bizi o kadın için terk edip gitmezdi. Biliyorum, bunu hiçbir zaman yapmazdı.”

“Ama Alice terk edeceğini düşünüyordu.”

“Hayatına giren her kadın bu hisse kapılırdı.” Meg söylediği komik olmadığı halde güldü. “İstersen onlara sor. Anna Van Damme’a, Joan Campbell’a, Katherine Howard’a ve

Jewel Finley'e sor. Hepsi de babamın onlar için annemi terk edeceğini sandı ama babam bunu asla yapmadı. Annemi asla bırakmadı ve o garson kadın için de bırakıp gitmezdi."

"Adı Alice Jones." Maddie neredeyse Meg'in haline acıyacaktı. Karşısında oturmuş, babasının hayatından geçip giden kadınların isimlerini sayıyordu.

"Evet."

"Jewel Finley mi dedin? O annenin arkadaşı değil miydi?"

"Aynen öyle," diyerek dudağını büktü Meg. "Artık nasıl bir arkadaşsa..."

"O gün hiç olağandışı bir şey oldu mu?"

"Sanmıyorum."

Maddie kollarını dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğilerek Meg'in gözlerinin içine baktı. "Genelde bu tür akli başında kadınların cinnet getirip önce kocalarını, sonra da kendilerini öldürdüğü vakalarda ilişkiyi çıkmaza sokan bir şey olur. Ve genelde kendini çıkmazda hisseden kişi her şeyini kaybedip, artık yapacak bir şeyinin kalmadığını hissetmeye başlayarak kendini daha da güçsüz hisseder. Yani, eğer, annenizin cinnetinin sebebi babanızın ihaneti değilse, mutlaka başka bir şeydi."

"Belki de amacı sadece onları elindeki silahla korkutmaktı. Belki de onları korkutup her şeyi yeniden yoluna koyabileceğini düşünmüştü."

Genelde bu tür vakalara biçilen kılıf buydu ama çok azında gerçekten böyle olurdu. "Sen böyle mi düşünüyor-

“Evet. Belki de onları çıplakken suçüstü yakalamıştır.”

“Bulunduklarında her ikisinin de üzerlerinde kıyafetleri vardı. Alice bar tablasının arka tarafında, baban ise ön tarafında bulundu. Aralarına neredeyse üç metrelik bir mesafe vardı.”

“Ah.” Maddie başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. “Ben hâlâ annemin oraya babamı korkutmaya gittiğini ama sonra işlerin bir şekilde kontrolden çıktığını düşünüyorum.”

“Düşünüyorsun ama emin olamıyorsun.”

Meg kollarını çözüp ayağa kalktı. “Annem, babamı seviyordu. Ben oraya herhangi bir kimseyi öldürme niyetiyle gittiğini sanmıyorum.” Çantasını omzuna taktı. “Gitmem gerek.”

Maddie de ayaklandı. “Pekâlâ, yardımın için teşekkürler,” diyerek Meg’e kapıya kadar eşlik etti. “Bu konuda sana gerçekten müteşekkirim.”

“Eğer aydınlatman gereken başka bir nokta olursa beni araman yeter.”

“Arayacağım.” Meg gittikten sonra Maddie yeniden salona dönüp, kayıt cihazını kapattı. Meg için çok üzülmüştü. Gerçekten içi acımişti. Meg de tıpkı kendisi gibi geçmişin kurbanıydı. Ama yaşça hem Mick hem de Maddie’den büyük olduğu için o korkunç geceye dair çok daha fazla şey hatırlıyordu. Hatırlayıp da anlatmak istemediği daha pek çok şey olduğu ortadaydı. Maddie’nin her şeyi bilmesini istemiyordu

ama hiç sorun değildi, en azından şimdilik. Maddie kitabının ilk bölümünü yazmış ama sonra zaman çizelgesi üzerinde çalışmak için yazmaya ara vermişti. Olayların sırasını öğrendiğinde...

“Miyav.”

Maddie kafasını arkaya doğru uzatarak dışarı baktı. “Tanrı aşkına.” Yeniden kapının yanına gidip pencerenin diğer tarafında duran kediye baktı. “Git buradan.”

“Miyav.”

Maddie dikey stor perdelerinin zincirini çekip perdeleri kapattı; böylece artık sinirini bozan bu kediye görmeyecekti. Mutfığa gidip kendine karbonhidrat oranı düşük bir yemek hazırladı. Yemeğini de alıp sesini sonuna kadar açtığı televizyonun karşısına geçti. Yemekten sonra sırf zevk için duş alıp tenini vanilya aromalı bir spa kremiyle ovdu. Beyaz şişe içindeki jelibon kokulu bir vücut losyonu havlusunun hemen yanında, lavabonun üzerinde duruyordu. Dün Boise’deki evindeyken kargoyla eline ulaşmış ve o da hiç düşünmeden dönüşte çantasının içine atıvermişti.

Tanrım, Trina’yla buluşmayı, nedime kıyafet provasına gitmeyi ve Mick’le sevişmeyi tek bir güne, yani düne sığdırmayı nasıl başarmıştı? Küvetin tıkacını açarak ayağa kalktı. Ne kadar da meşgul bir kızdı.

Maddie kurulanıp kremi losyonunu tenine sürdü. Çizgili pijamalarını giyip üzerine de pembe bir tişört geçirdi. Sonra tekrar salona geçip hâlâ sehpanın üzerinde duran kayıt cihazını eline aldı. O sırada televizyonda bir cep telefonu rek-

lanının sesi yankılanıyordu; uzanıp kumandanının kapat düğmesine bastı. Meg'in annesinin önce iki kişiyi öldürüp, ardından da intihar ettiği geceye dair hatırladıklarını yeniden dinlemek istiyordu.

"Miyav."

"Kahrolası!" Stor perdenin zincirini yeniden çektiğinde akşamın kararmaya yüz tutmuş gölgelerinin arasında tıpkı bembeyaz bir kartopu gibi duran baş belası kedinin yine aynı yerinde oturduğunu gördü. Maddie ellerini beline dayayıp camın diğer tarafındaki kediye dikti gözlerini. "Sabrımı zorluyorsun ama."

"Miyav."

Böylesine küçük bir beden ortalığı sesiyle nasıl bu derece velveleye veriyor, Maddie'nin akli bir türlü almıyordu. "Git buradan!" Kedi sanki anlamış gibi ayaklanıp etrafında şöyle bir döndü ama dönüp dolaşıp yeniden aynı noktaya gelip oturdu.

"Miyav."

"Bu kadarı da fazla." Maddie çamaşır odasına gidip hızla üzerine bir kot ceket geçirdi ve yeniden verandaya açılan Fransız kapıların önüne ağır adımlarla geldi. Kapıları açıp kediye dikkatle kavrayarak havaya kaldırdı. Kedicik öylesine ufaktı ki tüm karnı bir avucunun içine sığabiliyordu. "Şimdi senin pirelerin ve mantar hastalığın da vardır."

"Miyav."

Kediyi kendisine çok yaklaştırmadan bir kol mesafesinde kendisinden uzakta tuttu. "Şu an ihtiyacım olan son şey

koca kafalı bir sokak kedisi.”

“Miyav.”

“Şşşt. Sana şimdi güzel bir ev bulacağım.” Zavallı kedicik sanki Maddie’yle arkadaş olacaklarmış gibi mırıldanmaya başlamıştı bile. Maddie mümkün olduğunca sessiz bir şekilde merdivenlerden inip, parmaklarının ucunda Allegrezza’ların bahçelerinin soğuk çimenlerinin üzerine geçti. Mutfak ışıkları yanıyordu ve sürgülü kapının ardında Louie sandviç hazırlıyordu. “Bu insanları çok seveceksin,” diye fısıldadı.

“Miyav.”

“Ciddiyim. Bir çocukları var ve çocuklar yavru kediciklere bayılır. Tüm sevimliliğini takın, sonra bir de bakmışsın ki içeridesin.” Kediye verandanın üzerine bıraktı, sonra da koşarak evine döndü. Sanki bir beladan kaçıyormuşcasına eve girer girmez kapıyı sımsıkı kilitleyip, perdeleri de indirdi. Kanepeye oturup, başını geriye yasladı. Sessizlik. Tanrım sana şükürler olsun. Gözlerini yumup, kendi kendine gerçekten iyi bir iş çıkardığını söyledi. İstese başına bir şey fırlatarak da uzaklaştırabilirdi minik kedicigi. Küçük Pete Allegrezza tatlı bir çocuktü. Muhtemelen bir kedisi olsun isterdi ve ona sıcak bir yuvanın kapılarını açabilirdi. Büyük ihtimalle uzun zamandır midesine tek bir lokma girmediğinden Louie kedicigin yakarışlarını hemen duyup, önüne koca bir parça et atıverecekti. Şu Maddie ne kadar da akıllı bir yardım me-
leği idi.

“Miyav.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Ayağa kalkıp gözlerini açtı.

“Miyav.”

“Pekâlâ. Sana karşı nazik olmaya çalıştım.” Bir hışımla yatak odasına gidip ayaklarına bir çift parmak arası siyah terlik geçirdi. “Seni aptal kedi.” Sonra yeniden salona dönüp arka kapıyı açarak kediciği yeniden eline aldı. Kediye gözlerinin hizasına kaldırıp gözlerini tuhaf gözlerine dikti. “Sana iyi bir yuva bulduğumun farkına varamayacak kadar sersem bir hayvansın.”

“Miyav.”

Bu talih olsa gerekti. Kör talih. Kesinlikle yaptığı bir kötülüğün cezasını çekiyordu. Boşta kalan eliyle çantasını alıp, çamaşır odasının kapısının hemen yanındaki düğmeye basarak verandanın ışıklarını söndürdü. Dışarı çıktığında çantasındaki uzaktan kumandayla arabasının kapılarını açtı. “Deri koltuklarımı tırmalamayı aklından bile geçirme sakın.” diyerek kediciği yanındaki ön koltuğa bıraktı. Pazar gecesi idi ve hayvan barınağı kapalıydı. O yüzden kediye oraya bırakma gibi bir seçeneği yoktu. Eğer, arabasıyla gölün diğer yakasına geçip, kediciği oradaki evlerin verandalarından birine bırakırsa, yolu bir daha hayatta bulup dönemezdi.

Vites kolunun hemen üzerindeki çalıştır düğmesine bastı. Kalpsiz biri değildi. Tabii ki kediye bahçesinde koca bir Pitbull köpeği bağlı olan bir eve bırakmayacaktı. Kediciği böyle bir kadere terk etmeyecekti.

Arabayı geri vitesle takıp, bakışlarını hemen yandaki pa-

halı deri koltuğa kurulup dosdoğru karşıya bakan kediciğin üzerinden arkasına çevirdi. Sonrasında da İspanyolca, "Hasta la Vista, bebek" diyerek kediciğe veda etti.

"Miyav."

Mick, Dodge model kamyonetiyle D-Lite Marketi'nin park alanına girip, ön kapının birkaç sıra ötesindeki boşluğa arabasını park etti. İçeri girerken, marketin parlak ışıklarından birinin altına park edilmiş siyah Mercedes'i fark etmişti. Her ne kadar kendisi o güne kadar arabayı hiç görmese de, kasabadaki herkes Madeline Dupree'nin tıpkı Batman gibi siyah bir Mercedes'inin olduğunu biliyordu. Açık renk bir film çekilmiş camların ötesinden Maddie'nin sadece başını ve yüzünü belli belirsiz görebiliyordu. Arabaya doğru ilerleyerek sürücü camını tıklattı. Cam çıt bile çıkarmadan yavaşça aşağı doğru süzüldü. Park yerinin ışığı parlak camı sıyırıp geçtiğinde, birden, bir gece önce posasını çıkaran kadının kahverengi gözleriyle karşılaştı.

"Güzel araba," dedi.

"Sağ ol."

"Miyav."

Mick bakışlarını Maddie'nin yüzünden alıp hemen kucağında duran ve bembeyaz bir tüy yumağını andıran şeye çevirdi. "Maddie, neden bir kedi taşıyorsun?"

"Sakin ağzını açayım deme."

Mick güldü. "Ne zaman bir kedi sahibi oldun?"

“Benim değil. Ben kedilerden nefret ederim.”

“O yüzden mi... kucağında taşıyorsun?”

“Ne yapayım, bir türlü gitmiyor.” Maddie elleriyle direksiyonu sımsıkı kavrayarak gözlerini ileriye çevirdi. “Gölün diğer yakasında ona bir ev bulmaya çalıştım. Hatta onun için özenle güzel bir ev seçtim. Sarı panjurlarıyla gerçekten de çok güzel bir evdi.”

“E, sonra ne oldu?”

Maddie başını salladı. “Bilmiyorum. Verandaya gizlice yaklaşıp tam kediyi atarak kaçmak üzereydim ki, bu lanet şey birden mırıldanmaya ve kafasını çeneme sürmeye başladı.” Kaşlarını çatarak bakışlarını Mick’e çevirdi. “Sonrasında da kendimi burada oturup, televizyonda izlediğim kedi reklamlarını ve mama olarak Whiskas mı yoksa Fancy Feast mi alsam diye düşünürken buldum.”

Mick kıkırdadı. “Adı ne?”

Maddie gözlerini kapatıp fısıldayarak, “Kartopu.” dedi.

Mick’in kıkırdaması bir anda bir kahkahaya dönüştü.

Maddie gözlerini açarak Mick’e dik dik baktı. “Ne var?”

“Kartopu mu?”

“Çünkü rengi beyaz...”

“Miyav.”

“Çok kız işi bir isim.”

“Bak sen, Kaniş köpeğine Prenses adını veren bir erkek mi yapıyor bu yorumu?”

Mick’in kahkası bir anda bıçak gibi kesildi. “Sen Prenses’i nereden biliyorsun?”

Maddie arabasının kapısını açtığında Mick bir adım geri gitti. "Kardeşin söyledi." Pencereyi kaldırıp kediye de boşta kalan avucuna alarak arabadan çıktı. "Ve sen böylesine bu- yurgan bir tavır takınmadan önce, kız kardeşin evime gelip benimle annen ve baban hakkında konuşmak istediğini söy- ledi."

"Ne anlattı sana?"

"Çok şey." Kapıyı kapatıp kilitledi. "Ama daha çok Alice Jones kasabaya taşınana kadar senin ve onun bulutların üzerindeymişçesine bir çocukluk geçirdiğinizden bahsetti."

"Ona inanıyor musun?"

"Tabii ki hayır." Kediye kot ceketinin içine sokarak ko- caman çantasını da omzuna astı. Bu çanta içinde şok taban- casını taşıdığı büyük çantaydı. "Özellikle de annenin, baba- nın kıyafetlerini ateşe verdiğini yanlışlıkla ağzından kaçırdıktan sonra hiç inanmadım."

"Evet. Ben de hatırlıyorum o olayı." Anlaşılan bu olayı bilmeyen yoktu. "Ön bahçede çıkan yangının uzun süre sön- mediğini hatırlıyorum." Mick büyük ihtimalle o dönemlerde beş yaşındaydı. Annesi aklını tamamen yitirmeden bir yıl ön- ceydi.

"Ayrıca eğer dedikodular senin de kulağına çalındıysa, şimdiden söyleyeyim; başrollerini Colin Farrell ve Angelina Jolie'nin paylaştığı bir film falan çekilmeyecek."

Mick bu dedikoduyu duymuştu ve şimdi bunun sadece bir söylentiden ibaret olduğunu duymak onu rahatlatmıştı. "Üstündekiler pijama mı?"

Maddie üzerindeki kıyafetlere bakarken minik kedicik ceketinin arasından başını uzatıverdi. "Hiç kimsenin fark edeceğini sanmıyorum."

"Ama ben fark ettim."

"Evet, ama dün gece de üzerimde buna benzer bir pijama vardı." Bakışlarını Mick'e kaldırıp, dudaklarını seksi bir tavırla kıvrırarak gülümsedi. "Gerçi üzerimde çok uzun süre kalmadılar ama."

Maddie, Mick'le yeniden sevişebileceklerini hiç sanmıyordu. Doğrusu da bu olurdu. Mick o sırada. "Bu senden mi geliyor?" diye sordu.

"Ne benden mi geliyor?"

"Pirinç patlaklı kurabiye kokusu?" Maddie'ye bir adım yaklaşıp başını öne doğru eğdi. "Tabii ki yine senden geliyor."

"Bu benim jelibon kokulu vücut losyonum."

"Vücut losyonu mu?" Ah, Tanrım." Maddie gerçekten bir araya geldiklerinde yine bir anda kendilerini yatakta bulmayacaklarına inanıyor muydu? "Tüm gün seni düşündüm." Mick elini Maddie'nin boynuna koyup alnını alnına dayadı. "Hem de çıılçıplak halinle." Başparmağının altındaki Maddie'nin damarlarından akan kan tıpkı Mick'inkinin de olduğu gibi delicesine bir hızla akıp gidiyordu.

"Üzgünüm, perhizime başladım bile."

"Ne yani, o eski yalnız günlerine geri mi dönüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Fikrini değiştirebilirim." Mick normalde hiç yapmadı.

bir şeyi yaparak bir kadını onun olması için ikna etmeye çalışıyordu. Genelde bu ısrarlar kadınlardan gelirdi. Kadınlar ısrar ederse birlikte olurlar, yoksa olmazlardı.

Maddie söylediğine kendisi de tam inanmayarak. "Bu kez olmaz." dedi.

Ama söz konusu Maddie olduğunda zaten olayların normal akışında seyretmesi beklenemezdi. "Ama benim seni öpüşümünden ve sana dokunuşumdan çok hoşlandığımı söylemiştin. Unuttun mu?"

"Ben, aaa..." diyerek kekelemeye başladı Maddie.

Normalde gün içinde bir kadını düşünüp onu takıntı haline getirmek Mick'in tarzı değildi. Bugüne kadar hiçbir kadının gün içinde neler yaptığını düşünmemiş, çalışıyor mu, fare yakaladı mı ya da onu bir daha nasıl koynuma alabilirim sorusunun cevabıyla zihnini meşgul etmemişti. "Yatak kıyafetlerini çoktan giymişsin bile." Mick dudaklarını Maddie'ninkilere değdirince Maddie soluğu kesilerek dudaklarını araladı. Normalde Mick'in Maddie'yle vakit kaybetmesine hiç gerek yoktu çünkü dışarıda zahmetsizce elde edebileceği pek çok kolay lokma vardı. "Yapma, sen de istiyorsun."

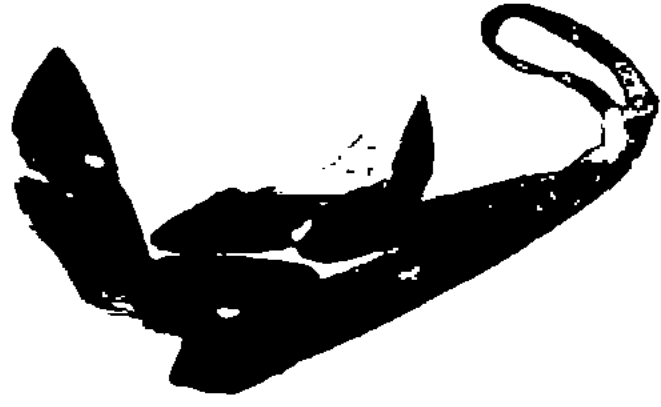
"Miyav."

Maddie bir adım geri çekildi ve Mick'in eli boşlukta kalakaldı. "Kedi maması almam gerek."

Mick bakışlarını Maddie'nin kot ceketinin düğmelerinin arasından uzatan tüylü beyaz kafaya çevirdi. Bu kedi, şeytanın ta kendisi olmalıydı.

Maddie, "Benim akıllı kızım," diyerek kedisinin başını

okşadı. Mick'e bakıp sonrasında da marketin kapısına yöneldi. Ve kedisine, "Bu adama çok dikkat et. O çok kötü bir adam," diye fısıldadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elindeki küçük tasmanın üzerinde pembe taşlar ve minicik de bir zil vardı. Maddie bu tasmayı saat üç civarında, gelen postaları almak için çıktığı caddedeki posta kutusunun içinde bulmuştu. Ne bir not vardı yanında ne de bir isim. Sadece bir tasma...

Kartopu'nun varlığından haberdar olan tek bir kişi vardı. O da Mick'ti. Maddie şaşkınlıkla kalp krizi geçirirler korkusuyla arkadaşlarına yeni kedisinden bahsetmemiştir. Maddie Jones ve bir kedi sahibi olmak... İmkânsız. Hayatını kedilerden nefret ederek geçirmiş olduğu halde işte şimdi elinde pembe tasmayla öylece durmuş büro sandalyesinde kıvrılıp uyuyan tüy yumağına bakıyordu.

Kediyi iki eliyle birden havaya kaldırıp göz hizasına getirdi. "Bu benim sandalyem," dedi. "Sana bir yatak yaptım."

Kediyi kucaklayarak onu doğruca çamaşır odasında içine katlanmış bir havlu yerleştirdiği karton kutudan bozma yuvanın içine bıraktı. "Birinci kural: Patron benim. İkinci kural: Benim eşyalarımı kullanıp onları tüy içinde bırakamazsın." Diz çöküp elindeki tasmayı Kartopu'nun boynuna bağladı.

"Miyav."

Maddie kaşlarını çatarak baktı minik kediciğe.

"Miyav."

"Güzel. Çok tatlı oldun." Ayağa kalkıp parmağını kediciğe doğru salladı. "Üçüncü kural: Seni evime alıp yemek verdim. Ama hepsi bundan ibaret. Sakın benden sevgi falan bekleme." Topuklarının üzerinde gerisingeri dönüp çamaşır odasından çıktı. Arkasından çingirdayarak gelen bir zil sesi onu mutfığa kadar takip etti. Maddie gözlerini yeniden yere çevirdi. Derin bir iç geçirip çekmecedен bir telefon rehberi çıkardı. Sarı sayfaları karıştırdı ve telefonuna uzanıp yedi rakamlı numarayı tuşlamaya başladı.

Telefonu, "Mort's Bar," diyerek cevaplayan adam Mick değil, bir başkasıydı.

"Mick orada mı acaba?"

"Saat sekize kadar burada olmaz genelde."

"Rica etsem ona benim için bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Bir dakika, bir kalem alayım." Kısa süreli bir sessizliğin ardından adam, "Şimdi söyleyebilirsiniz," dedi.

"Mick, tasma için teşekkürler. Kartopu."

"Kartopu mu dediniz?"

"Evet. Arayanı Kartopu olarak kaydedin lütfen."

..Pekâlâ, notunuzu yazdım.”

..Teşekkürler.” Maddie aramayı sonlandırıp rehberi kapattı. Saat sekizi on geçe Maddie bir cinayet dergisinin sayfalarını karıştırırken telefonu çaldı.

“Alo.”

..Kedin beni aramış.”

Maddie’yi bugünlerde gülümsetebilen tek şey Mick’in sesini duymak oluyordu ki bu hiç hayra alamet sayılmazdı.

..Neden acaba?”

“Tasma için teşekkür etmiş.”

Maddie kırmızı büro sandalyesinde bacağını yalayarak iki numaralı kuralı hiçe sayan Kartopu’na baktı. “Terbiyeli bir kediciştir o.”

“Bu gece ne yapıyorsun?”

“Kartopu’na nasıl çatal bıçak kullanacağını öğreteceğim.”

Mick güldü. “Ne zaman yatıracaksın onu?”

Maddie derginin sayfasını çevirerek para için onunla evlenen üç genç karısını katleden yaşlı adamlarla ilgili makaleye bir göz gezdirdi. “Neden sordun?”

“Seni görmek istiyorum.”

Maddie de onu görmeyi çok istiyordu. Bu çok kötüydü. Ve de büyük bir sorun. Telefonunda onun sesini duyar duymaz gülleri açsın *istemiyordu*. Onu bir park yerinde görüp de ellerini ve dudaklarını hatırlamak *istemiyordu*. Onu gördükçe, düşündükçe, istedikçe hayatları daha da içinden çıkmaz bir hal alıyordu. “Biliyorsun bunu yapamam.” diye-

rek birkaç sayfa daha çevirdi.

"Hennessy's Bar'a gel ve gelirken yanına fotoğraf makineni de al."

Maddie'nin eli sayfanın üzerinde kalakaldı. "Bana barında fotoğraf çekebilmem için izin mi veriyorsun?"

"Evet."

Genelde kitaplarında kullanılacak resimleri kendisi çekmezdi ama bu seferlik de böyle oldu.

"Seni görmek istiyorum."

"Sen bana rüşvet mi teklif ediyorsun?"

Telefonun diğer ucunda kısa süreli bir sessizlik oldu ve sonrasında Mick yeniden konuşmaya başladı. "Sorun olur mu?"

Olur muydu? "Eğer, birkaç fotoğraf için seninle sevişeceğimi sanıyorsan, evet bir sorun."

Mick bıkkınlık dolu bir ifadeyle, "Tatlım," diyerek söz başladı. "Keşke seni çıtırçıplak koynuma almak bu kadar kolay olabilseydi, ama maalesef değil."

Hennessy's Bar'a gidip birkaç fotoğraf çekti diye çıtırçıplak soyunacak değildi ya. Dört yıldır hayatında seks olmadan gayet güzel yaşıyordu. Yani istese iradesine hâkim olmayı çok iyi becerebiliyordu.

"Neden gece yarısı gibi gelmiyorsun? O zamana mekân boşalmış olur ve sen de istediğin kadar çok fotoğraf çekebilirsin."

Maddie eğer oraya giderse, istediğini elde etmek için aralarındaki inanılmaz çekimi kullanmış olacaktı. Mick.

Maddie'nin o barın fotoğraflarını çekmek için yanıp tutuş-
rugunu biliyor ve şimdi de bu gerçeği Maddie'ye karşı koz
olarak kullanıp, o da kendi istediğini almaya çalışıyordu.
Maddie bir an acaba iradesi canlanıp da bu baştan çıkarıcı
teklifi geri çevirir mi, diye düşündüyse de, söz konusu mes-
leği ve vicdanı olduğunda iradesi hep sessiz kalıyordu.

“Orada olacağım.” Maddie telefonu kapattıktan sonra
derin bir nefes alıp, uzun süre nefesini tuttu. O bara girmek
daha önce pek çok kez girdiği, incelediği olay yerlerine gir-
mekten çok daha farklı olacaktı. Bu kez davası, kendi dava-
sıydı.

Nefesini bıraktı. Olay yerlerinin kanlı fotoğraflarını gör-
müş, polis raporlarını okumuştı. Şimdi yirmi dokuz yıl sonra
aynı yeri bu şekliyle görmek çok da zor olmasa gerekti. Bu-
güne kadar pek çok kez elleri kelepçeli ve masaya bağlı pek
çok katilin karşısında oturmuş, adamların eğer fırsatları olsa
ona neler yapacaklarını anlatmalarını dinlemişti. O kâbusla-
rın yanında şimdi Hennessy's Bar'a girmek çocuk oyuncağı
gibi kalıyordu. En az tereyağından kıl çekmek kadar basit.

Hennessy's Bar alelade gri bir renkle boyanmış ve dı-
şarıdan görüldüğünden çok daha büyük bir yerdi. İçeride iki
bیلardo masası ve uzun barın her iki duvarına yaslanmış hal-
de büyük bir dans pisti vardı. Pistin tam ortasından aşağıya
doğru inen üç basamaklı bir merdiven vardı. Pistin önünde
beyaz korkuluklarla çevrilmiş bir alan ve çevrilen alanın

içinde de on tane yuvarlak masa vardı. Hennessy's Bar hiçbir zaman Mort's Bar gibi kural tanımaz kötü kadınlarla meşhur olmamıştı. İnsanların daha çok kafa dinlemek, iyi içkiler içip, güzel müzikler dinlemek için takıldıkları bir yer oluşuyla bilinirdi. Tabii bir de bir zamanlar korkunç bir cinayete sahne olmasıyla. Ama Hennessy's'in bu son özelliği çoktan unutulmaya yüz tutmuştu, ta ki bir kadın yazar gelip olayı yeniden kurcalayınca dek.

Mick bar tablasının arkasında durup kokteyl karıştırma kabının içine biraz South Cin doldurdu. Sonrasında da gözlerini Maddie'ye kaldırıp atkuyruğu yaptığı saçlarında bar ışıklarının etkisiyle ışıldayan kızıl kahve saç tellerine baktı. Sonra yeniden elindeki şeffaf şişeye döndü gözleri. "Büyük büyükdedem burayı 1925 yılında açmış."

Maddie fotoğraf makinesini bar tablasının üzerine bırakıp merakla sordu, "Yasaklar döneminde mi?"

"Evet." Pistin önündeki alanı gösterdi. "Burası daha önceden restoran olarak kullanılıyormuş," dedi. "Arka tarafta da hububat alkolü yapıp satarmış."

Maddie, Mick'in boynuna kondurduğu her öpücükle sıcacık ve seksi bir hale bürünen koca kahverengi gözlerini Mick'e dikti. Şu andaysa gözleri sanki gözlerinin önünde birer hayalet belirmişçesine kocaman açılmıştı. Maddie, "Hiç yakalanmadı mı?" diye sorarak yeniden etrafına bakınmaya başladı. Bu akşam Mick'in bütün iletişim kurma çabalarını geri çeviriyordu. Mick bu gece arka kapıyı açıp da Maddie'yi karşısında bulduğunda, Maddie öylesine gergin görünüyordu

ki. Mick onu duvara yaslayıp nefesi kesilinceye kadar öpme fikrinden çabucak vazgeçmek zorunda kalmıştı.

“Hayır.” Mick başını iki yana salladı. Her ikisi de Maddie’nin oraya fotoğraf çekmek için geldiğini biliyorlardı ve Mick, Maddie’nin barın içindeki gerginliğine bir türlü anlam veremiyordu. Oysa mutlu olacağını düşünmüştü. Uzun zamandır beklediği bir şeyi yapmasına fırsat tanımıştı ama Maddie bundan hiç de mutlu olmuş gibi görünmüyordu. Sanki her an dağılıverecekmiş gibi duruyordu. “O günlerde kasaba gerçekten çok küçük ve önemsiz bir yermiş ve büyük büyükdedem herkesin sevdiği biriymiş. Yasaklı günler sona erdiğinde dedem de mekânı yeniden elden geçirip bara çevirmiş. Onarımı ve birkaç gerekli yeniliği saymazsak mekânın hâlâ o günkü aslına sadık kaldığını söyleyebiliriz.” Karışım kabına birkaç damla da vermut ekleyip kabın kapağını kapattı. “Dedem şu gördüğün yeri dans pistine çevirmiş ve babam da şuradaki bilardo masalarını getirtmiş.” Karıştırma kabını eline alıp, cin ve vermutu tek eliyle sallarken diğer elini de bar tablasının altına uzattı. “Ben de çok fazla değişiklik yapmamaya karar verdim.” Bar tablasının üzerine ardı ardına iki tane soğutulmuş martini kadehi çıkardı. Kürdanlara birkaç zeytin saplayarak kadehlerin içine bıraktı. Hazırladığı içkiyi zeytinli kadehlere dökerken bir yandan da gözlerini Maddie’nin çenesinde, oradan aşağı inip boynunda, sonrada her an patlayarak kopacak ve göğüs çatalını Mick’in gözlerinin önüne seriverecekmiş gibi duran beyaz bluzunda gezdirdi. “Mort’s Bar’a hem paramı hem de emeğimi yatır-

dım. Gelecek hafta dostum Steve'le birlikte yeni bir iş kolu olarak bölgede helikopter turları düzenlemek için birkaç yatırımcıyla buluşacağız. Kim bilir belki de dikiş tutturabiliriz. Benim anladığım şey bar işletmeciliği ama kendimi geliştirip başka uğraşlar da edinmek istiyorum. Bu sayede sanki yerimde saymıyormuşum gibi hissediyorum." Onu dinleyip dinlemediğinin merakı içinde kadehlerden birini Maddie'ye doğru itti.

Maddie kadehin sapını kavradı. "Neden yerinde saydığını düşünüyorsun?"

Görünen o ki dinliyordu. "Bilmiyorum. Belki de çocukken hep buradan kaçıp gidebileceğim bir günün gelmesini bekledim." Mick kadehinin içindeki kürdanı alıp zeytinlerden birini ağzına attı. "Ama bak, hâlâ buradayım."

"Ailen burada. Benim kimsem yok, sadece birkaç kez gördüğüm bir iki tane kuzenim var o kadar. Eğer bir erkek ya da kız kardeşim olmuş olsaydı onlarla yaşamayı çok isterdim. Yani en azından öyle yapardım diye düşünüyorum."

Mick birden Maddie'nin de annesini küçük bir çocukken kaybettiğini hatırladı. "Baban nerede?"

"Bilmiyorum. Onu hiç görmedim." Kürdanıyla martinisini karıştırdı. "Benim hangi içkiyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Mick acaba konuyu kasıtlı olarak mı değiştirdi? diye düşündü. "Ben senin hakkındaki tüm sırları biliyorum." Maddie bir an telaşa kapılır gibi olduysa da Mick kahkahayı bastı. "Seni gördüğüm ilk gece ne içtiğini hatırlıyorum." Bar

tablasının etrafından dolanarak gelip Maddie'nin yanına oturdu. Maddie yüz yüze oturabilmek için sandalyesini ona doğru çevirdi ve Mick de ayaklarından birini Maddie'nin bar taburesinin ayağının üzerine dayadı. Maddie'nin üzerinde siyah bir etek vardı ve Mick'in kumaşa değen dizleri Maddie'nin eteğini yukarı doğru ittirip sıyrıyordu.

“Gerçekten mi?” Maddie içkisini eline alıp kadehinin üzerinden Mick'e baktı. İçkisinin yarısını bir dikişte bitirdi. Mick'in en iyi ve en pahalı cinini su içer gibi tepesine dikiyordu ve eğer ağır gitmezse anlaşılan bu gece eve onu Mick bırakacaktı, ki bu da hiç fena bir fikir sayılmazdı. “O geceye dair Darla'nın sana çıplak kıcını gösterme çabasından başka bir şey hatırlamana şaşırdım açıkçası,” diyerek altdudağını yaladı.

“O gece yine tüm ukalalığının üzerinde olduğunu da hatırlıyorum.” Maddie'nin elini tutup başparmağıyla parmaklarını okşadı. “Bir yandan da o güzel ağzını öpmenin nasıl bir his olacağını düşünüyordum.”

“Artık öğrendin.”

“Evet.” Mick bakışlarını Maddie'nin yüzüne, yanaklarına, çenesine ve ıslak dudaklarına çevirdi. Sonrasında da yeniden gözlerine döndü. “Artık nasıl bir his olduğunu biliyorum, şimdi de geçen gece öpmediğim yerlerini öpmenin nasıl bir his olacağını merakı içindeyim.”

Maddie kadehini bar tablasının üzerine bıraktı. “Tanrım, bu konuda çok iyisin.”

“Ben pek çok konuda iyiyim.”

“Özellikle de bir kadını ikna edebilmek için aslında hissetmediğin şeyleri söyleme konusunda.”

Mick, Maddie'nin elini bıraktı. “Ne yani, sözlerimde ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Maddie fotoğraf makinesini eline alarak sandalyesinde döndü. Mick ayağını çekince de ayağa kalktı. “Eminim ki ciddisindir.” Sırtını Mick'e dönüp, makinesini göz hizasına kaldırdı. “Bu sözler her zaman ağzında ve de her kadın için.”

Mick de kadehini alarak ayağa kalktı. “Bu sözleri başka kadınlara da söylediğimi düşünüyorsun, öyle mi?”

Maddie odağı ayarlayarak boş masaların fotoğrafını çekti. Makinenin flaşı çaktı ve Maddie, “Tabii ki” diyerek yanıtladı onu.

Bu gerçekten Mick'in canını acıtmıştı çünkü doğru değildi. “Pekâlâ, tatlım, sence de kendini biraz hafife almıyorsun?”

“Ben kendi değerimin farkındayım.” Deklanşöre yeniden basmasıyla flaş bir kez daha patladı. “Ama işlerin nasıl yürüdüğünü de bilirim.”

Mick içkisinden bir yudum daha alınca soğuk cin boğazından aşağı sıcacık bir yol bırakarak içinde huzursuzlanan bir noktanın yanına gidip oturdu. “Ne biliyormuşsun bakalım, anlat da biz de bilelim.”

“Senin vakit geçirdiğin tek kadının ben olmadığımı biliyorum.” Makinesini indirip barın diğer tarafına doğru yürüdü.

“Şu anda görüştüğüm tek kadın sensin.”

“Şu anda. Ama bunun sonrası da var. Ne de olsa biz kadınlar değiş tokuşa alışkınız.”

Flaş bir kez daha çakarken Mick de yürümeye başladı. “Bunu sorun ettiğini hiç sanmıyordum.” Barın karanlık tarafına geçip kalçasını müzik kutusuna dayadı.

“Etmiyorum. Demek istediğim şu ki, siz erkekler için karanlıkta hepimiz aynıyız.”

İşte şimdi gerçekten Mick’i kızdırmaya başlıyordu ama Mick, Maddie’nin bunu kasıtlı yaptığını düşünüyordu. *Neden onu görmek için bu kadar ısrar ettim ki,* diye düşündü. Görünen o ki Maddie, Mick hakkında çıkan dedikodulara inanmıştı ve Mick neden kendisinin bunu sorun ettiğinin merakı içindeydi. Maddie, Mick’in başka kadınlarla görüşmesini sorun ediyor gibi durmuyordu ama Mick nedense kendini sürekli bir aklama telaşı içindeydi. Belki de Maddie’nin dediği gibi yapmalıydı. Hemen şimdi Maddie’yi oracıkta kapı dışarı etmeli ve başka birini aramalıydı. Ama problem şuydu ki, Mick yanında başka birini değil, Maddie’yi istiyordu ve bu gerçek de Mick’in sinirini en az Maddie’nin tavrı kadar bozuyordu.

Maddie bar tablasının önünü pek çok farklı açıdan çok defa resimledi. Sonrasında Mick yeniden konuşmaya başladı. “Yanılıyorsun. Bir erkek için karanlıkta bütün amcıklar aynı değildir.”

Maddie gözlerini Mick’e çevirdi. Mick böyle konuşarak belli ki Maddie’nin canını sıkmak istemişti, ama bilmediği bir şey vardı ki Maddie öbür kadınlara hiç benzemezdi. Ca-

nını sıkmaktansa derin bir nefes alıp yavaşça geri bıraktı. "Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Her şey ortada. Bana kalırsa, beni çıldırtmaya çalışıyorsun."

Maddie bir an durup düşündü ve ona hak verdi. "Haklısın."

"Neden?"

"Düşünerek adım atmak istememem konusunda." Maddie barın sonuna doğru ilerleyip yerdeki kaydırmaz paspaslara baktı. Birkaç fotoğraf daha çekip makinesini indirdi. Neredeyse Mick'in duyamayacağı kadar kısık bir sesle, "Sandığımdan çok daha zor oldu," dedi.

Mick yaslandığı yerde doğruldu.

Maddie, "Bar tablası, aynalar, ışıklandırma ve eski kasa hâlâ aynılar," dedi. Makinesini tablanın üzerine bırakarak bar tablasının ucuna tutundu. "Tek fark sadece ortada olmayan kan ve cesetler."

Mick ona doğru yürüyüp yanından geçerken kadehini korkulukların üzerine bıraktı.

"Annen burada öldü. Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye sorduğunda Maddie'nin sesinde bir burukluk vardı.

Mick ellerini Maddie'nin omuzlarına koydu. "Artık bunu düşünmüyorum."

Maddie dönüp, Mick'in gözlerinin içine baktı. Maddie'nin gözleri kocaman açılmıştı ve acı çeker gibi bir hali vardı. "Bu nasıl olabilir? Annen, babanı tam da merdivenlerin üzerindeyken vurmuş."

“Burası sadece bir mekân. Dört duvarlı, çatılı bir yer.”
Mick ellerini Maddie’nin omuzlarından bir aşağı bir yukarı
kaydırarak kollarını okşadı. “Çok uzun zaman oldu, dediğim
gibi artık bunu düşünmüyorum.”

“Ama ben düşünüyorum.” Dudaklarını ısırp, gözyaşla-
rını silmek için başını diğer tarafa çevirdi.

Mick daha önce kadın bir yazarla hiç tanışmamıştı ama
anlaşılan kadın yazarlar başkalarının hikâyelerini yazarlarken
bile fazla duygusal oluyorlardı.

“Bu gerçekten sandığımdan çok daha zor oldu. Genelde
kitaplarımda kullanacağım fotoğrafları ben çekmem ama bu
kez yapabilirim sanmıştım.”

Belki de kitabını yazabilmek için kendini olayların de-
taylarına hapsederek tıpkı onlar gibi hissetmeye çalışıyordu.
Tanrım, Mick bunu da nereden çıkarmıştı? Doğru dürüst
kitap okumazdı bile.

Maddie bakışlarını yeniden Mick’e çevirdi. “Gitmem
gerek.” Bar tablasının üzerine bıraktığı fotoğraf makinesini
alarak Mick’in arkasından geçip gitti. Ve kapıya varmadan
ceketini ve çantasını bıraktığı taburenin üzerinden aldı.

Gece tam anlamıyla bir fiyaskoyla son bulmuştu ve
Mick nedenini bir türlü anlayamıyordu. Ne yapmıştı ya da
ne yapmamıştı bilemiyordu. O sadece Maddie’nin birkaç fo-
toğraf çekeceğini, biraz içip, konuşacaklarını ve sonrada
şansı yaver giderse sevişeceklerini düşünmüştü. Maddie’ye
arka kapıdan çıkıp otoparka girene kadar eşlik etti.

Arka kapıdan çıkar çıkmaz, “Arabayı sürebilecek du-

rumda mısın?" diye sordu.

Maddie bir ışık huzmesinin içinde durup ceketini üzerine geçirdi. Başını evet anlamında salladı. O sırada çantasını yere düşürmüştü. Çantasını eğilip almak yerine elleriyle yüzünü kapattı.

"İstersen seni ben bırakayım, ne dersin?" Mick yanına yaklaştı ve eğilip çantasını düştüğü yerden aldı. Kadınlar tarafından büyütülmüştü, onları genelde anlardı ama Maddie Dupree'yi bir türlü çözemiyordu. "Araba kullanamayacak kadar üzgünsün."

Maddie yaşlarla dolmuş gözlerini Mick'e dikti ve alt kirpiklerinden bir gözyaşı damlası yuvarlanıp giderken "Mick sana kendimle ilgili söylemem gereken bir şey var. Aslında bunu sana haftalar öncesinden söylemeliydim," dedi.

İşte bu, Mick'in hiç hoşuna gitmemiştir. "Sakin bana evli olduğunu söyleme." Çantasını arabanın motor kapağının üzerine koyarak beklemeye koyuldu.

Maddie başını iki yana salladı. "Ben... ben..." Derin bir nefes vererek yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Ben sandığın gibi... korkarım... yapamayacağım." Kollarını Mick'in boynuna sararak vücudunu onunkine bastırdı. "Olay yeri fotoğraflarını bir türlü aklımdan çıkaramıyorum."

Bu muydu yani? Bu yüzden miydi bunca gözyaşı? Mick ne diyeceğini bilemiyordu. Ne yapacağını da... Çaresizce ellerini Maddie'nin beline koyarak ona sarıldı. Karnına bastırıldığı teni öyle sıkıydı ki Mick aklından bambaşka şeyler geçiriyordu. *İyi ki aklımdan geçenleri okuma gibi bir yete-*

neği yok, diye düşündü. Ama Maddie düşünceleri için Mick'i suçlayamazdı. Kollarını boynuna dolayıp vücudunu vücuduna yapıştırmasaydı o da.

"Mick?"

"Evet?" Bu gece Maddie yine vanilya kokuyordu ve Mick ellerini Maddie'nin belinde bir aşağı bir yukarı hareket ettirerek onu okşamadan duramıyordu. Ona sarılmak da en az sevişmek kadar güzeldi.

"Üzerinde kaç tane prezervatif var?"

Mick'in elleri olduğu yerde kalakaldı. Dün bir kutu almıştı. "Kamyonette on iki tane var."

"Herhalde yeter."

Mick, Maddie'nin Hennessy's Bar'ın otoparkının ışıklarıyla aydınlatılmış yüzüne bakabilmek için geri çekildi. "Seni çözemiyorum, Maddie Dupree."

"Son zamanlarda bunu ben de yapamıyorum." Maddie parmaklarını Mick'in saçlarının içinden geçirip dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. "Ve işin içinde sen olduğunda bir türlü yapmam gerekeni yapamıyorum."

Ertesi sabah geç vakitlerde Maddie mutfağında oturmuş. Ertesi sabah geç vakitlerde Maddie mutfağında oturmuş. dumanı tüten kahve fincanını yudumluyordu. Üzerinde beyaz bornozu vardı ve duştan sonra ıslanan saçlarını geriye doğru yatırmıştı. Dün gece neredeyse Mick Hennessy'ye. Alice Jones'un annesi olduğunu söyleyecekti. Ama itiraf etmek için ağzını her açışında sözcükler bir türlü ağzından dökülen-

mişti. Aslında Mick'den korkmuyordu ama bir şekilde söyleyememişti işte. Belki de zamanlama yanlıştı. Daha uygun bir zamanı beklese daha iyi olabilirdi.

Daha da ötesi, kafasının içindeki kötü sahnelerden kurtulmak için ona ihtiyacı vardı. Annesinin mezarına gittiğinde bile yüreği bu denli parça parça olmamıştı. Ama annesinin öldüğü yerde olmak, sanki biri göğsünü açıp içinden kalbini söke söke almış gibi hissetmesine sebep olmuştu. Belki de annesinin kan revan içindeki halinin ve sarı saçlarının kanla karışıp kahverengiye çalısının fotoğraflarını hiç görmemeliydi. Belki de o zaman bu kadar altüst olmayacak, bu denli duygusallaşmayacaktı.

Duygusallaşmaktan nefret ederdi, özellikle de başka insanların önünde. Özellikle de son zamanlarda Mick'in önünde. Ama işte Mick yanı başındaydı ve olan biten her şeyi görmüştü. Ve Maddie'nin de tutunup ayağa kalkması için birine ve her şey altüst olmuşken tek bir kişiye odaklanmaya ihtiyacı vardı.

Mick, Maddie'ye evine kadar eşlik etmişti ve Maddie de Mick'in elini tutup onu yatak odasına götürmüştü. Mick, Maddie'yi öpmeyi düşünüp de bir türlü öpemediği yerlerinden öpmüştü. Maddie'nin vücudunun her santimini alev alev yakmıştı. Aslında Maddie, Mick'le yeniden birlikte olduğu için suçluluk duyması gerektiğinin farkındaydı. Yanlış yapıyordu ama onunla olmak insanın kendini kötü hissetmesini engelleyecek kadar güzel bir duyguydu.

“Miyav.”

Kartopu, Maddie'nin ayaklarının arasında bir sekiz rakamı çizdiğinde Maddie ayaklarına sürtünen kediciğe dikti gözlerini. Hayatı bu noktaya nasıl gelmişti? Evinde bir kedi, yatağında da bir Hennessy erkeği vardı.

Fincanını tezgâhın üzerine bırakıp bir paket kedi maması almak üzere kilere yöneldi. Kapıyı açtığında yerde yine bir fare leşiyle karşılaştı. Kartopu da bir yandan farenin kuyruğunu koklamakla meşguldü. Daha kediyi eve aldığı ilk gece etraftaki zehirleri kaldırmıştı ama tabii bu farelerin daha öncesinde zokayı yutmadıkları anlamına gelmiyordu. "Sakin onu yiyeyim deme, yoksa hasta olursun." Kartopu'nu kucağına alıp onu çamaşır odasına götürdü. Kartopu mırıldanarak kafasını Maddie'nin çenesine sürtüyordu. "Ve dün gece yatağında yatmadığına dair elimde kesin kanıtlarım var. Sandalyemde yine tüylerini buldum." Minik kediciği karton kutusunun içine koyup küçük bir tabağa da bir miktar mama döktü. "Orada burada kıcımda beyaz tüylerle dolaşmak istemiyorum." Kartopu birden kutusundan atlayıp sanki bir haftadır hiçbir şey yememiş gibi tabağına saldırdı. Dün gece Mick yüzünde kendini beğenmiş ve memnun bir tebessümle banyodan dönerken Kartopu onu sinsice izlemiş ve uygun anda da bacağına atlayarak ona saldırmıştı.

Mick, "Lanet olsun, bu da ne?" diye bağırıp, tepinirken Kartopu da çoktan yatağın altına kaçmıştı. "Bu lanet hayvana tasma almak için onca para döktüğüme inanamıyorum."

Maddie gülerek yatağın yan tarafındaki boş kısma vurup Mick'i yanına çağırmıştı. "Gel buraya, büyük kötü

kedi saldırısına iyi gelecek ilaç bende, gel ki seni iyileştireyim.”

Mick yatağa giderek Maddie’yi kollarından yukarı kaldırmıştı böylece Maddie, Mick’in hemen önünde dizlerinin üzerinde duruyordu. “Şimdi sana bana gülmenin cezası neymiş göstereceğim.” Ve dediğini yapmıştı da. Hem de tüm gece boyunca... Ve bu sabah Maddie uyandığında yine yalnızdı. Hep olduğu gibi. Aslında uyandığında onu yanında görmeyi isterdi. Gözünü açtığında Mick’in uyku mahmuru ve şişmiş mavi gözlerini onun üzerine dikmiş olduğunu görmek hoşuna gidebilirdi ama böylesi daha iyiydi. Her ne kadar dün gece iki insanın birbirine yakın olabileceği en yakın mesafede oldularsa da aradaki mesafeyi korumak daha iyiydi.

Kartopu yemeğine yumulurken Maddie de elindeki kâğıt havluyla fareyi yerden kaldırarak atmak üzere dışarı çıkıyordu. Daha sonra kasabadaki bir veterineri arayıp ağustos ayının ilk haftası için Kartopu’na bir randevu aldı. Maddie’nin düşük karbonhidratlı meyveli ve tahıllı çikolatalarının kutusunun dışında diş izleri varsa da içleri sağlamdı. Tam bir ısırık almıştı ki kapı çaldı.

Kapının deliğinden gelenin Mick olduğunu gördü. Mick duşunu almış, tıraş olmuş, üzerine bir Levi’s kot geçirip atletinin üzerine de uçlarını dışarıda bıraktığı çizgili bir gömlek giymişti. Maddie onu görmesiyle midesine giren krampları göz ardı ederek kapıyı açtı.

“Nasıl, iyi uyuyabildin mi?” Mick cevabını aslında çok iyi bildiği bu soruyu sorarken gülümsemiş, gamzeleri tüm

güzellikleriyle ortaya çıkıvermişti.

Maddie kapıyı sonuna kadar açtı ve Mick içeri girdi. "Sanırım en son kendimden geçtiğimde saat gece yarısı üçtü."

"Üç buçuktu." Mick yürüyerek Maddie'nin yanından geçti ve Maddie de onun içeri girmesiyle kapıyı kapattı. Salona doğru geçerlerken Mick, "Kedin nerede?" diye sordu.

"Kahvaltısını ediyor. Ne o, yoksa minicik bir kediden korkuyor musun?"

"O Tazmania canavarı kılıklı tüy yumağından mı korkacağım?" Pek de nazik olmayan bir tavırla dudak büküp dalga geçerek pantolonunun ön cebinden oyuncak bir fare çıkardı. "Ona biraz kemirip stresini azaltsın diye oyuncak getirdim." Elindekini sehpanın üzerine attı. "Ee. bugün için planların neler?"

Çalışmayı planlıyordu. "Neden sordun?"

"Belki Redfish Gölü'ne gidip bir şeyler yeriz diye düşünmüştüm."

"Nasıl yani, iki sevgili gibi mi?"

"Aynen öyle." Mick, Maddie'nin üstündeki bornozun kemerine uzanıp onu kendine doğru çekti. "Neden olmasın?"

Çünkü onlar iki sevgili değillerdi. Hatta sevişmeleri bile hataydı. Her ne kadar onu görünce midesine kramplar da girse, vücudu kaskatı da kesilse birlikte olmamalıydı.

"Ben acıktım ve senin de aç olabileceğini düşündüm." Mick başını eğerek Maddie'nin boynuna bir öpücük kondurdu.

Maddie boynunu hafifçe yana eğdi. Onun da karnı açtı.
“Neden Redfish Gölü?”

Çünkü oradaki ahşap kulübede harika bir restoran var ve ayrıca bugün tüm günümü seninle geçirmek istiyorum.” Maddie’nin boynuna bir öpücük daha kondurdu. “Lütfen evet de.”

“Önce giyinmem gerek.” Maddie bornozunun Mick’in elindeki kemerini çekti ve arkasını dönüp giyinmeye gitti. Yatak odasına girdiğinde oradan seslenerek, “Redfish Gölü buraya ne kadar uzak?” diye sordu.

Mick durduğu kapı eşiğinden, “Yaklaşık bir buçuk saat kadar,” dedi

Maddie, Mick’in onu takip edip, peşi sıra gelmesini hiç beklemiyordu. Çekmecedan bir külot çekerken gözlerini ona dikti. Mick kapı pervazına yaslanmış Maddie’nin pembe ipek külotunu yukarı çekerken onunla birlikte hareket edişini izliyordu. Bakışları öyle içtendi ki. Bacaklarının arasını öptüğü ve gözlerinin seksi mavilere büründüğü anlardan daha içtendi. Öyle içten ki sanki ikisi bir çiftti ve Maddie’yi giyirken izlemek onun için doğaldı. Sanki bu ilişki olması gerekenden ve gelecekte de olabileceğinden bir adım öndeydi. Sanki bu ilişkiye dair yarınlarda ya da sonraki günlerde bir umut ışığı vardı. Maddie kaşlarını kaldırdığında Mick, “Rahatsız olmuyorsun umarım?” diye sordu.

“Terbiyeni tamamen kaybettin anlaşılan sen, değil mi? Özellikle de dün geceden sonra.” Mick içini çekip kapıdan ayrılan dek Maddie ona dik dik bakmaya devam etti. “Pe-

kâlâ, o zaman ben de gidip kedine kafayı buldururum.”

Maddie, Mick giderken ardından baktı ve yarınları, gelecekteki günleri ya da hiç gerçekleşmeyecek şeyleri düşünmemeye çalıştı. Çabucak üzerine pembe kolsuz bir elbise geçirip saçlarını kısaçlı bir tokayla tutturdu. Aynaya bakarak gözlerine biraz rimel ve dudaklarına da hafif bir ruj sürdü.

Artık gün aydınlandığına, seks arzuları doyurulup, duyguları kontrol altına girdiğine göre artık Mick’e Maddie Jones olduğunu söyleyebilirdi. Bunu bilmek onun en doğal hakkıydı.

Ama söylemeyi düşünmek bile midesine kramplar saplıyordu, öyle ki bir ara *acaba hiç söylemesem mi?* diye düşündü. Dün gece diğer kadınlarla ilgili fikirlerini söylerken Mick’e karşı çok nazik olmadığının farkındaydı. Görünen o ki, bu konuda Mick’i çıldırtmayı başarmıştı ama işin aslı Mick’in de tek eşlilik konusunda babasından geri kalır yanı yoktu. Ya da dedesinden... Belki şu anda görüştüğü başka biri yoktu ama bu, gün gelip de Maddie’den sıkılmayacağı anlamına gelmiyordu. Er ya da geç nasılsa sıkılıp çekip gidecekti. O yüzden söylemek için bu kadar kasmanın ne gereği vardı?

Onun yerine, dün geceki duygu patlamasına bir açıklık getirse daha isabetli olabilirdi. Aslında hiç de sulu göz ve erkeklerin omuzlarında ota boka ağlayan kadınlardan değildi. Belki de pek çok kadına göre yaptığı gayet normal bir şeydi ama Maddie bundan çok utanıyor ve bunu bir iradesizlik olarak görüyordu. Hatta üzerinden on iki saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ öyle hissediyordu.

Redfish Gölü'ne giderken yolda geçen ilk yarım saatte her şeye bir açıklık getirmeye karar vermişti. Mick'in kamyonetini dolduran Country müziğinin sesini bastırmaya çalışarak, "Dün gece için özür dilerim," dedi.

"Ortada özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. Sadece biraz fazla bağırdın o kadar ama ben bu yanını seviyorum." Sırıtip mavi aynalı güneş gözlüklerinin ardından Maddie'ye baktı ve sonra bakışlarını yeniden yola çevirdi. "Bazen sevişirken ne dediğini anlamıyorum ama her ne söylüyorsan, söylerken çok seksi oluyorsun."

Maddie bir an aynı şeyden bahsetmedikleri hissine kapıldı. "Ben Hennessy's Bar'da birden duygusala bağlamamdan bahsediyordum."

"Ah." Mick başparmağıyla çalan müziğin ritmine göre direksiyonda tempo tutuyordu. Fondaki şarkıda şarjörlü tabancaları seven bir kadının hikâyesi vardı. "Bunu kafana takma."

Maddie tavsiyesine uyabilmeyi çok isterdi ama bu onun için çok da kolay sayılmazdı. "Asla o kategoriye girmek istemediğim kız tipleri var. Onlardan biri de her şeye ağlayan kız tiplemesi."

"Senin duygusal bir kız olduğunu sanmıyorum. Havalandırmadan gelen havayla saçları alnına düşmüştü. "Diğer kız tipleri nelermiş?"

"Ne?"

"O kategoriye asla ait olmak istemediğin kız tipleri var dedin ya." Mick bakışlarını yoldan almadan CD'yi kapattı

ve sesi birden sessiz kamyonette yankılandı. "Birincisi duygusal kızlar kategorisi. Diğerleri ne?"

"Ah." Maddie parmaklarıyla tek tek saymaya başladı. "Asla aptal kız kategorisine de girmek istemem. İçip içip seks arayan sınıfa da... Tabii bir de saplantılı kız ve popo kız tiplerimleri var."

Mick şaşkınlıkla gözlerini Maddie'ye çevirdi. "Popo kız mı?"

"Ne demek olduğunu açıklattırma şimdi bana."

Mick bakışlarını yeniden yola çevirip gülümsedi. "Anlaşılan popo kızlar diyerek koca popolu kızları kastetmiyorsunuz."

"Hayır, onları kastetmiyorum."

"Ah, demek öyle... Ben asla..."

"Unut gitsin."

Mick güldü. "Ama bazı kadınlar ters ilişkiden hoşlandıklarını söylüyorlar."

"Hı hı. Bazı kadınlar da kışlarına şaplak yemekten hoşlanıyorlar ama ben ondan da ne zevk aldıklarını anlamıyorum."

Mick, el freninin üzerinden kolunu uzatıp Maddie'nin elini tuttu. "Peki, yatağa bağlanmaktan hoşlanır mısın?"

Maddie omuz silkti. "Bak işte onu severim."

Mick, Maddie'nin elini dudaklarına götürdü ve gülümsedi. "O zaman bu gece iş çıkışı ne yapacağımızı buldum."

Maddie gülerek bakışlarını manzaraya çevirdi. Çam ağaçlarına, büyük çalılıklara ve Payette Gölü'nün güneydeki

kollarına dıktı gözlerini. Idaho patatesleriyle ünlüydü belki ama görülmeye değer bir de doğa manzarası vardı.

Ahşap kulübeye vardıklarında, Redfish Gölü'nün mavi yeşil sularına ve uzaktaki Sawtooth Dağları'nın karlı zirvelerine bakan bir masaya oturdular. Yemeklerini yiyip, Truly'de yaşayan insanlardan bahsettiler. Maddie, Mick'e arkadaşlarından, geçen sene evlenen Lucy'nin düğününden ve Clare'in düğün hazırlıklarından bahsetti. Havalardan, dünyadaki güncel olaylara, spordan, Nil Nehri'nin batı kıyısında baş gösteren salgın hastalıklara kadar pek çok şeyden konuştular.

Tek konuşmadıkları konu Maddie'nin neden Truly'ye geldiği idi. Sanki aralarında gizli bir anlaşma varmış gibi, ikisi de Maddie'nin yazacağı kitaptan ve Mick'in annesinin iki kişiyi öldürüp, sonra da intihar ettiği geceden konuşmaktan kaçınmışlardı.

Günleri oldukça dinlendirici ve eğlenceli geçmişti. Ama Maddie'nin gözlerinin Mick'inkilerle buluştuğu nadir anlarda vicdanının ona durmadan hatırlattığı bir gerçek vardı. O da Mick'in eğer Maddie'nin gerçekte kim olduğunu öğrenirse bir daha asla yanında olmayacağı gerçeği idi. Ama Maddie vicdanının sesine kulaklarını tıkamıştı ve eve dönüş yolunda vicdanını öyle derinlere gömmüştü ki, oradan yükselen sesler artık belli belirsiz birer fısıltıdan ibaretti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mick o gece işten çıkar çıkmaz bir elinde ipekli kravatlar, bir elinde de yeni bir oyuncak fareyle soluğu Maddie'nin kapısında almıştı. O, Maddie'nin kollarını yatağa bağlaya-dursun Kartopu da yeni oyun arkadaşıyla mücadele ediyordu. Ancak oyundan vazgeçip Maddie'nin koyduğu kuralları bir kez daha vurdumduymaz bir edayla ihlal ederek büro sandalyesinin üzerinde uykuya daldı. Kuralları yıkmak Kartopu'nun kötü bir alışkanlığı haline gelmişti. Tıpkı Mick Hennessy'nin de Maddie için bir alışkanlık haline geldiği gibi. Yakında bırakmak zorunda kalacağı kötü bir alışkanlıktı adeta ama bir sorun vardı. Maddie onunla birlikte vakit geçirmekten çok hoşlanıyordu: yatakta da dışarıda da. Bu da beraberinde başka bir sorunu getiriyor ve Maddie bir türlü kendini işine veremiyordu. Not alma işlemini henüz bitire-

memiş, olayların zaman akış çizelgesini bir türlü hazırlayamamıştı. Ve kitabın ikinci bölümüne başlamadan evvel kesinlikle bu işleri yapmış olması gerekiyordu. Bir an önce kendine Truly'ye neden geldiğini hatırlatmalı ve işinin başına dönmeliydi. Artık Mick ile güzel vakit geçirecek diye işten kaytarmak yoktu. Ama ertesi gece Mick onu arayıp da gece kapattıktan sonra Mort's Bar'a gelmesini söylediğinde hiç düşünmemişti bile. Saat on iki buçukta kırmızı trençkotu, on santimlik topuklu ayakkabıları ve çıplak göğüslerinin arasına sarkan Mick'in bir gece önce getirdiği mavi bir kravatla arka kapıyı tıklatıyordu.

"Ooo, kravatın çok yakışmış," dedi Mick kapıyı açar açmaz.

"Sana geri vermem gerektiğini düşündüm."

Mick ellerini Maddie'nin çıplak beline dolayıp onu kendine doğru çekti. Gözlerinin içine bakarak, "Sende bir şey var Maddie," dedi. "Sevişmelerinin ötesinde, kadehlere içki doldururken ya da beyzbol maçında Travis'i izlerken birden seni düşünmeme sebep olan çözemediğim bir şey."

Maddie kollarını Mick'in boynuna doladı ve dikleşmiş meme uçları Mick'in tişörtünü okşamaya başladı. Mick'in kasıklarına değen aleti kocaman olup kıvamına gelmişti. Aslında tam da o anda Maddie de ona, hep onu düşündüğünü söyleyebilirdi ama yapamadı. Yalan olduğundan değil. Düşündüğü doğrudu ama Mick çekip gitmeden önce bazı şeyleri karşılıklı yaşamamak daha iyiydi.

Maddie konuşmak yerine Mick'in dudaklarını dudakla-

na çekti ve elini pantolonunun ön yüzünde gezdirmeye başladı. Tek gecelik bir aşk olarak başlayan ilişkileri çok gecelik bir ilişkiye dönüşüvermişti. Mick, Maddie'yi, Maddie de onu sık sık görmek istiyordu ama bu aşk değildi. Maddie ona âşık değildi ama ondan gerçekten çok hoşlanıyordu. Özellikle de Maddie'yi bar tablasının üzerine, içki şişelerinin arasına yattığında, aynadan Mick'in vücudunun üzerinde gidip gelen kaslı ve uzun vücudunu seyrederken, ayakları ayakkabılarının içinde zevk içinde kıvrılırken ondan daha da çok hoşlanıyordu.

Yaşadıkları seksti. Sadece seks. Ne gariptir ki, dört yıldır yolunu gözlediği türden bir ilişkiydi yaşadıkları. Daha ötesi yoktu. Maddie eğer bu gerçeği unutacak olursa kendine her ne kadar çok samimi olsalar da hâlâ Mick'in ev numarasını ya da nerede yaşadığını bilmediğini hatırlatması yeterdi. Mick, Maddie'de çözemediği bir şey olduğunu söylüyordu ama anlaşılan o ki, o şey her neyse, Mick'in Maddie'yi kendi hayatında isteyeceği kadar güçlü değildi.

Kartopu'nun veterinerle randevusunun olduğu gün Maddie kedisini de yanına alarak kasabaya indi. Ağustos, yaz aylarının en sıcağıydı ve hava durumunda o gün vadideki sıcaklığın otuz dört dereceyi bulacağı söylenmişti.

Veteriner John Tannasee kedisini muayene ederken Maddie de muayene odasında oturuyordu. John önlüğünün altından bile belli olan güçlü kasları ve Tom Selleck tarzı bir-

yıklarıyla oldukça uzun bir adamdı. Sesi öylesine derinlerden geliyordu ki duyan da sesinin ayaklarından geldiğini sanırdı. Nazik bir şekilde Kartopu'nun önce kulaklarına sonra da alt tarafına bakıp dişi olduğunu söyledi. Ateşini ölçtü ve Maddie'ye kedisinin sağlıklı olduğuna dair bir sağlık raporu verdi.

“Gözlerinin farklı renkte olmasına sebep olan heterokromi rahatsızlığı görüşüne zarar vermiyor gibi,” dedi. Kulaklarının arasını okşayarak kediciğin başka bir genetik bozukluğunun daha olduğunu söyledi. “Maloklüzyon rahatsızlığı ise yemek yemesini engelleyecek kadar kötü görünmüyor.”

Maddie doktorun heterokromi diyerek ne kastettiğini anlamıştı ama diğerini anlayamamıştı. “Maloklüzyon mu?”

“Yani üst çenesi alt çenesinden biraz daha önde.”

Maddie daha önce kedilerde de böyle bir rahatsızlık olduğunu hiç duymamıştı. Ve doktor Kartopu'nun başını geriye itip üst çenesinin alttakinden uzun olduğunu gösterene kadar da bunun doğru olabileceğine inanmamıştı. Nedense kediciğin böylesi bir rahatsızlığının olması Maddie'nin kanının ona daha çok ısınmasına sebep olmuştu.

Maddie şaşkınlık içinde, “Bildiğimiz dişlek bu,” dedi. “Aynı zamanda da bir sokak kedisi...” Maddie, Kartopu için birkaç gün sonraya bir randevu daha alıp Kartopu'nu kısırlaştıracak, böylece kediciğinin kendi gibi koca kafalı ve sarıhipsiz yavrular doğurmasını engelleyecekti. Muayeneden sonra Kartopu'yla birlikte markete gittiler.

D-Lite Market'in park alanına geldiklerinde kedisini "Uslu dur," diyerek uyardı.

"Miyav."

"Uslu durursan, belki sana Whisker Lickin's mama alı-
nm." diyerek arabadan çıkıp kapıyı kilitledi. Az önce Whis-
ker Lickin's mi demişti yoksa ona mı öyle gelmişti? Maddie
kendinden utanıyordu. Yoksa o da giderek kedisine aşırı düş-
kün ve insanların umurunda olmadığı halde durmadan kedi-
lerinden bahseden kadınlara mı benziyordu?

Markete girer girmez öncelikle arabasını tavukgöğsü,
salata ve diyet kolayla doldurdu. Whisker Lickin's bulama-
mıştı ama onun yerine Pounce Caribbean Catch marka mama
aldı. Alışveriş arabasını kapıya doğru sürüp beş numaralı ka-
saya yaklaştı. Francine isimli kasiyer kız Maddie cüzdanında
para aranırken Pounce kedi mamasını inceliyordu.

"Kediniz kaç yaşında?"

Maddie kafasını kaldırdığında karşısında uzun suratlı ve
permalı saçlarıyla seksenlerin moda olmuş "Flashdance" fil-
minden fırlamış gibi duran bir kasiyerle karşılaştı.

"Bilemiyorum. Kendisi kapıma geldi ve geliş o geliş.
Sanırım bir sokak kedisi."

"Evet, buralarda böyle şeylere sık sık rastlanır."

Maddie, Francine'in gözlerinde bir parça flört havası
sezmişti ve kızın kendisinden mi yoksa kediden mi bahsetti-
ğini anlayamamıştı.

Francine, Maddie'nin aldığı tavukgöğüslerini kasadan
geçirirken, "Kitabınızda ikinci bir zanlı daha olduğunu duy-

dum.” dedi.

“Anlamadım?”

“İkinci bir zanlı daha bulduğunuzu duydum. Belki de Rose, Loch’u ve o garson kadını öldürüp, sonra da intihar etmemiştir. Dışarıdan üçüncü bir kişi gelip hepsini öldürmüştür.”

“Bunu nereden duydunuz bilmiyorum ama size tüm kalbimle bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. Başka bir zanlı falan yok. Loch ve Alice Jones’u Rose öldürdü, sonra da silahı kendine doğrulttu.”

“Ah.” Francine hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ya da belki de Maddie’yi böyle düşündüren fıldır fıldır eden gözleriydi. “O zaman şerif de dosyayı yeniden açıp, ‘Cold Case’ programını aramayacaktır.”

“Hayır. İkinci bir zanlı yok. ‘Cold Case’ programının arandığı falan da yok, film projesi de yok ve Colin Farrell de kasabaya gelmiyor, anlaşıldı mı?”

“Ben Brad Pitt oynayacak diye duymuştum.” Alışveriş arabasındaki son parçayı da kasadan geçirip toplam tuşuna bastı.

“Yüce Tanrım.” Maddie hazırladığı parayı uzatıp poşetlerini aldı. Aldıklarını arabanın arka koltuğunun üzerine koyarken, “Brad Pitt’miş,” diye söyleniyordu.

Eve vardıklarında Kartopu’nun önüne balık şeklindeki rengârenk mamalardan döktü ve kendisi için de öğle yemeği hazırladı. Kitabının zaman çizelgesi üzerinde çalıştı. Dakika dakika ortaya çıkan olayları not etti, yerlerini bulup bilgisa-

yarının arkasındaki duvara iğneledi.

O akşam saat onda, Mick arayıp onu Mort's Bar'a çağırmişti. Aslında ilk içinden geçen bu daveti kabul etmek olmuştur. Cuma gecesi idi ve biraz dışarı çıkmak hiç fena olmayabilirdi ama bir sebeple vazgeçip teklifini kabul etmedi. Ve o sebep her neyse Mick'in sesini her duyduğunda yüreğinin ağzına gelişiyle de ilgiliydi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyerek yalan söyledi. Aralarına biraz zaman, biraz mesafe koymalıydı. Biraz nefes almalılardı. Seksin ötesine geçmesinden korktuğu ilişkilerine biraz ara vermelilerdi. En azından Maddie böyle düşünüyordu.

Telefonda Mick'in sesinin arka planından müzik kutusunun boğuk sesiyle birlikte bir sürü bağırma sesleri geliyordu. "İyi misin?"

"Evet. Ben de tam yatıyordum."

"Kapattıktan sonra bir uğrayıp, seni kontrol edebilirim. Bir şeyler yapmamıza gerek yok. Belki sana çorba ya da aspirin getiririm."

Bu çok hoşuna giderdi. "Hayır, sağ ol."

"O zaman yarın öğlen gibi arayıp seni kontrol ederim," dedi ama sözünü tutmadı. Onun yerine üzerinde Cerveza Pacifico baskılı beyaz bir tişört ve belinden her an kayıp düşüverecekmiş gibi duran denizci mavisi bir mayo ve altı metrelik teknesiyle Maddie'nin evinin önündeki iskelede bitermişti.

Verandaya açılan Fransız kapılardan içeri girerken

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Mick gözlüklerini çıkardı ve Maddie gözlerini onun o yakışıklı yüzüne dikti. “Hangi konuda?”

“Dün gece hastaydın ya.”

“Ha, evet.” Bunu unutmuştu. “Bir şeyim yok. Geçti.”

“Güzel.” Maddie’nin beline sarılıp onu kendine doğru çekti ve saçlarından öptü. “O halde mayonu giy ve benimle gel.”

Maddie nereye gidiyoruz ya da ne kadar kalacağız gibi sorular sormadı bile. Mick’le birlikte olduktan sonra nerede olduğu da, ne kadar kaldığı da umurunda değildi. Üzerine tek parça bir mayo giyip kalçalarının üzerine kırmızı denizati desenli mavi bir pareo bağladı.

Mick’in sarı beyaz teknesine doğru yürürlerken, “Hâlâ benden sıkılmadın mı?” diye sordu.

Mick kaşlarını çatıp sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi bir bakış fırlattı. “Hayır. Daha değil.”

Mick, Maddie’ye gölün üzerinde bir tur attırıp yoldan görülemeyecek eşsiz güzellikteki kulübeleri gösterdi. Soğutucudan ona bir diyet kola uzatırken kendisi için de bir şişe soğuk su çıkardı.

Bu bulutsuz ağustos gününde, gökyüzündeki kavurucu güneş Maddie’nin tenini yakıyordu. İlk başlarda bu çok hoşuna gittiyse de, bir saat sonra göğüslerinin arasından ve boyunun arkasından ter damlaları süzölmeye başlamıştı. Maddie terlemekten nefret ederdi. Spor yapmamasının en büyük sebeplerinden biri de buydu. Kaldı ki, “Emeksiz ekmek

olmaz,” sözüne de hiç inanmıyordu. O daha çok, “Bir şeye emeksiz ulaşmak iyidir,” prensibini benimsiyordu.

Mick, Angel Koyu’nda demir atıp üzerindeki beyaz tişörtünü çıkardı. “Allegrezza kardeşler burayı geliştirmeden önce her yaz buraya yüzmeye gelirdik. Annem bizi buraya getirir, dönüşte de sürmemiz için arabayı bana ya da Meg’e verirdi.” Mick botun tam ortasında ayağa kalkıp, kumluk sahil şeridine baktı. Ama şimdi sahil kocaman evler, önlerindeki iskelelere park etmiş tekneler ve jet skilerle dolmuştu. “O zamanlardan aklımda kalanlar bikinili kadınlar, bebek yağları, şortuma dolan kum taneleri ve deli gibi sızlayan burunum.” Ayağındaki parmak arası terliklerini çıkarıp teknenin kış tarafına yürüdü. “Ne güzel günlerdi.”

Maddie kalçasının üzerine sardığı pareoyu çıkarıp Mick’i takip etti. Yüzme platformunun yanında yan yana durdular. “Şortuna dolan kum pek de güzel gelmiyor kulağa yalnız.”

Mick güldü. “Hayır, ama Vicky Balley’in üzerindeki sıyrılmış küçük bikinisi ve koca memeleriyle sudan bir çıkışı vardı ki...”

Maddie’nin Mick’e bir yumruk sallamasıyla Mick sendeledi ve tam düşerken Maddie’nin de bileğini yakalayınca birlikte suya düştüler. Mick suyun yüzüne çıktığında, “Uuuu, buz gibi,” diye bağırdı. Maddie de nefes nefese bir halde suyun yüzüne çıktı. Buz gibi su ciğerlerindeki tüm havayı boşaltmış gibiydi. Teknenin arkasındaki merdivenlere tutundu.

Mick dalgalı suyun üzerinden Maddie’ye doğru yüzer-

ken gülüyordu.

Maddie gözünün önündeki ıslak saçları çekerek, "Bu kadar komik olan ne, sorabilir miyim?" dedi.

"Vicky Balley'i kiskandın."

"Hiç de bile, kiskanmadım."

"Hı hı. Ne demezsin." Mick yüzme platformunun kenarına tutunarak, "Onun memeleri seninki kadar güzel değildi," dedi.

"Ah Tanrım, çok sağ ol."

Mick'in saçından düşen damlalar önce alnına, oradan da yanaklarına süzöldüler.

"Senin kimseyi kiskanmana gerek yok. Vücudun çok güzel."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin. Benim göğüslerim o kadar da..."

Mick parmağıyla Maddie'nin dudaklarını kapadı. "Yapma bunu. Her söylediğime sanki bunu seni yatağa atmak için söylemişim gibi karşı çıkma. Öyle yapmıyorum. Seninle yatağa çoktan girdik ve o konuda da mükemmelsin." Elini Maddie'nin başının arkasına koyup onu öptü. Sımsıcak ağızlarını ve buz gibi dudaklarını birbirlerine kenetlerlerken her yerlerinden sular damlıyor, dilleri ağızlarının içinde dolanıyordu.

Mick onu ne zaman böyle öpse Maddie'nin ayakları yerden kesiliyordu.

Mick başını geri çekerken, "Dün gece seni çok özledim," dedi. "Keşke bu gece geç vakitlere kadar çalışmak zo-

runda olmasaydım ama çalışmam gerek.”

Maddie dudaklarındaki Mick’in tadını yalayıp yutkundu. “Anlıyorum.”

“Anladığımı biliyorum. Sanırım seni bu yüzden çok seviyorum.” Maddie’ye bakarak gülümsedi. Öyle bir gülüş ki basit bir gülüş olmanın çok ötesinde. Maddie’nin kalbini acıtan, nefesini kesen ve başının dertte olduğunu bangır bangır bağırان bir gülüş... Her ağzını açışında o güzel mavi gözlerinde boğulup gitmesine neden olan bir belaya bulaşmıştı. Maddie başını geriye atıp suyun altına soktu ve yüzüne düşen saçlarını geri itti. “Çalışma saatlerimiz çok ters,” diyerek merdivenlerden tekneye tırmandı. Teknenin kış tarafında ayakta durup saçındaki suyu sıktı. “Ama bizim için fark etmez, ne de olsa geceleri yaşayanlardan ve geç yatanlardanız.”

“Ve sen geceleri beni istiyorsun.” Mick de sudan çıktı.

Maddie göz ucuyla Mick’e baktı. Güçlü kaslı göğüslerini, karnından başlayarak kasıklarına inen ve şortunun kemerinin altında kaybolup giden kıllı yolu izledi. “Doğru.”

“Tanrı biliyor ya ben de seni istiyorum.” Mick attığı demiri sudan çıkararak teknenin yan gözlerinden birinin içine koydu. Gidip kaptan köşküne otururken parcosunu kalçasına sarmakla meşgul olan Maddie’yi izliyordu.

“Ne var?”

Mick başını bir şey yok anlamında sallayıp motoru çalıştırdığında pervanenin derinden gelen dönme sesini duydular. Tekne bir sağa bir sola sallanırken Maddie de gelip

kaptanın yanındaki koltuğa oturdu. Mick gözlerini birkaç saniye daha Maddie'ye dikti ve en sonunda ileriye bakarak gaz kolunu ileri itti.

Gölün üzerinde hızla yol alırlarken Maddie de bir yandan tek eliyle saçlarını tutuyordu. O gürültüde konuşmak mümkün değildi belki ama olsa bile Maddie ne diyeceğini bilemiyordu. Mick biraz tuhaf davranmaya başlamıştı. Şimdiye kadar yüz ifadelerinden ne hissettiğini çoğu zaman anlamıştı. Kızgın olduğunda, dalga geçtiğinde, baştan çıkarıcı olmaya çalıştığında suratının aldığı ifadeyi biliyor, sevişmek istediğinde nasıl baktığını anlıyordu. Sanki bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sessizliğe gömülmüştü. Ve yirmi dakika sonra iskeleye çıkana kadar da ağızından tek kelime çıkmamıştı.

“Eğer bu gece işe gitmek zorunda olmasaydım, yanında kalıp seninle oynamak isterdim.”

“Sonra gelebilirsin.”

Adirondock bahçe sandalyelerinden birine oturup yüzünü Maddie'ye çevirdi ve Maddie'nin kalçalarına sardığı pareoyu çekip çıkardı. Pareo, Maddie'nin ayaklarının dibine düşmüştü. “Ya da belki işim bittikten sonra sen gelersin.” Mick ellerini Maddie'nin baldırlarının arkasına koyarak onu bacaklarının arasına çekti.

“Morts'a mı?”

Mick başını iki yana sallayarak Maddie'nin bacağını hafifçe dişledi. “Çantana birkaç parça eşya at ve evime gel. Gece uyuyup sabah uyandığında beni yatağında görmek istemediğini biliyorum ama sence de bu ilişki artık sadece bir

seks ilişkisi olmaktan çıkmadı mı? Ne dersin?”

Gerçekten öyle miydi? Daha fazlası olmamalıydı ama. Asla da olamazdı. Maddie gözlerini kapatıp ellerini Mick'in saçlarının içinden geçirdi. “Evet.”

Mick yavaşça Maddie'nin kalçasının dışını ısırdı. “Ben gelip seni alırım, gece vakti onca yolu arabayla kat etmene gerek yok.”

İşte bu çok kötüydü. Tepeden tırnağa yanıltı ama güzeldi. Sanki hep olması gereken buymuş gibi. “Ben gelebilirim.”

“Gelebileceğini biliyorum ama seni ben alacağım.”

Maddie'nin arkasından bir ses, “Siz ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

Mick kafasını kaldırdığında adeta dondu kaldı. “Travis.” Ellerini hemen Maddie'den çekip ayağa kalktı. “Selam, dostum. Naber?”

“Bir şey yok. Siz ne yapıyordunuz?”

Maddie arkasını dönüp, Mick'in yeğenin verandanın merdivenlerinin en üst basamağında durduğunu gördü.

“Maddie'ye mayosu konusunda yardım ediyordum.”

“Ağzınla mı?”

Maddie ağzını eliyle kapatıp, güldü.

“Şey, immm.” Mick susup Maddie'ye baktı. Maddie ilk kez onun böyle ne diyeceğini bilemeden telaşlandığını görüyordu. “Mayosunun kenarı sökülmüştü.” Eliyle Maddie'nin kalçasını gösterip, “Ben de sökülen kısmı dişimle koparmak zorunda kaldım.”

"Ah."

"Senin ne işin var burada?" diye sordu Mick.

"Annem beni Pete'le oynamam için buraya getirdi."

Mick yan komşunun verandasına baktı. "Annen hâlâ Al-legrezza'larda mı?"

Trevor başını hayır anlamında salladı. "Gitti." Bakışlarını amcasından Maddie'ye kaydırды. "Başka fare leşi buldun mu hiç?"

"Bugün bulamadım. Ama eve bir kedi aldım. Birkaç ay içinde büyüyüp, onların çaresine bakacaktır."

"Sen eve kedi mi aldın?"

"Evet. Adı Kartopu. Farklı renkte gözleri ve dişlek bir ağzı var."

Mick, Maddie'ye baktı. "Ciddi misin?"

"Gelin göstereyim."

Üçü evin içine girerlerken Travis, "Dişlek ne demek?" diye soruyordu.

Mick kız kardeşi kapıya dayanmadan yarım saat önce eve gelmişti. Meg, Mick'in kapıyı açmasını bile beklememişti.

Doğruca mutfağa geçti ve Mick'i işe gitmeden önce sandviç hazırlarken buldu. "Travis bana, seni Maddie Dupree'nin kışını öperken gördüğünü söyledi."

Mick başını kaldırdı. "Sana da merhaba, Meg."

"Doğru mu bu duyduklarım?"

“Kıçını öpmüyordum.” Haksız sayılmazdı çünkü kalçasının kenarını ısıırıyordu.

“Orada ne işin vardı? Travis tekneni onun iskelesinde gördüğünü söyledi. Aranızda ne var sizin?”

“Ondan hoşlanıyorum.” Jambonlu sandviçini iki parçaya bölerek kâğıt bir tabağa koydu. “O kadar büyütülecek bir durum yok ortada.”

“O kadın anne ve babamız hakkında bir kitap yazıyor.” Dikkatini kendine çekmek için Mick’in bileğini kavradı. “Hepimizi karalamaya çalışacak.”

“Kimseyi karalamak niyetinde olmadığını söylüyor.”

“Saçmalık. Bizim acımız ve kederimiz üzerinden para kazanmak için ne kadar kirli çamaşırımız varsa ortalığa saçıyor.”

Mick kardeşinin yeşil gözlerinin içine baktı. “Ben sana benzemem, Meg. Ben geçmişimle yaşamıyorum.”

“Hayır.” Mick’in bileğini bıraktı. “Sen sadece olanları sanki hiç olmamış gibi düşünmek istiyorsun.”

Mick sandviçinin yarısını eline alıp bir ısırık aldı. “Ne olup bittiğini ben de iyi biliyorum ama her gün o gerçeklerle de yaşamıyorum.”

“Ben de her günümü onlarla yaşamıyorum.”

Mick lokmasını yutup birasından bir yudum aldı. “Belki her gün değil. Ama ne zaman tam atlattı artık desem bir şey oluyor ve sen yeniden on yaşındaki haline dönüveriyorsun.” Sandviçinden bir ısırık daha aldı. “Ben hayatımı yaşayıp, şu anımın tadını çıkaracağım, Meg.”

“Benim hayatını gönlünce yaşamayı istemediğimi mi sanıyorsun? Aksine, çok istiyorum. Birini bulmayı istiyorum, bunu sen de biliyorsun, ama o kadın olmaz.”

“Onunla konuşmuşsun.” Mick bu muhabbetten artık sıkılmaya başlamıştı. Maddie’den hoşlanıyordu. Onunla ilgili her şeyden hoşlanıyordu. Ve kim ne derse desin onu görmeye devam edecekti.

“Sadece onun annemizin dengesiz biri olmadığını duymasını istedim.”

Mick içkisinden bir yudum daha alıp şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı. “Annemiz dengesizdi, Meg.”

“Hayır.” Meg başını iki yana sallayıp, Mick’i omzundan tutarak kendine doğru çevirdi. “Böyle söyleme.”

“Eğer dengesiz değilse ne diye önce iki insanın sonra da kendi canına kıysın? Eğer öyle değilse neden arkasında iki kimsesiz çocuk bıraksın?”

“Böyle olsun istememişti.”

“Bunu sen söylüyorsun. Madem amacı sadece onları korkutmaktı ne diye silahını doldurup gitti?”

Meg elini Mick’in omzundan çekti. “Bilmiyorum.”

Mick sandviçini tabağına bırakıp, kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. “Sence bunu yaparken hiç bizi düşündü mü?”

“Düşündü.”

“O zaman neden, Meg? Neden önce babamı, sonra da kendini öldürmek bizden daha önemliydi?”

Meg bakışlarını uzaklara dikti. “Annemiz bizi severdi

Mick. Sen güzel anları hatırlamıyorsun. Aklında kalanlar sadece kötü anılar. Bizi severdi, babamızı da.”

Anılarında yanılan Mick değildi. Hem güzel hem de kötü anıları vardı aklında. “Onun bizi hiç sevmediğini söylemedim. Sadece yeteri kadar sevmediğini düşündüğümü söyledim. Bir yirmi dokuz yıl boyunca daha annemizi savunabilirsin ama ben asla babamı ve kendini öldürmeyi neden tek çare olarak gördüğünü anlayamayacağım.”

Meg ayaklarına bakarak zar zor duyulan bir sesle, “Bunu bilmeni hiç istemedim ama...” diyerek lafa başlayıp, bakışlarını Mick’e kaldırdı. “Babamız bizi terk etmek üzereydi.”

“Ne?”

“Babamız o kadın için bizi bırakacaktı.” Meg kelimeler sanki boğazına dizilmiş gibi güçlükle yutkundu. “Annem telefonda bir arkadaşına anlatırken duymuştum.” Kederle gülmüseddi. “Muhtemelen babamla yatmayan nadir arkadaşlarından birine...”

Babası, annesini terk etmeyi planlıyordu. öyle mi? Mick bir şeyler hissetmesi gerektiğini biliyordu, kızgınlık gibi, öfke gibi. Ama hiçbir şey hissedemiyordu.

“Babamıza senelerce katlandı,” diyerek sözlerine devam etti Meg. “Babamızın yüz kızartan ilişkileri dilden dile dolaşırken tüm kasabanın ona aşağılayarak bakmasına dayanmıştı. Hem de yıllar boyunca.” Meg kafasını salladı. “Şimdi de kalkmış yirmi dört yaşında bir garson parçası için onu terk ediyordu. Artık bu kadarına dayanamadı. Bunu yapmasına

izin veremezdi.”

Mick kardeşinin güzel yeşil gözlerine ve siyah saçlarına baktı. En az kendisinin onu koruduğu kadar, onun da Mick’i korumak için elinden geleni yaptığı kardeşi. Oldu ya da olmadı her ikisi de ellerinden geldiğince çabalamışlardı. “Sen tüm bunları onca yıldır biliyordun ve bana hiç anlatmadın, öyle mi?”

“Anlamazdın.”

“Anlamayacak bir şey yok, Meg. Annemiz onu boşamaktansa çekip vurmayı tercih etmiş. Buradan tek anladığım annemizin hasta olduğu.”

“O hasta falan değildi! Sadece artık katlanamaz hale gelmişti. Babamızı seviyordu.”

“Sevgi bu değil, Meg.” Mick tabağını ve bira şişesini alarak mutfaktan çıktı.

“Sen nereden bileceksin ki?”

Bu söz Mick’i durdurmuştu. Yavaşça dönerek küçük yemek odasının içinden kız kardeşine baktı.

“Sen hiç birini sevdin mi ki, Mick? Hiç onu kaybedeceğini hissettiğin anda midene ağrılar saplanacak kadar sevdin mi hiç?”

Mick’in aklına Maddie geldi. Gülüşü, ince espri anlayışı, kedilerden nefret ettiği halde evine aldığı dişlek kedisi... “Bilemiyorum. Ama bildiğim tek bir şey varsa o da şu ki, eğer bir gün birini sevecek olursam onu asla incitmeyeceğim ve ondan olan hiçbir çocuğumun canını da yakmayacağım. Sevgiden çok anlamıyor olabilirim ama en azından bunu bi-

liyorum.”

“Mick.” Meg ellerini kaldırarak ona doğru ilerledi. “Affedersin, bunu söylememeliydim.”

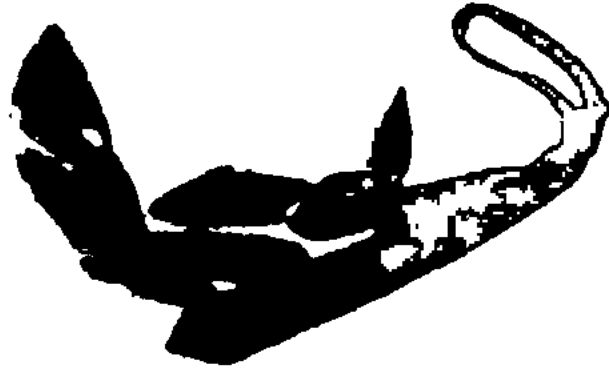
Mick tabağını masanın üzerine bıraktı. “Boş ver.”

“Senin için her şeyin en güzelini istiyorum. Evlenip bir aile sahibi olmanı istiyorum çünkü iyi bir eş ve iyi bir baba olabileceğini biliyorum. Bunu biliyorum çünkü beni ve Travis’i ne kadar sevdiğini görüyorum.” Kollarını Mick’in be-sevebileceğin birini hiç bulamasan da, ben hep yanında olacağım.”

Mick sanki boğuluyormuş gibi ciğerlerine derin bir nefes çekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Maddie kucagında kıvrılıp uyuyan Kartopu'yla kanepesinin üzerine oturmuş, televizyonunun boş ekranına bakıyordu. Midesi ağrıyor, göğsü öylesine sıkışıyordu ki nefes almak bile canını yakıyordu. Arkadaşlarını arayıp onların tavsiyelerini dinlemek istedi ama yapamadı. O grubun güçlü, korkusuz elemanı oydu ve şimdi kalkıp da nasıl tüm güçsüzlüğü ve korkaklığıyla karşılarına dikilebilirdi? Güç ve korkusuzluk onun için şu an çok uzak kavramlardı.

Uzun zamandan beri ilk kez Maddie Jones korkuyordu. İnkâr etmek anlamsız olurdu. Bu hissettiğine bir çekince deyip yoluna devam edemezdi. Düpedüz korkuyordu. Çok derin, çok ürkütücü bir korkuydu hissettiği. Bir seri katilin karşısında oturmaktan bile daha kötüydü.

Her zaman âşık olmanın hızla beton bir duvara çarp-

maktan farksız olduğunu düşünürdü. İnsan her zamanki gibi yoluna devam ederken birdenbire karşısına çıkan şeyle kendini bir anda kışının üstüne oturup, *Tanrım, sanırım âşık oldum*, diye düşünürken buluveriyordu. Ama Maddie'ninki böyle olmamıştı. Onunki göz göre göre, bağıra çağıra gelmişti. Tek bir gülüş, tek bir dokunuş sebep olmuştu. Bir bakış. Bir öpüş. Pembe bir tasma... Kalpte bir acı, ardı ardına gelip, insanın nefesini kesen beklentiler. Ta ki artık inkâr edemeyecek hale gelip boğazına kadar batana dek.

Artık hisleri hakkında yalan söylemeye gerek yoktu.

Maddie elini Kartopu'nun minik sırtında gezdirdi. Siyah tişörtü ve kucağı tüy içinde mi kalmış, hiç umurunda değildi. Kendisine hiçbir zaman hiçbir konuda yalan söyleyemeyeceğini sanırdı. Ama anlaşılan o ki, bu konuda kendini hayli geliştirmişti.

Mick Hennessy'ye âşık olmuştu ve biliyordu ki Mick onun gerçekte kim olduğunu öğrenir öğrenmez, onu terk edecekti. Ve Maddie'nin bu konuda ne yapabileceğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Kapı çaldı. Maddie televizyonun üzerindeki rafta duran saate baktı. Saat sekiz buçuktu. Mick isteydi ve onun gece saat birden önce gelmesini beklemiyordu.

Kartopu'nu yere bırakıp kapıya gitti. Kedi de peşinden seğırtti. Maddie üzerine basma korkusuyla Kartopu'nu kucağına aldı. Kapının gözetleme deliğinden baktığında yeni yeni tanıştığı bir ateş bastı yanaklarını. Anlaşılan Mick işten erken çıkmıştı. Üzerinde kot pantolonu ve Mort's Bar tişör-

tüyle verandada duruyordu. Kapıyı açtı ve onu baştanbaşa grilere boyayan gecenin ilk ışıkları ve gözlerindeki canlı mavile karşılaştı. Mick bu kadar yakından gözlerini gözlerine dikince Maddie'nin kalbi hem sevinç hem de umutsuzlukla sızlıyor, midesi buruluyordu.

Mick, "Seni görmeye ihtiyacım vardı," diyerek kapı eşiğini aşp, içeri girdi. Bir elini Maddie'nin bileğine dolarken boşta kalan diğer elini Maddie'nin başının arkasına koydu. Dudaklarını ani bir hareketle Maddie'ninkilere yapıştırıp onu tutkuyla öptü. Öylesine uzun ve baş döndüren bir öpüşme oldu ki Maddie bir an kendini Mick'e mühürleyip gitmesine hiç izin vermemek istedi.

Mick dudaklarını geri çekip Maddie'nin yüzüne baktı. "Barda bira servisi yapıp etraftaki saçma muhabbetleri dinliyordum ama aklımdaki tek şey sen ve barda seviştığımız o geceydi. Seni aklımdan bir türlü çıkaramıyorum. Kedinin yere bırak, Maddie."

Maddie eğilip kediye yere bırakırken Mick de kapıyı kapattı. "Bir an orada olmayı hiç istemedim. Olmam gereken yer burasıydı."

Maddie doğrulup Mick'in yüzüne baktı. Daha önce hiç böyle âşık olmamıştı. Gerçekten böylesine midesine kramp- lar saplayan, tenini sızlatan bir aşk yaşamamıştı hiç. Karşı- sındaki erkeğin sonsuza dek elini tutmak isteyeceği bir aşk olmamıştı hiç hayatında. Öyle bir aşk ki, tıpkı bir asalak gibi o erkeğin vücuduna yapıştığı, onun nerede bitip kendisinin nerede başladığı belli olmayan bir aşk... "Geri gelmene se-

vindim.” Ama Mick’e Maddie Jones olduğunu söylemek zorundaydı. Hem de şimdi.

Mick, Maddie’nin saçlarını kulağının arkasına itti. “Sen yanımda olunca nefes aldığımı hissediyorum.”

Ne güzel, en azından biri nefes alabiliyordu. Maddie yavaşça Mick’in avucuna bastırdı. Ona kim olduğunu söyleyip, onu sonsuza dek kaybetmeden önce kollarını boynuna dolayıp, onu son bir kez öptü. Tüm kalbi ve ruhuyla, acısıyla neşesiyle, tek kelime etmeden içindeki hislerini anlatırcasına öpüşüyordu. Dudaklarını, çenesini, boynunu öptü. Ellerini vücudunda gezdirip ellerinin altındaki bu sıcacık tenin hissini ezberlemeye çalıştı.

Mick ellerini yavaşça Maddie’nin arkasına kaydırıp kalçalarını sıktı. Onu hafifçe yukarı kaldırdı ve Maddie de bacaklarını açarak Mick’in beline doladı. Mick, Maddie’nin doymak bilmeyen öpücüklerine karşılık verirken derinlerden gelen bir sesle inliyordu. Maddie’yi öylece yatak odasına taşıdı.

Maddie artık söyleyecekti. Daha fazla içinde tutamayacak ve birazdan olanlar olacaktı. Bacaklarını Mick’in belinde gevşetti ve Mick, Maddie’nin tişörtünü sıyırarak başının üzerinden çıkardı. Sadece birkaç dakika daha bu anın keyfini çıkarmak istiyordu ama Maddie’nin onu aşkla her öpüşünde Mick fazlasını istiyordu. Onu daha da nefessiz bırakıp başını döndürüyordu. Mick ellerini Maddie’nin vücudunun her yerinde gezdiriyordu; omuzlarında, kollarında, sırtında, kalçalarında... Ta ki Maddie çırılçıplak kalıp sadece üzerinde

kopçası açılmış sutyeni kalan kadar.

Mick dudaklarını bir an geri çekip derin bir nefes aldı. Şehvetle aralanmış gözlerini Maddie'ye dikti. Durmaya hiç niyeti yoktu, Maddie'nin sutyeninin askılarını yavaşça indirip mavi saten kupların göğüslerinin üzerinden kayıp gitmesini ve göğüs uçlarını ortaya çıkarmasını izledi. Sutyen Maddie'nin kollarının arasından yere düşüverdi.

“Birbirimizi yalnızca çok kısa bir süredir tanıyoruz.” Mick parmaklarının ucuyla göğüslerinin başlarını hafifçe okşarken Maddie'nin nefesi kesilir gibi oldu. “Neden seni çok daha öncelerden tanıyormuş gibiyim?” Mick, Maddie'nin arkasına geçti ve Maddie, Mick'in göğüslerinin üzerinde, onu sımsıkı sarıp, dikleşmiş meme başlarını avuçlayan koca ellerine baktı. Sırtını kamburlaştırıp kollarını yukarı kaldırdı. Yüzünü ellerinin arasına alıp, dudaklarına doğru eğdi. Kalçalarını yana doğru kaydırıp ve çıplak bedenini Mick'e doğru bastırdı. Bir yandan da sanki ona susamışçasına kana kana öpüyordu. Mick, Maddie'nin göğüsleriyle oynarken derinden gelen seslerle inliyordu. Kot pantolonu ve gömleği hâlâ üzerindeydi. Maddie yırtık kotunun ve gömleğinin pamuklu kumaşının çıplak tenine değmesinden şeytani bir zevk alıyordu. Mick dudaklarını yavaş yavaş Maddie'nin boynuna, bir elini de karnına doğru indirdi. Ayaklarından birini Maddie'nin ayaklarının arasına koyup, bir elini de Maddie'nin araladığı bacak arasına koydu ve onu okşamaya başladı. Maddie zevkten çıldırmak üzereydi, kasıkları alev alev yanarken kendini bugüne kadar âşık olduğu tek adamın kollarına bırakıp, anın

zevkini çıkarıyordu. Bugüne kadar sevişmek ve aşkla sevişmek arasında bir fark olup olmadığını hep merak etmişti. Ve işte şimdi farkı anlamıştı. Seks sadece fiziksel arzuyla başlıyordu, oysa aşkla sevişmek insanın kalbinin içinde başlıyordu.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Mick'e kim olduğunu söylediğinde olayların hangi boyutlara geleceğini kestiremiyordu ama belki de çok da sorun olmazdı itirafı. Ellerini Mick'in karnından aşağılara doğru süzülürken dönüp Mick'in yüzüne baktı. Tişörtünü pantolonunun içinden çıkardı ve Mick de ona yardımcı olmak için kollarını yukarı kaldırdı. Tişörtü kafasının üzerinden sıyrıp attı. Maddie gözlerini Mick'in tutku dolu bakışlarından göğüslerine kaydırды. Göğüslerinin uçları altta yatan Mick'in kahverengi göğüs uçlarının hemen altına değip onu okşuyordu. Maddie'nin Mick'in göğsünün üzerine düşen bir tutam saçı da onunla beraber aşağılara doğru kayıyordu.

Mick, "Gün gelip sana doyacağımı nasıl düşündüm?" diye sordu şehvetle kısılmış sesiyle.

Maddie pantolonunun düğmesini açıp elini içeri daldırды ve iç çamaşırının üzerinden erkekliğini avuçladı. "Ben sana hiç doymayacağım, Mick. Ne olursa olsun, seni hep isteyeceğim." Gözlerini kapatıp Mick'in boynuna bir öpücük kondurdu. "Her zaman," dedi fısıldayarak.

Maddie elini Mick'in iç çamaşırının içine sokup alev alev yanan aletini avuçlarken Mick ta içerilerden gelen derin bir nefes verdi. Pantolonunun cebinden cüzdanını çıkarıp ya-

uğun üzerine fırlattı.

“Avucumda bıraktığın hisse hiç doymayacağım,” diye fısıldadı Maddie. “Sert ve pürüzsüz... Sana bu halinle dokunmanın zevkini asla unutmayacağım.”

“Unutman gerektiğini kim söyledi ki zaten?” Mick. Maddie’yi yatağın kenarına itip oturana dek omuzlarından itti.

Kim mi? Az sonra kendisi söyleyecekti bunu. Maddie sırtüstü uzanıp kalbini ve ruhunu acıtan bu uzun boylu ve yakışıklı adamın karşısında çıtırçıtlak soyunuşunu izledi. Elini uzatıp Mick’i üzerine çekti. Mick’in seks düşkünü penisinin ateşli başı Maddie’nin bacaklarını okşadı. Maddie kulakmemesini dişleyip vücudunu Mick’in vücuduna sürterken, “Seninle olmak çok güzeldi,” diye fısıldadı. Mick’in boynuna ve omuzlarına da küçük ısırıklar konduruyordu.

Mick onu yeniden sırtının üstüne itip, “Daha beraber olacağımız çok zaman var,” dedi. Maddie’nin çenesini ve boynunu öptü. “Çok daha fazla zaman...” Maddie’nin göğsünün ucunu sıcacık ağzının içine alıp emmeye başladı. Bu esnada diğer eli de en hassas yerini okşamak için karnından aşağı kayıyordu. Mick’in göğüslerini öpüşünü izlemesiyle Maddie’nin damarlarından adeta zevk akıyordu. Onu öpen Mick’ti; kendisini güzel ve seksi hissettiren tek adam. Âşık olduğu ve muhtemelen elinden uçurup kaçıracağı adam...

Mick başını nihayet kaldırdığında gecenin serinliği Maddie’nin ıslak ve ıslıl ıslıl parlayan göğüslerini yalayıp geymişti. Mick cüzdanına uzanıp bir prezervatif çıkardı ama

Maddie ondan önce davranıp prezervatifi elinden aldı ve incecik lastiği Mick'in organına boylu boyunca geçirdi. Avuçlarının arasında aletinin zonk zonk atışını, sertliğini ve gücünü hissedebiliyordu. Mick'i omuzlarından arkasına itip, atabiner gibi üzerine çıktı. Maddie aşağıya doğru inerek onu içine alırken Mick zevkle kaşlarını çatıp, nefes almakta zorlanıyordu.

Kısık ve sert sesiyle, "Aşağıdan çok güzel görünüyorsun," dedi. Ellerini Maddie'nin beline koyup, "Ve de çok güzel hissettiriyorsun," dedi. Ellerini kâh Maddie'nin karnının yanlarında bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, kâh göğüslerini avuçluyordu.

Maddie inip kalktıkça kasıklarında bir baskı hissediyordu. Mick'in penisinin başı içini okşarken Maddie de zevkle inliyordu. Zıplayıp onu tıpkı bir at gibi sürerken kalçaları sallanıyordu. Mick'in bedeninin Maddie'yle buluştuğu yer adeta alev alev yanıyordu. "Mick, ah, Tanrım." Mick de sert darbeleriyle ona yardım ediyordu ve en sonunda Maddie kendinden geçerek kasıklarından başlayarak tüm vücudunu sarıp parmak uçlarına kadar ulaşan ateşli bir orgazmla başını geriye doğru attı. Kalbi delicesine çarpıp sıkışırken, "Mick, seni seviyorum," deyiverdi.

Maddie doruğa ulaşır ulaşmaz Mick koluyla Maddie'nin belini ve kalçasını sardı ve birlikte yan döndüklerinde Maddie, Mick'in yüzüstü hemen altındaydı. Mick hâlâ Maddie'nin içinden çıkmamıştı. Maddie de Mick'in sevdiği üzere bacaklarını hemen Mick'in beline dolamıştı. Mick kendini

çekip her seferinde daha hızlı vurdukça Maddie de onu ıslak ve azgın öpücüklerle boğuyordu. Mick gidip geldikçe Maddie var gücüyle ona tutunmaya çalışıyordu. Mick göğsünü kabartıp ellerini yatağa dayadı. Her vuruşuyla Maddie'yi ikinci bir orgazmın kollarına itiyordu ve Maddie, Mick'i tıpkı bir inek gibi sağarken ikinci bir orgazmın etkisiyle çığlık atıyordu.

Mick gözlerini sımsıkı yumup, dişlerinin arasından derin bir nefes bıraktı ve, "Vay be" diyerek zevk içinde inledi. Bir kez daha ileri gidip sonra da kendini Maddie'nin üzerine bırakıverdi.

Tüm ağırlığıyla Maddie'nin üzerine yıkılmıştı ama Maddie bu durumdan oldukça memnundu. Mick başını yandaki yastığın üzerine koydu ve Maddie'nin omzunu öptü.

Nefes nefese, "Maddie?" diye seslendi.

"Efendim?" Elini Mick'in sırtında gezdirdi.

Mick hâlâ nefes nefeseydi. Dirseklerinin üzerinde doğrulup Maddie'nin yüzüne baktı. "Bu sefer neden böyle farklı oldu bilmiyorum ama bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli seksti."

Maddie, bu farkın neden kaynaklandığını çok iyi biliyordu. Farklıydı çünkü Maddie onu seviyordu. Bir anda Maddie'nin yüzünü ateş bastı ve yüzünü Mick'in omzuna gömdü. Onu seviyordu, nitekim birkaç dakika önce bunu Mick'e de itiraf etmişti.

Mick yuvarlanıp, yatağa sırtüstü uzandı.

Maddie, "Su içmem gerek," diyerek yataktan hızla

çıkıp, ayağa kalktı. Kulakları bile utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Banyoya gidip bornozunu üzerine geçirdi.

“Kedin nerede?” diye sordu Mick.

“Muhtemelen çalışma sandalyemdedir.” Maddie eğilip bornozunun kemerini bağlarken titreyen ellerine baktı.

“Eğer bir daha bana saldırmaya kalkarsa G13’le geleceğim.”

Maddie’nin Mick’in neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Yine de banyodan, “Tamam,” diye bağırdı.

Mick banyoya doğru giderken, “Pantolonumun cebinde daha prezervatifim var,” diye bağırdı neşeyle. “Ama aletimin yeniden ayağa kalkabilmesi için bana biraz zaman tanımalısın.”

Mick banyoyu kullanırken, Maddie mutfağa geçti. Buzdolabını açıp bir şişe diyet kola çıkardı. Buz gibi kolayı alev alev yanan yanaklarına bastırıp gözlerini kapattı. Belki de Mick ne dediğini anlamamıştı. Ne de olsa Redfish’e giderlerken Maddie’nin sevişirken söylediği şeyleri anlamadığını söylemişti. Belki de sandığı kadar anlaşılır söylememişti onu sevdiğini.

Şişenin kapağını açıp büyük bir yudum aldı. Şu an başka bir sorunla daha uğraşacak hali yoktu. *Umarım duymamıştır* diye düşündü. Çünkü sorunun daha büyüğü, kapkara, yıkıcı ve kaçınılmaz haliyle onu bekliyordu.

Mick banyodan çıkıp mutfağa geldi. Belinden düşmek üzere olan pantolonunu giymişti ve saçları Maddie’nin par-

mak darbeleriyle darmadağın olmuştu. Maddie'nin arkasına geçip kollarını beline dolarken, "Sen bir şeylerden mi utan-
dın?" diye sordu.

"Neden sordun?"

Kola şişesini Maddie'nin elinden alıp tepesine dikti. "Yataktan birden çıkıp gittin ve yanakların kıpkırmızı." Büyük bir yudum daha alıp şişeyi Maddie'ye uzattı.

Maddie başını yere eğdi. "Neden utanayım ki?"

"Çünkü tam boşalırken, 'Seni seviyorum.' diye bağırdın da ondan."

"Ah. Tanrım." Maddie boşta kalan eliyle yüzünü kapattı.

Mick, Maddie'yi kendine doğru çevirip, parmaklarını çenesinin altına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Bu hiç sorun değil, Maddie."

"Hayır, sorun. Sana âşık olmak istemiyordum." Kafasını sallayıp ısrarla, "Sana âşık olmak istemiyordum," dedi. Göğsü sıkışıyordu, gözyaşlarının gözlerine hücum ettiğini hissetmişti. Böyle acı çekeceğini hiç düşünmemişti. "Hayatım bok gibi."

"Neden?" Mick yavaşça Maddie'nin dudaklarına bir öpücük kondurarak, "Ben de seni seviyorum," dedi. "Daha önceden hiçbir kadına senin için hissettiklerimi hissetmeyeceğimi düşünürdüm. Ama şu geçen son birkaç günde, ben de senin neler hissettiğini merak ediyordum."

Maddie birkaç adım geri çekilince Mick'in elleri boşluğa düştü. Bu an hayatının ayaklarını yerden kesen en güzel anı olmalıydı. Ama bu hiç adil değildi. Daha beş yaşında kü-

çocuk bir kızken hayatın adil olmadığını öğrenmişti. Birden ağzını açıp günlerdir sakladığı gerçeği bir bir ağzından dökmeye başladı. "Madeline Dupree benim takma adım."

Mick şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Madeline senin gerçek adın değil mi?"

Maddie başını salladı. "Madeline gerçek adım ama Dupree gerçek soyadım değil."

Mick başını hafifçe yana yatırdı. "Tam adın ne peki?"

"Maddie Jones."

Mick cam gibi gözleriyle Maddie'yi süzdü. Çıplak omuzlarından birini silkip, "Tamam," dedi.

Maddie, Mick'in gerçek adıyla ilgilenmediğini belirtircesine sadece "tamam" demesine bir an inanamadı. Mick henüz parçaları birleştiremiyordu anlaşılan. Kuruyan dudaklarını yalayıp, "Alice Jones benim annemdi," dedi.

Mick kaşlarını bir an hafifçe çattı ve sanki birisi ona ateş etmiş gibi birden kendini geri çekti. Bakışları Maddie'nin yüzünde gezinerek sanki daha önceden görmediği bir şeyi arıyor gibiydi. "Bana şaka yaptığını söyle, Maddie."

Maddie başını iki yana salladı. "Şaka değil. Alice Jones gazetede dikkatimi çeken herhangi bir yüz değil benim için. O benim annemdi." Maddie elini Mick'e uzattıysa da Mick bir adım geri çekildi ve bu sefer Maddie'nin eli boşluğa düştü. Daha fazla acı çekemeyeceğini düşünmüştü. ama yanıltmıştı.

Mick gözlerini Maddie'ninkilere dikmiş izliyordu. Az önce onu sevdiğini söyleyen erkek birdenbire yok olmuştu.

sanki. Mick'i kızgınken görmüştü ama böylesine buz gibi bir ölkeyi ilk kez görüyordu. "Doğru mu anlamışım bir bakalım. Babam anneni beceriyordu ve ben de seni beceriyorum, öyle mi? Sen bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben öyle bakmıyorum."

"Bunu başka ne tarafından görebilirsin ki?" Mick topuklarının üzerinde hızla dönerek mutfaktan çıktı.

Maddie onu salondan geçip, yatak odasına giderken takip etti. "Mick..."

"Bundan hastalıklı bir zevk almışsındır herhalde," diyerek Maddie'nin lafını ağzına tıkadı. Tişörtünü yerden alıp üzerine geçirdi. "Kasabaya geldiğin ilk günden beri niyetin benimle dalga mı geçmektir? Böylece annemin annene yaptığının intikamını mı aldın kendince?"

Maddie başını sallayarak tüm gücüyle gözlerine hücum eden yaşlara teslim olmamaya çalışıyordu. Mick'in önünde ağlamayacaktı. "Seninle birlikte olmak gibi bir niyetim yoktu. Hiç olmadı. Ama sen beni durmadan zorladın. Sana söylemek istemiştim."

"Saçmalık. Tişörtünü başından geçirip, ucunu aşağı doğru çekti. "Eğer gerçekten söylemek isteseydin bir yolunu bulup söyledin. Hayatının bir dolu detayını benimle paylaştığına göre onu da pekâlâ, söyleyebilirdin. Şişko bir çocuk olduğunu ve bekâretini yirmi yaşında kaybettiğini biliyorum. Her gün farklı bir vücut losyonu kullandığını biliyorum. Yatağının başucundaki komodinde Carlos adını verdiği bir vibratörün olduğunu da biliyorum." Eğilip çoraplarını ve bot-

larını aldı. “Tanrı aşkına, ters ilişkiyi seven o popo kızlardan olmadığını bile biliyorum.” Ayakkabılarından birini Maddie’ye doğru sallayıp, “Şimdi de kalkmış benden bu gerçeği söylemek için bu geceden önce uygun bir zaman bulamadığına inanmamı bekliyorsun, öyle mi?”

“Bunun seni teselli etmeyeceğini biliyorum ama seni gerçekten incitmek istememiştim.”

“İncinmedim.” Yatağın kenarına oturup beyaz çoraplarını ayağına geçirdi. “Sadece midem bulandı.”

Bir an Maddie’nin kan beynine sıçrar gibi oldu. Göğsündeki derin acıdan başka bir duygu hissetmeyi beklemiyordu aslında. Sonra kendine Mick’in öfkesinde haklı olduğunu hatırlattı. Onca diğer saçma ayrıntıdan önce kiminle düşüp kalktığını öğrenmesi en doğal hakkıydı. “Bu çok ağır oldu.”

“Bebeğim, ağır ne demek sen bilmiyorsun.” Başını kaldırıp Maddie’ye baktı ve sonra ayakkabılarını giymek üzere bakışlarını yeniden ayaklarına çevirip bağcıklarını bağladı. “Ben bu gece bir saatimi seni kız kardeşime karşı savunmak için harcadım. Bana senden uzak durmamı söylemişti ama ben o ara başka bir yerimle düşünüyordum tabii.” Bakışlarını Maddie’ye kaldırıp sözlerinin üzerindeki etkisini anlamaya çalıştı. “Ve birazdan gidip ona seninle ilgili gerçeği anlatmak zorunda kalacağım. Ona senin onun hayatını mahvedip parça parça eden garson kadının kızı olduğunu söylemek zorunda kalacağım.”

Mick belki Maddie’den daha fazla öfkeli olmakta yer-

den göğce kadar haklıydı ama Mick'in annesine yine "garson kadın" demesi ve Maddie'nin açık bir yara gibi kanayan duygularını hiçe sayıp kız kardeşi için endişelenmesi Maddie için hardağı taşıran son damla olmuştu. "Siz. Siz. Siz. Sürekli kız kardeşini ve seni dinlemekten bıktım usandım. Peki ben ne olacağım?" Parmağıyla kendini gösterdi. "Annen, annemi öldürdü. Beş yaşında, hayatında çocukları hiç sevmemiş büyük teyzemle buralardan gitmek zorunda kaldım. Kedilere bile bana gösterdiğinden çok daha fazla ilgi ve sevgi gösteriyordu. Bunu *bana* yaşatan senin annen oldu. Ben hiçbir zaman senin ve ailenin aklına gelmedim bile. O yüzden artık ne seni, ne de o zavallı kardeşini duymak istiyorum."

"Eğer senin annen babamla düşüp kalkmasaydı..."

"Eğer senin baban kasabada gördüğü her kadınla yatmamış ve annen de ruh hastası intikamcı bir sürtük olmamış olsaydı hepimiz ne kadar da mutlu hayatlar sürecektik. Öyle değil mi? Ama baban annemle yattı ve annen tabancasını çekip ikisini de vurdu. Bizim gerçeğimiz bu. Mick. Truly'ye geldiğimde bana yaptıklarınız için senden ve kardeşinden nefret edeceğimi sanıyordum. Babana o kadar çok benziyordun ki seni gördüğüm ilk an senden iğreneceğimi sandım ama öyle olmadı. Seni tanıdıkça, senin Loch'a benzemediğini anladım."

"Bu geceye kadar ben de buna inanıyordum. Eğer annen de senin gibi biriye, şimdi babamın neden evden gidip bızı terk etmek istediğini anladım. Siz Jones kadınları soyunu ve-
rip Hennessy erkeklerini maymuna çeviriyorsunuz "

“Dur bir dakika!” Maddie, Mick’in sözünü kesti ve ellerinden birini onu durdurmak istercesine yukarı kaldırdı. “Baban sizi terk mi edecekti? Hem de annem için?” Demek ki annesi Loch hakkında yanılmamıştı.

“Aynen öyle. Ben de yeni öğrendim. Al sana kitabına koyman için yeni bir bilgi daha.” Mick gülümsedi ama nazik bir tebessüm değildi yüzündeki. “Ben tıpkı babama benziyorum, sen de tıpkı annene.”

“Ben anneme benzemiyorum, sen de babana benzemiyorsun. Ben sana baktığımda sadece seni görüyorum. Bu yüzden sana âşık oldum ya.”

“Ne gördüğün umurumda değil. Çünkü ben sana baktığımda kimi gördüğümü bilemiyorum bile.” Ayağa kalktı. “Sen sandığım kadın değilmişsin. Şimdi sana baktığımda o garson kadının kızını becerdiğim için kendimden iğreniyorum.”

Duyduklarıyla Maddie’nin elleri birer yumruğa dönüştü. “Onun adı Alice’ti ve o benim annem.”

“Hiç umurumda değilsiniz.”

“Olmadığını biliyorum.” Maddie bir hışımla odadan çıkıp çalışma odasına gitti. Birkaç dakika sonra elinde bir dosya ve fotoğraflarla geri döndü. “İşte annem.” Eski çerçevenin içindeki resmi Mick’e uzattı. “Ona bir bak. Daha yirmi dört yaşında gencecik, güzel bir kadındı ve önünde uzunca bir ömür vardı. Uçarı ve toydu ve kısacık hayatında korkunç hatalar yaptı. Özellikle de erkekler konusunda.” Dosyadan olay yeri fotoğraflarını çıkardı. “Ama bunu hiç hak etmedi.”

“Tanrım.” Mick başını diğer tarafa çevirdi.

Maddie elindeki her şeyi şifoniyerin üzerine bıraktı. “Bunu ona ve bana yapan senin ailen. En azından konuşurken adını söyleme zahmetinde bulunamaz mısınız?”

Mick kaşlarını güzel gözlerinin üzerinde çatıp, Maddie’ye bakıyordu. “Ben tüm hayatımı annenden bahsetmek ve onu düşünmemek için harcadım. Geri kalanını da seni düşünmemek için harcayacağım.” Uzanıp yatağın üzerindeki cüzdanını alıp odadan çıktı.

Maddie delicesine çarpan kalbinin yanında, Mick’in kapıyı çarparak çıkıtığını duydu ve irkildi. Her şey sandığından çok daha kötü gelişmişti. Çok kızacağını tahmin etmişti ama onun midesini bulandıracığını hiç düşünmemişti. Bu midesine inen sıkı bir yumruk kadar acıtmıştı canını.

Ön kapıya doğru yürüyüp, kapı deliğinden Mick’in kamyonetiyle gidişini izledi. Kapıyı kilitleyip, döndü ve sırtını sert kapıya dayadı. Az önce akıtmamak için dayandığı gözyaşları şimdi gözlerinden boşanıyordu. Ağzından geldiğini fark edemediği bir ses göğsündeki duyguyu bastırıyordu. Sanki ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılıp orada öylece çöküp kaldı.

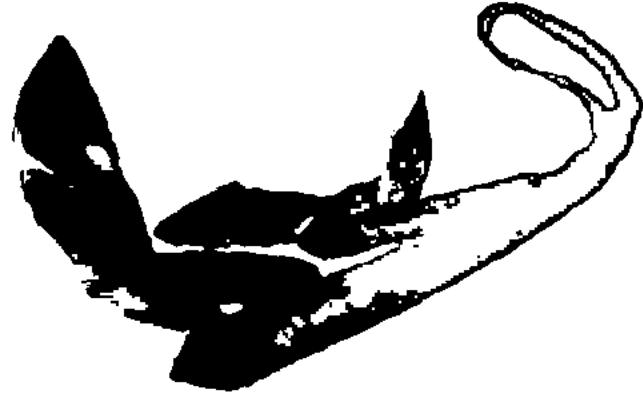
“Miyav.”

Kartopu kucasına çıkıp, bornozundan yukarı tırmandı. Minicik diliyle Maddie’nin yanaklarından süzülen yaşları yalamaya başladı.

İnsanın içi bu kadar acırken bu kadar büyük bir boşluk hissetmesi mümkün müydü?

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/ekitaphane

ON ALTINCI BÖLÜM

Meg çocukluğundan beri hep yaptığı gibi ellerini şakaklarına götürüp ovaladı. “Bu yaptığı yanına kalmamalı.” Küçük mutfağında yürüdükçe sabahlığının bilek hizasındaki etek uçları havalanıyordu. Saat sabahın dokuzuydu ve bugün Meg’in tatil günüydü. Travis geceyi Pete’lerin evinde geçirmişti ve neyse ki evde kopan fırtınadan bihaberdi.

Meg, “Burada yaşamasına izin verilmemeliydi.” diyerek bağırdı. “O ortaya çıkana kadar, ne güzel gül gibi yaşayıp gidiyorduk. Tıpkı annesine benziyor. Kasabaya her gelişlerinde hayatımız altüst oluyor.”

Mick, Maddie’nin evinden çıktıktan sonra tekrar işe dönüp ruhundaki öfke ve karmaşayı kendini işe vererek unutmaya çalışmıştı. Bar kapandıktan sonra da kalıp, işlerin işleyişinin takibini yapmıştı. Banka kayıtlarını kontrol etmiş.

maaş çeklerini yazmıştı. Stoklara da bir göz atıp, sipariş vereceği malların bir listesini çıkarmıştı ve nihayet saat sabahın sekizi olduğunda da doğruca kız kardeşinin evinin yolunu tutmuştu.

“Birilerinin bir şeyler yapması lazım.”

Mick kahvesini çocukken de pek çok defa oturup, yemek yediği meşe ağacından yapılma eski masanın üzerine bıraktı. “Bana saçma bir şey yapmayacağına söz ver.”

Meg durup, gözlerini Mick’e çevirdi. “Neden bahsediyorsun? Ne yapabilirim ki?”

“Söz ver, onun yanına gitmeyeceksin.”

“Ne yapacağımı düşünüyorsun?”

Mick sadece gözlerinin içine bakınca Meg bir anda sakinleşir gibi oldu.

“Ben annem gibi değilim. Kimseye zarar vermeyeceğim.”

Hayır, zarar verdiği sadece kendisiydi. “Söz ver,” diyerek üsteledi Mick.

“Tamam. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana söz veriyorum gidip evini falan kundaklamayacağım.” Sessizce gülüp Mick’in yanındaki sandalyeye oturdu.

“Bu hiç komik değil, Meg.”

“Belki değil ama o gece yaralanan kimse olmadı, Mick.”

Olmamıştı çünkü kız kardeşinin çiftlik evlerini kundakladığı o gece Mick zamanında yetişip onu alevlerin arasından kurtarmayı başarmıştı. Meg her seferinde o gece amacının

intihar etmek olmadığını ısrarla söylemişti. Ama bugüne kadar, Mick'in aklında hâlâ bu konuya dair şüpheleri vardı.

“Ben deli değilim, sen de biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi çabucak.

Meg başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorsun. Bazen bana baktığında karşında annemizi gördüğün hissine kapılıyorum.”

Aslında bu konuda çok da haksız sayılmazdı, o yüzden Mick bu fikre karşı çıkmadı. “Sadece bazen duygularını fazla yoğun yaşadığını düşünüyorum.”

“Sen öyle düşünüyorsun. Kaldı ki duygularını bağırıp çağırarak ifade eden duygusal bir insanla, silahını çekip kendini ya da bir başkasını öldüren insan arasında dağlar kadar fark var.”

Mick'e göre Meg'in duygusal patlamalarını “duygusal bir insan olma” diye nitelendirmesi kesinlikle yetersiz bir karşılama olurdu ama şu an buna karşı çıkacak durumda değildi. Kalkıp lavaboya doğru yürüdü. “Çok yorgunum, eve gidiyorum,” diyerek fincanındaki kahveyi lavaboya döktü.

“Biraz uyu,” dedi Meg.

Mick anahtarlarını mutfak masasının üzerinden alıp vedalaşmak için ona kucak açan kız kardeşine sarıldı.

“Buraya kadar gelip her şeyi anlattığın için sağ ol.”

Aslında Meg'e her şeyi anlatmamıştı. Maddie'yle yatışını ya da ona âşık olduğunu söylememişti mesela. “Travis'e yarın sabah gelip onu balığa çıkaracağımı söyle.”

“Çok sevinecek.” Ayğa kalkıp, Mick'i kapıya kadar

yolcu etti. "Son zamanlarda çok çalışmaktan birlikte pek vakit geçirememişsiniz."

Evet, Mick meşguldü ama meşguliyetinin sebebi Maddie Dupree'nin peşinde koşmasından kaynaklanıyordu. Daha doğrusu Maddie Jones'un.

Mick kamyonetine doğru ilerlerken, "Duş al," diye arından bağırdı Meg. "Berbat görünüyorsun."

Ne harika, diye düşündü Mick, ne de olsa kendini zaten berbat hissediyordu. Kamyonetine atladı ve on dakika sonra yatak odasında hayatının birdenbire nasıl da böyle cehennemine döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Tişörtünü kafasının üzerinden sıyırdığında burnuna Maddie'nin kokusu çalındı. Maddie dün gece hindistancevizi ve ıhlamur kokuyordu. Ve karşılaştıkları andan beri ilk defa Mick yüzünü Maddie'nin boynuna gömmek istemiyordu. Hayır, aksine boynunu sıkıverip, öldürmek istiyordu onu.

Tişörtünü banyosundaki kirli sepetine fırlatıp ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. Dün gece mutfakta Maddie'nin ona gerçekte kim olduğunu söylemesiyle birlikte Mick sanki kafasının yanına ağır bir darbe almıştı. Bu da yetmezmiş gibi, bir de annesinin kanlı fotoğrafını göstererek adeta Mick'in boğazına bir uçan tekme indirmişti. Sonrasında da Mick'i öldüresiye döverek adeta nakavt etmişti.

Mick ayakkabılarını çıkarıp soyundu. Kendini aptal gibi hissediyordu. Hayatında ilk defa bir kadına fena halde gönlünü kaptırmıştı. Öyle fena ki, içindeki ateş kalbini adeta bir asit gibi eritip bitiriyordu. Oysaki âşık olduğu kadın aslında

sandığı kişi değildi. Maddie Jones'tu. Yani babasının son sevgilisinin kızı... Maddie'nin Mick'e baktığında babasını görmüyor olması ya da Maddie'nin annesine benzememesi Mick'in hiç umurunda değildi. Maddie'nin ona yalan söylemiş olması ya da Mick'in onun gerçekte kim olduğunu bilmesi de çok önemli değildi. Önemli olan Mick tüm hayatı boyunca geçmişinden kaçmak isteyip, bunun kavgasını verirken yine dönüp dolaşıp geçmişinin ete kemiğe bürünmüş hali olan bir kadına âşık olmuş olmasıydı.

Mick banyoya geçip duşu açtı. Görünüşe göre Loch'a sandığından çok daha fazla benziyordu ve bu, canını fena halde sıkıyordu. En başından beri Maddie'de farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı. Onu kendine doğru çeken bir şey... Ne olduğunu hiç bulamamıştı ve asla böyle birşey olacağını tahmin etmemişti. Ama şimdi onu çeken şeyin ne olduğunu anlamış ve bu gerçek boğazına bir yumru gibi gelip oturmuştu. Şimdi anlamıştı ki onu Maddie'ye çeken her neyse babasını Maddie'nin annesine çeken şey de aynı cinsel çekimdi. Her daim onu gülüşünü görmeye, kahkahasını izlemeye, onu zevkten çıldırtırken adını fısıldadığını duymaya iten şey aynı büyüydü. Babası da muhtemelen o kadının yanındayken kendini aynı şekilde huzur bulmuş hissediyordu. Sanki gözünün önündeki perde nihayet kalkmış gibi, artık ne istediğinin farkındaydı, bir şey istediğinin farkında değilken bile.

Duşun altına girip, ılık suyun başından aşağı akışını hissetti. Babası Alice Jones uğruna annesini terk etmeyi göze aldıysa demek ki gerçekten o kadına âşıktı. Mick bunu da

anlayabiliyor, babasına kızamıyordu. O da Maddie Jones'a âşık olmuştu çünkü. Artık bunu itiraf etmekten nefret etse de gerçek buydu. Hem üzüldüğü hem de çok utanıyordu. Ama dün gece kapıyı çalıp da Maddie kucagında kedisiyle kapıyı açtığı anda gönlüne bir ateş düştüğünü hissetmişti. Ve hayatında ilk kez anlamıştı. Bir erkeğin bir kadını sevmesinin nasıl bir şey olduğunu anlamıştı. Vücudunun her hücresinde ayrı ayrı hissetmişti bu gerçeği. Kalbinin her atışında... Sonrasında da onu yatağa taşıyıp âşık olduğun kadınla sevişmenin nasıl bir his olduğuna tanık olmuş ve yaşadıklarıyla şaşırılmıştı.

Ama sonra Maddie, Mick'in kalbini göğsünden söküp almıştı.

Mick kafasını geriye atıp gözlerini yumdu. Hayatında daha önce de sonrasında pişmanlık duyduğu pek çok şey görmüş ve yapmıştı. Asker arkadaşlarının yanında şehit olmalarıyla kalbinin dağlandığını hissetmişti. Ama ne yaptığı ne de yaşadığı şeyler, şu an ona Maddie Jones'u sevmenin verdiği pişmanlık ve acıyı vermişti.

Artık yapılacak tek bir şey vardı. Maddie'ye bugüne kadar annesini hiç düşünmediğini, bundan sonra da onu düşünmeyeceğini söylemişti. Planları bu yöndeydi. O halde yapacağı tek şey Maddie Jones'u unutmaktı.

Meg ön kapıyı açıp Steve Castle'ın dingin mavi gözlerinin içine baktı. Henüz duştan yeni çıkmış ve saçını kurut-

mayı bitirmişti ki, Steve kapıyı çalmıştı. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Beni aramana sevindim."

Steve içeri girip mutfağa giden yolda Meg'i takip etti. Mick'in üzerinde bir kot pantolon ve üzerinde, VEJETER-YANLARDAN HERKES NEFRET EDER yazan sebze sepeti baskılı bir tişört vardı. Meg taze yaptığı kahvelerini yudumlarlarken Steve'e Mick'in söylediklerini anlattı.

"Şimdi tüm kasaba öğrenecek ve ben bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Steve kocaman elleriyle kahve fincanını sarıp dudaklarına götürdü. "Başını dik tutmaktan başka yapabileceğin bir şey yok gibi görünüyor," deyip kahvesinden bir yudum aldı.

"Başımı nasıl dik tutabilirim ki?" Steve ile Maddie Dupree Jones hakkında yaptığı son konuşmasında Steve ona tavsiyelerde bulunup, onu rahatlatmıştı. "Bu sayede yine herkes annemin yaptıklarını ve babamın kaçamaklarını dillerine dolayacaklar."

"Muhtemelen, ama bu senin suçun değil."

Meg ayağa kalkıp kahve demliğine doğru ilerledi. "Biliyorum ama bu, insanların benim hakkımda da konuşmalarına engel olmayacak." Kahveye uzanıp hem kendi hem de Steve'in fincanını yeniden doldurdu.

"Hayır, olmayacak, ama onlar konuşurlarken sen kendine hep yanlış bir şey yapmadığını hatırlat."

Meg demliği yeniden yerine bırakıp kalçasını tezgâha dayadı. "Bunu söyleyebilirim ama kendimi daha iyi hisset-

hatam değildi. Tıpkı annenin yaptığı şeyin senin hatan olmasması gibi. Seni tanımıyorum, Meg ama ben hayatımın geri kalanını başkalarının aptalca hatalarını düşünerek geçirme-yeceğim.”

“Bunu ben de çok isterim.”

Steve, Meg’in elini sıktı ve sanki dokunuşu Meg’in kalbini yakalamıştı. “O zaman geçirme.” Meg’i kendine doğru çekip elini boynuna doladı. “Şu hayatta emin olduğum tek bir şey varsa, o da başkalarının ne söylediklerine ne de yaptıklarına hâkim olamadığıdır.”

“Mick gibi konuştun. O da geçmişini çok düşündüğüm için bir türlü etkisinden kurtulamadığını söylüyor.” Yüzünü Steve’in avucunun arasına gömdü.

“Belki de hayatında seni geçmişini düşünmekten alıkoyacak başka bir uğraş edinmelisin.”

Gerçekten de Meg, Travis’in babasıyla evlendiği dönemde geçmişini şimdiki kadar çok düşünmüyordu.

“Belki de hayatında biri olmalı.”

“Travis var ya işte.”

“Oğlunun dışında.” Steve başını eğip Meg’in dudaklarına yaklaşarak, “Sen çok güzel bir kadınsın, Meg. Hayatında bir erkek olmalı,” dedi.

Meg konuşmak için ağzını açtıysa da sözler bir türlü aklına gelmedi. Bir erkeğin ona güzel olduğunu söylemeyeli epey bir zaman olmuştu. Oğlunun dışında birini öpmeyeli de çok uzun zaman olmuştu. Meg dudaklarını Steve’e yaklaştırdı ve Steve onu öptü. Mutfığa vuran gün ışığında sanki

sonsuz dek sürmüş hissi veren sıcacık, nazik bir öpüş... Bit-tüğünde Steve, Meg'in ellerini kocaman ellerinin arasına alarak, "Bunu o kadar uzun zamandır yapmak istiyordum ki," dedi.

Meg altdudağını yalayıp güldü. Meg'in kendini güzel ve hâlâ çekici bir bayan olduğunu hissetmesini sağlamıştı. Sadece bir garson, bir anne, kırk yaşına merdiven dayamış bir kadın olmanın dışında güzel ve çekici bir kadın. "Kaç yaşındasın, Steve?"

"Otuz dört."

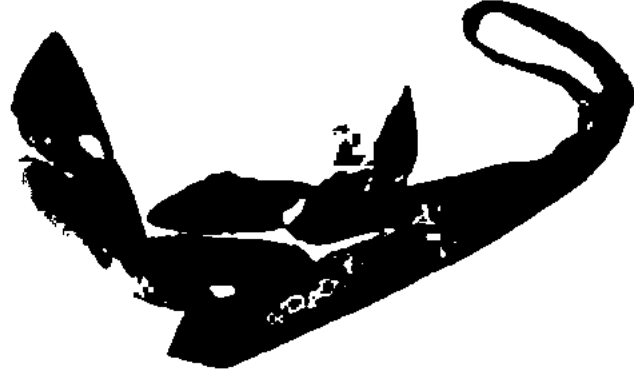
"Yani senden altı yaş büyüğüm."

"Sorun olur mu?"

Meg kafasını salladı. "Hayır, ama senin için sorun olabilir."

"Yaş sorun olmaz." Ellerini Meg'in beline dolayıp, onu kendine doğru çekti. "Sadece Mick'e kız kardeşini istediğimi söyleyebilmenin bir yolunu bulmalıyım."

Meg gülümseyerek kollarını Steve'in boynuna doladı. Mick'in daha anlatmadığı pek çok şey olduğunun farkındaydı. Özellikle de Maddie Jones'la olan ilişkisini biliyordu. "Bırak kendisi keşfetsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Maddie yatağında kıvrılmış yatıyordu. Kalkmaya hali yoktu. Karnının ortasına bir yumru gibi gelip çöken pişmanlık dışında hiçbir şey hissetmiyor, sanki içi boşalmış bir posa gibi öylece yatıyordu. Gerçekleri Mick'e daha önceden söylemediği için çok pişmandı. Eğer daha onu barında gördüğü ilk gece kim olduğunu söylemiş olsaydı Mick elinde fare kapıları ve kedi oyuncaklarıyla kapısına gelmeyecekti. Ona hiç dokunmayacak, onu hiç öpmeyecekti. O da ona âşık olmayacaktı.

Kartopu yatağa tırmanıp, yorganın üzerinden Maddie'nin yüzüne doğru salına salına yürüdü.

Bütün gece çektiği ıstırapın etkisiyle kupkuru bir sesle kedisine, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. "Kedi tüyünden hoşlanmadığımı biliyorsun. Bu, kurallara tamamen

aykırı. .” Kartopu örtülerin arasına yavaşça süzülerek kafasını Maddie’nin çenesinin hemen altından dışarı çıkardı. Yumuşacık tüyleri Maddie’nin boğazını gıdıklamıştı. “Miyav.”

“Haklısın. Yemişim kuralını.” Gözleri yaşlarla dolarken kedisinin başını okşadı. Dün gece o kadar çok ağlamıştı ki gözlerinden hâlâ yaş geliyor olmasına şaşırdı. Demek ki içi boşalmış bir posa gibi o kadar da kurumuş, buruşmuş sayılmazdı.

Maddie sırtüstü uzanıp, tavanda oynayan gölgelere baktı. Eğer âşık olmuş olmasa çok mutlu bir hayat sürebilirdi. Âşık olmamış olsa, vücuda hücum eden dopamin hormonunun, kalbi burkan acının ve sevip de kaybetmenin ne demek olduğunu hiç öğrenmemiş olacaktı. Sevip de kaybetmek hiç sevmemiş olmaktan daha iyi değildi. Maddie, Mick’i sevip de kaybetmektense hiç sevmemiş olmayı tercih ederdi.

“İncinmedim,” demişti. “Sadece midem bulandı.” Öfkesine ya da gözlerinde gördüğü nefrete katlanabilirdi ama iğrenmesi? Bu gerçekten canını çok yakmıştı. Sevdığı adamın dokunduğunda sadece bedenine değil kalbine de dokunan adamın ondan midesi bulanıyordu. Maddie, Mick’in ona karşı hislerini düşündükçe yatağında kıvrılıp yorganını kafasına kadar çekmek ve her şeyi unutuncaya kadar orada öylece yatmak istiyordu.

Öğlene doğru artık beli ağrımaya başlamıştı. O yüzden kedisini de kucağına alarak yataktan çıktı. Kartopu’yla birlikte akşama kadar kanepeye uzanıp, televizyonda önlerine ne çıktıysa sersem sersem izlediler. Hatta “Kate&Leopold”u

hile. Maddie bu filmde nefret ederdi çünkü aklı başında bir kadının bir erkek için köprüden atlamasına asla anlam veremezdi.

Ama bu kez anlamsız bulduğu bu filmi izlerken gözyaşlarına hâkim olamamış ve film boyunca gözyaşlarını bir sel-pağa akıtmıştı. “Kate&Leopold”dan sonra “Mirket Manor” ve “Pist Projesi”nin tekrarlarını izledi. Leopold’a, zavallı mirketlerin haline ve Jeffrey’nin iğrenç pantolonuna bakıp bakıp ağlamadığı anlarda da Mick’i düşünüyordu. Hiç durmadan sözlerini, konuşurkenki yüz ifadesini ve babasının Alice için annesini terk edeceğini söylerken tam olarak ne dediğini düşünüyordu. Demek Alice, Loch’la ilgili hislerinde yanılmıyordu. Kimin aklına gelirdi ki? Maddie’nin gelmemiştir; daha doğrusu gelmişti ama Alice’in evli erkeklerle ve Loch’un kadınlarla olan geçmişlerine baktığında buna ihtimal vermemiştir.

Bu konuda Rose’u haklı çıkarabilecek tek mazeret klasik bir cinnet geçirme ve kendini kaybetme olabilirdi. Tarih boyunca sürüp gelen, araştırmalara konu olan, bildiğimiz “Ya benimsin ya hiç kimsenin” tavrı.

Gerçek gayet basit ve tüm çıplaklığıyla ortadaydı işte. Gerçeği bilmek kitabı yazmayı kolaylaştırıyordu belki ama kişisel düzeyde Maddie için değişen hiçbir şey yoktu. Annesi hâlâ yaptığı hatalı bir seçim yüzünden hayatını kaybetmiş, üç kişi ölmüş, üç çocuk da kimsesiz kalmıştı. Yazmak için elinde malzeme olması bir şeyi değiştirmiyordu.

Gece yarısına doğru uyuyakaldı ve ertesi sabah uyandı.

ğında yine kendini herbat hissediyordu. Maddie hiçbir zaman mızdır ya da sulugöz biri olmamıştı. Çünkü daha küçük bir çocukken mızdırlandığının, ağlamanın, kendine acımanın insana bir şey kazandırmadığını anlamıştı. Kendini hâlâ bir ton yük altında kalıp ezilmiş bir leş gibi hissetmesine rağmen kalkıp duşunu alıp çalışma masasına geçti. Yatağa yapışmak ve kendini paralamakla işler hallolmuyordu. İşte kitap yazmanın da böyle bir yönü vardı; eğer kendisi işin başına geçmezse iş yürümüyordu.

Zaman çizelgesini duvara yapıştırmıştı ve artık her şey hazır. Oturup yazmaya başladı:

Dokuz Temmuz, öğleden sonra, saat üçte Alice Jones beyaz bluzunu ve siyah eteğini giyip bileklerine Charlie parfümünden sürdü. Hennessy's Bar'daki ilk günüydü ve ilk gününde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Hennessy's Yasaklar Dönemi'nde, 1925'te inşa edilmiş ve aile arka tarafta sattıkları hububat alkolüyle işe başlayıp, zamanla işleri büyütmişlerdi...

Öğle vakti Maddie masadan bir şeyler atıştırmak, Kartopu'nu beslemek ve bir şişe diyet kola almak üzere kalktı. O gün, gece yarısına kadar yazdı, ta ki yorgunluktan yatağa düşünceye dek. Ertesi sabah yeni güne yine çenesinin hemen altında çarşafın arasında kıvrılmış kedisiyle açtı gözlerini.

"Bu çok kötü bir alışkanlık," dedi kedisine. Kedisi ise her zamanki sevgi gösterilerinden birini yapıp mırlamaya başladı. Bu duygu sömürüsü yine işe yaramış, Maddie kedi-

ciğı yataktan bir tekmeye fırlatmak fikrinden vazgeçmişti.

Sonraki birkaç haftada Kartopu başka kötü alışkanlıklar daha edindi. Hiç durmadan yazı yazarken Maddie'nin kucağında oturmak, çalışma masasının üzerinde gezinmek ve ataçları, kalemleri ve yapışkanlı notlarıyla oyun oynamak gibi.

Maddie gününün on saatini yazmaya ayırarak kendini işe veriyor, kimi zaman da düzenli molalar verip arka taraftaki verandada güneşin tadını çıkarıyordu. Sonra yine masasının başına dönüp yorgunluktan yatağa düşünceye kadar yazmaya devam ediyordu. Kendini işiyle meşgul etmediği her an Mick'i düşünmeye başlıyordu. Ne yapıyor, kimlerle görüşüyor çok merak ediyordu. Mick, Maddie'ye onu düşünmeyeceğini söylemişti ve Maddie onun sözünde duracağından emindi. Eğer onun için geçmişin üzerine bir sünger çekmek bu kadar kolaysa Maddie'yi düşünmemek çok daha kolay olmalıydı.

Aklını işine vermediği her an Mick'e yaptığı sohbetleri, Redfish'teki yemeği ve Mick'in yatağında geçirdiği saatleri düşünmeye başlıyordu.

Mick'ten nefret edebilmeyi o kadar çok istiyordu ki. Hatta belki de sevmemek bile yetebilirdi. Eğer bunu yapabilse belki de her şey çok daha kolay olabilirdi. Sık sık kendine Maddie'nin ona gerçek kimliğini açıkladığı gece söylediği iğrenç ve alçakça sözleri hatırlatıyordu ama yine de ondan nefret edemiyordu. Onu seviyordu ve sonsuza dek seveceğinden de adı gibi emindi.

Annesinin ölüm yıldönümünde Mick'in yalnız olup olmadığının ve hayatlarını altüst eden o geceyi düşünüp düşünmediğinin merakı içindeydi. Acaba o da Maddie kadar yalnız ve üzgün müydü? Saat gece yarısını bir dakika geçtiğinde Maddie'nin Mick'in kapısına gelebileceğine dair küçük umut kıvrıntıları da yerle bir olmuştu. Mick gelmemiştir ve Maddie bir kez daha sevdiği adamın onu sevmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Ağustos ayının son günü Maddie üzerine haki renkli bir şort ve siyah kolsuz bir bluz giyerek Kartopu'nu veteriner randevusuna götürdü. Kedisini Dr. Tannasee'nin koca ellerine bırakmak Maddie'nin sandığından daha zor olmuştu. Çılgın bakışlı, dişlek ve kural tanımaz beyaz tüy yumağını muayene odasında bırakıp çıkarken göz ardı etmeye çalıştığı panik hissi aynı zamanda kaçınılmaz bir gerçekle yüzleşmesine de sebep olmuştu. Nasıl olduysa olup, Maddie'nin de artık kedi hastası bir kadın olduğu gerçeği.

Eve döndüğünde ev ona çok boş ve sessiz geldi. Kendini birkaç saat boyunca çalışmaya zorlayıp, sonra da biraz temiz hava ve güneş ışığı almak için kendini verandaya atmıştı. Adirondack bahçe sandalyelerinden birine oturup yüzünü güneşe çevirdi. Yan verandada Allegrezza'lar gülüşüp konuşuyor ve mangal keyfi yapıyorlardı.

Lisa bağırarak, "Maddie, gel ve ikizleri gör," diyerek Maddie'ye seslendi. Maddie ayağa kalkıp hemen yan verandayı kolağan etti ama etrafta hiçbir Hennessy erkeği görmedi. Aradaki kısa mesafeyi yürürken ayağındaki siyah par-

mak arası terlikleri topuklarına değerek şıpıdık şıpıdık sesler çıkarıyordu.

Isabel ve Lilly Allegrezza tıpkı birer burrito dürümü gibi sarılıp sarmalanmış bir halde geniş bir tentenin altında, aynı bebek arabasının içinde etraflarındaki yaygaradan habersiz, yan yana uyuyorlardı. Kızların saçları tıpkı babalarınıninki gibi siyah ve ışıltılı, yüzleri de Maddie'nin hayatında gördüğü en narin yüzlerdi.

"Tıpkı porselen bebeklere benzemiyorlar mı?" diye sordu Lisa.

Maddie başıyla onu onayladı. "Çok minikler."

Delaney, "Şu an iki kilodan biraz daha fazlalar," dedi. "Erken doğdular ama sağlıkları gayet yerinde. Şayet en ufak bir sorun olmuş olsa, Nick zaten onları evde adeta pamuklara sarmalayıp sarardı." Delaney kardeşi Louie ile birlikte mangal başında duran kocasına baktı. "Aklınıza gelebilecek tüm malzemeleri aldı. Bebek kitabında yazdığına göre, buna yuva yapma diyorlar."

Lisa bir kahkaha attı. "Nick'in kuş gibi yuva yapacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Nick karısına dönerek, "Benden mi bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Delaney ona doğru bakarak gülümsedi. "Sadece seni ne kadar çok sevdiğimi söylüyordum."

"Eminim öyledir."

Lisa eltisine dönüp, "Ne zaman iş başı yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

“Önümüzdeki ay salonu yeniden açmayı düşünüyorum.”

Maddie, Delaney’in omuz hizasında kesilmiş kusursuz sarı saçlarına baktı. “Kuaför salonun mu var?”

“Evet. Main Caddesi’ndeki salon benim.” Delaney, Maddie’nin saçlarına bakıp, “Eğer gelecek aydan önce kesime ihtiyacın olursa haber vermen yeter. Aletlerimi alıp gelirim,” dedi. Ama ne yaparsan yap sakın Helen’in kuaför salonuna gitme. Saçlarını yakıp seni seksenlerin rock kliplelerinden fırlanmış kadınlara çeviriverir. Eğer saçların güzel olsun istiyorsan, bana gel.”

İşte bu, kasabadaki kadınların yarısının saçlarının neden kütük gibi olduğunu açıklıyordu.

Arka kapının açılmasıyla Pete ve Travis dışarı çıktılar. İkisinin de ellerinde birer sosisli sandviç vardı ve Nick de sandviçlerinin üzerine birer sıra ketçap sıktı. Travis’i görmek Maddie’ye amcasını hatırlatmıştı. Mick’in nerede olduğunu, birazdan onun da gelip gelmeyeceğini merak etti. Eğer gelirse yalnız mı olacaktı, yoksa kolunda Mick’in ona verebileceğinden çok daha fazlasını isteyen bir hatun olacak mıydı? Maddie’ye onu sevdiğini söylemişti ama Maddie buna inanmıyordu. Ama yaşadıklarından öğrendiği bir şey vardı ki, o da, aşk sen onu düşünmek istemiyorsun diye çekip gitmiyordu.

“Selam Travis. Ne haber?” diyerek Travis’e doğru yaklaştı.

“İyidir. Kedin nasıl?”

“Bugün veterinerde. O yüzden ev çok sessiz.”

“Ah,” diyerek başını yukarı kaldırdı ve güneş ışıklarının gözüne girmesiyle yüzünü buruşturdu. “Ben de bir köpek alacağım.”

“Ah.” Maddie, Meg’in Travis’e köpek almakla ilgili sözlerini anımsadı. “Ne zaman?”

“Bir gün.” Sosisli sandviçinden bir ısırık daha aldı ve “Amcam Mick’le birlikte balığa çıktık,” dedi. “Ama elimiz boş döndük.” Yutkunup devam etti. “Sonra tekneyle senin evinin önünden geçtik. Seni gördük ama el sallamadık.”

Başka ne olacaktı ki? Maddie komşularına veda edip, eve döndü. Ev hâlâ çok sessizdi; bu yüzden Maddie de yan komşular gibi kendi yuvasını güzelleştirmek için Value Rite İlaç Marketi’ne gitmeye karar verdi. Artık Kartopu’na şöyle güzel bir kedi kafesi ve iyi bir yatak almanın zamanı gelmişti. Karton kutu çok iyi bir yuva sayılmazdı.

Maddie’nin planlamadığı bir şey varsa o da Kuruluş Yıldönümü kutlamalarının tam ortasına düşmekti. Bugünle ilgili eline bir broşür geçtiğini hayal meyal hatırladı ama şu ana kadar kutlamalar aklından tamamen uçup girmişti. Value Rite’a giden yol normalde on dakika sürerken bugün oraya varmak tam bir saatini almıştı. Marketin park alanı da yolun karşı tarafındaki parkın içine kurulan Kuruluş Yıldönümü El Sanatları Fuarı’na gelen arabalarla hıncahınç doluydu.

Maddie boş bir yer bulup arabasını park etmeden önce park alanında tıpkı bir akbabanın avını ararken yaptığı gibi bir tur döndü. Normalde bunu çok sorun etmezdi ama görü-

nüşe göre eve gitmesi de en az yarım saati bulacaktı.

Markette dolaşırken küçük bir kedi yatağı buldu ama ortalıkta kafes falan göremedi. Yatağı aldığı kedi oyuncağı ve kuş, balık ve farelerin çekim görüntülerinden oluşan DVD'nin yanına koydu. Kedisine izlemesi için bir DVD aldığından, kendinden fena halde utanıyordu ama belki balıkları izlerken sersemleyen kediciğı mobilyalara zarar vermekten alıkoyabilirdi.

Marketten stok sayılabilecek kadar çok sayıda tuvalet kâğıdı, çamaşır deterjanı ve en gizli tutkusu olan *Weekly News of the Universe* dergisini aldı. Yirmi iki kiloluk küçük uçakların, Koca Ayak'ın hamile bıraktığı kadınların hikâyelerini okumayı seviyordu ama en çok da Elvis'in resimleri için alıyordu dergiyi. Dergiyi de arabasının içine atarak kasaya yöneldi.

Maddie beş numaralı kasaya aldıklarını yerleştirirken kasiyerin Carleen Dawson olduğunu fark etti.

“Senin Alice'in kızı olduğunu duydum. Doğru mu yoksa bu da Brad Pitt'in kasabaya gelmesi gibi balon haber mi?”

“Hayır, bu doğru... Alice Jones benim annemdi. Maddie çantasında cüzdanına bakındı ve nihayet bularak çıkardı.

“Hennessy's'de Alice'le beraber çalışmıştık.”

“Evet, biliyorum,” diyerek Carleen'in bir sonraki cümlesinin ne olacağını merakla beklemeye koyuldu.

“İyi bir kızdı. Onu severdim.”

Maddie'nin dudaklarının kenarı şaşkın bir tebessümle hafifçe yukarı kalktı. “Teşekkürler.”

Carleen her şeyi kasadan geçirip, aynı poşete doldurdu. Dışarıda kalan tek şey kedi yatağıydı. “Evli bir adamla düşüp kalkmaması gerekirdi ama bu, Rose’un ona yaptığı şeyi haklı çıkarmaz tabii.”

Maddie kredi kartını vererek şifresini girdi. “Kesinlikle katılıyorum.” Aldıklarının parasını ödeyip, içeri girdiğinden çok daha iyi bir ruh haliyle dışarı çıktı. Poşetlerini arabasının bagajına yerleştirip, buraya kadar gelmişken fuarı da gezmeye karar verdi. Karşıya geçip parka doğru ilerlerken büyük siyah güneş gözlüklerini gözüne indirdi. Daha önce hiç el sanatları satan bir yer gezmemişti çünkü dekorasyonla arasının pek iyi olduğu söylenemezdi.

Sosisli çöp şiş standından kendine bol hardallı mısırunlu bir şiş alıp midesine indirirken Meg ve Travis’e çarptı gözü. Yanlarında uzun boylu, dazlak ve üzerinde, SPARROW BENİM YARDIMCI KAPTANIM OLUR yazan tişörtüyle bir adam vardı. Mick’in yanlarında olmadığını fark etti. Maddie kedi patikleri, tasmalar, evcil hayvan kıyafetleri ve mama makineleri satan standa yönelmeden önce onların geçip gitmesini bekledi. Pembe prenses temalı kedi yuvasını fazla abartılı bularak bowling çantası şeklinde dizayn edilmiş kedi kafesini incelemeye başladı. Tel kafesli siyah kalplerle süslenmiş kırmızı bir sepetti ve kenarları da siyah peluşla çevrelenmişti. Yanında bir de aynı sekilden atıştırma kollarını sürekli yanınızda taşıyabilmeniz için bileğe takılan bir beslenme çantası hediye ediyordu. Ayrıca bir de gelecek hafta teslim edilmek üzere üç katlı bir kedi oyun parkı ve elektronik bir

kedi kumluğu siparişı verdi. Taşıma kafesini yanına aldı, böylece yarın doğruca gidip Kartopu'nu eve getirebilirdi.

Evcil hayvan standından ayrılırken çanta şeklindeki kafesi koluna astı ve yediğı sosisli çöp şişin çöpünü bir kenara attı. Bay Pottery standına doğru ilerleyerek sağa doğru bir hamle yapmıştı ki Mick Hennessy'nin göğsüyle burun buruna geldi. Yavaşça başını kaldırarak önce geniş göğsünü saran mavi tişörtüne, defalarca öpücük kondurduğu boynuna, sonra inatçı çenesine ve kızgınlıkla büzdüğü dudaklarına bakıp, bakışlarını en son güneş gözlüklerinin ardına sakladığı gözlerinde durdurdu. Kalbi delicesine atıp, sıkıştıyordu ve tüm bedenini birden ateş basmıştı. Aklına ilk gelen Mick'in dalga dalga yayılan öfkesinden kaçarak bir an önce oradan tüymekti. Ama bunun yerine ağzından gayet nazik bir, "Merhaba, Mick," çıktı.

Mick kaşlarını çatarak, "Maddie," dedi.

Maddie bakışlarını Mick'in yüzünde gezdirerek kalbindeki Mick'e susamış yalnız yerleri doyurmaya çalıştı. Alnına düşen siyah saçlarına baktı ve sonra da yanağındaki morluğa.

"Yüzüne ne oldu?"

Mick başını iki yana salladı. "Önemli değil."

Yanında külot fırlatma meraklısı Darla vardı ve Mick'e, "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

O ana kadar Maddie ikisinin birlikte olduklarını fark etmemişti. Darla'nın kabarık saçları her zamanki gibi rüküş duruyordu ve üzerinde de yine taşlı askılı bir bluz ve insanın içinde acı çekiyormuş hissini uyandıran daracık bir kot pan-

tolon vardı.

“Darla, bu Maddie Dupree ama gerçek adı Maddie Jones.”

“Yazar olan mı?”

“Evet.” Maddie omzundaki kedi kafesini düzeltti. Mick’in Darla’yla ne işi olurdu ki? Koluna takmak için çok daha iyi birilerini bulabilirdi.

“Yehova Şahitleri bana senin Hennessy’lerle, annenin mezarını otopsi için açtırmayı düşündüğünü söyledi.”

Mick ani bir öfkeyle, “Tanrım,” diye söylendi.

Maddie gözlerini önce Mick’e, ardından da Darla’ya çevirdi. “Bu doğru değil. Asla böyle bir şey yapmam.”

Mick cebinden bir tomar para çıkarıp kadının eline tutuşturdu. “Darla sen neden bira standına doğru gitmiyorsun? Ben de birazdan geleceğim.”

Darla parayı alıp, “Budweiser içer misin?” diye sordu.

“Olur.”

Darla yanlarından uzaklaşır uzaklaşmaz Mick, Maddie’ye, “Kasabada daha ne kadar kalacaksın?” diye sordu.

Maddie omuzlarını silktili. Gözlerini kalabalığın arasında kaybolan Darla’nın koca kışından alamayarak, “Bilmiyorum,” dedi. Sonra yeniden kırılan kalbini delicesine çarptıran adamın suratına dikti gözlerini. “Lütfen bana Darla’yla beraber olmadığını söyle.”

“Ne o, kıskandın mı?”

Hayır, aslında daha çok kızmıştı. Kızmıştı çünkü Mick onu sevmiyordu. Kızmıştı çünkü kalbinin sonsuza dek Mick

için atacağını biliyordu. Kızdı çünkü içinden bir ses ona kendini liseli bir kız gibi kendini Mick'in göğsüne atıp aşk dilenmesini söylüyordu. "Dalga mı geçiyorsun? Böylesine düşük kaliteli bir geri zekâlıyı mı kıskanacağım?" Eğer beni kıskandırmak istiyorsan yanında yarım da olsa bir beyni olan ve bir nebze de olsa üst sınıftan birilerini gezdir."

Mick, Maddie'ye gözlerini kısarak baktı. "En azından olmadığı biriymiş gibi davranıp, rol yapmıyor."

Evet, yapıyordu. Sanki on numara bir vücudu varmış gibi ortalıklarda salınıyordu ama Maddie bir parkın ortasında bunu bağıra çağıra söylemeyecekti elbette. Ne de olsa *kendisi* bir nebze de olsa üst sınıftan sayılırdı.

Mick etraflarındaki sesi batırmaya çalışarak, "En azından ağzından çıkan her söz yalan değil," dedi.

"Nereden biliyorsun? Sen birini tanıyacak kadar onunla vakit bile geçirmiyorsun ki?"

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?"

"Seni tanıyorum. Muhtemelen hayatındaki diğer kadınlardan çok daha iyi tanıyorum ve eminim ki ben de senin bugüne kadar en çok tanıma şansına sahip olduğun tek kadınam."

Mick yavaşça başını iki yana salladı. "Seni tanımıyorum."

Maddie aynalı güneş gözlüklerinin üzerinden Mick'in gözlerinin içine baktı. "Evet, tanıyorsun, Mick."

"En sevdiğin seks pozisyonunu bilmem seni tanıdığım anlamına gelmez bence."

Belli ki aralarındaki ilişkiyi sadece sekse indirgemeye çalışıyordu. Her şey o amaçla başlamış olabilirdi ama olaylar çok daha farklı gelişmişti. En azından Maddie için. Maddie öne doğru bir adım atıp, parmak uçlarında yükseldi. Mick'e o kadar çok yaklaşıtı ki tişörtünün üzerinden sıcaklığını hissedebiliyordu. Öyle yakındı ki bu mesafeden kulağına eğilirken Mick'in kalp atışlarını duyabileceğinden emindi. "Hakkımda altta olmayı mı yoksa üstte olmayı mı sevdiğimden çok daha fazla şey biliyorsun. Tenimin kokusundan ve ağzında bıraktığım tattan çok daha fazlasını..." Gözlerini kapatıp devam etti. "Beni tanıyorsun. Sadece kim olduğumu kabullenemiyorsun." Maddie tek bir kelime daha etmeden, topuklarının üzerinde dönüp Mick'i durduğu yerde öylece bıraktı. Maddie, Mick'le ilk karşılaşmasının çok iyi geçtiğini söyleyemezdi belki, ama en azından yanından ayrıldıktan sonra bir süre daha kafasını onunla meşgul etmesini sağlamıştı.

Maddie parktan bir an önce çıkıp eve dönmek ve Mick'le yeniden karşılaşmaktan kaçınmak yerine kendini acele etmemeye zorladı. Birkaç haftadır gerçekten dibe vurmuştu ama şimdi daha iyiydi ve kırık kalbinin acısını bastırabiliyordu. Mad Hatter standına şöyle bir bakıp Bay Kaşık Adam standında durdu. Bay Kaşık Adam standında kaşığın yanı sıra takılardan saatlere kadar pek çok şey daha satılıyordu. Maddie, arka verandada hoş sesler çıkaracağını düşündüğü bir rüzgâr çanı aldı.

Rüzgâr çanını kedi taşıma sepetinin içine koyarak park-

tan çıktı. Ama bir mıknaş, atacı nasıl çekerse bira standı da Maddie'nin gözlerini işte öyle kendine doğru çekiyordu. Dayanamayıp bira standının olduğu bahçeye ve girişte duran adama baktı. Bu kez Mick'in yanındaki Darla değildi. Küçük bedeni ve avuç içi kadar elbisesiyle Tanya King, Mick'in önünde duruyordu. Mick sanki söylemek istediği her şeyi duymak istercesine Tanya'nın ağzına doğru eğilmiş ve kulak kesilmişti. Tanya bir elini Mick'in göğsüne dayarken Mick de Tanya'nın söylediği bir şeylere gülüyordu.

Maddie'yi düşünüyor gibi bir hali falan yoktu. Maddie bir anda acıyan kırık kalbiyle bu acıyı bastıramayacağını anladı.

Mick güneş gözlüklerinin ardından Maddie'nin caddeyi geçip parktan ayrılışını izledi. Arkasından bakıp bakışlarını Maddie'nin kalçalarında gezdirdi. Düşünmek istese de istemese de aklına birden bacaklarını Mick'in beline sarışı ve Mick'in de onun kalçalarına dokunuşu geldi. Gerçekten hatırlamak istemiyordu ama Maddie'yi hatırlamadan bir günü bile geçmemişti. Bir şekilde bir şeyler hep Maddie'yi ona hatırlatıyordu. Kamyoneti. Teknesi. Barı. Mort's Bar'a her gittiğinde Maddie'nin arka kapıda üzerinde trençkotu ve çıplak güzel göğüslerinin arasından sarkan kravatıyla bitivermesi bir türlü aklından çıkmıyordu. Maddie'yle yaşadığı şeyin sadece seksten ibaret olduğuna kendini inandırmak istiyordu ama Maddie bu konuda haklıydı. Teninin kokusundan ve ağ-

zında bıraktığı tattan çok daha fazlaydı paylaştıkları. Bazen Maddie aklına düşüyor, *acaba ne yapıyordur ya da acaba arkadaşının düğünü için Boise'e gitmiş midir?* diye düşünüyordu. Bazense gülüşünü, sesini ve o ukala ağzını özliyordu.

Dalga mı geçiyorsun? Böylesine düşük kaliteli bir geri zekâlıyı mı kışkanacağım?" Eğer beni kışkandırmak istiyorsan yanında yarım da olsa bir beyni olan ve bir nebze de olsa üst sınıftan birilerini gezdir, demişti; sanki Mick de Darla'yla beraber olurmuş gibi. Maddie'yle beraber olduğu son geceden bu yana kimseyle sevişmemişti ama bu konuda sıkıntı yaşadığını da pek söyleyemezdi. Bugüne kadar bu konuda hiç sıkıntı yaşamamıştı.

Hakkında altta olmayı mı yoksa üstte olmayı mı sevdiğimden çok daha fazla şey biliyorsun. Tenimin kokusundan ve ağzında bıraktığım tattan çok daha fazlasını. Mick onu yeniden görüp teninin kokusunu alınca onu kendine doğru çekip bir kez daha sarılmak öylesine karşı konulması güç bir duygu haline gelmişti ki, bir an için neredeyse beklemediği bir anda ellerini kaldırıp ona sarılmak üzereydi. Neyse ki son anda ellerini dokunmadan geri çekmeyi başarmıştı.

Sadece kim olduğumu kabullenemiyorsun. Bu konuda yerden göğe kadar haklıydı. Vücudunu Mick'i geçmişe dair bülbül gibi konuşturmak için kullanmış yalancının tekiydi ve Mick de bu oyuna gelmişti.

Tek geri zekâlı Darla değildi yani.

Maddie karşı caddede gözden kaybolunca Mick de bakışlarını yeniden Tanya'ya çevirdi. Hâlâ ne anlatıyordu bu

Böyle?

“Yani spor hocam çok acımasız ama dediğini yapıyor.”

Ah, tabii. Tanya'nin egzersizleri... Hiç şüphe yok ki, Tanya'nin kusursuz bir vücudu vardı. Elinin göğsünde takılıp kalması ne acıydı. Mick'in bir avuntuya ihtiyacı vardı. Mick'in kendi kendine Maddie'yi unutup aklından çıkarma çabaları boşuna görünüyordu. Onu düşünmeden edemiyordu. Belki de şu an tam ihtiyacı olan şey Tanya'ydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Clare'in düğününden bir gece önce dört arkadaş Maddie'nin Boise'deki evinde toplanmıştı. Maddie'nin salonunda nehir taşlarından yapılmış şöminenin önünde oturuyorlardı. Maddie'nin Boise'deki evi kahverengi ve bej tonlarında döşenmişti. Maddie dakikalar önce bir Moët şampanyayı patlattıktan sonra dört arkadaş şampanya kadehlerini Clare'in nişanlısı Sebastian Vaughan'la gelecekteki mutluluğu için kaldırdılar.

Bir seneden daha fazla bir süre önce bu dört kadın da bekârdı. Şimdiyse Lucy evlenmiş ve Clare de evlenmek üzereydi. Adele lanetli talihiyle bedel ödediğine inanırken, Maddie de âşık olup, acı çekmişti. Hayatında çok büyük değişiklikler yaşamayan tek kişi Adele olmuştu. Gerçi Maddie, Mick'e olan hislerinden henüz arkadaşlarını haberdar etme-

mişti. Çünkü bu gece Clare'in gecesiydi, Maddie'ye acıma gecesi değil. Mick'i Tanya'yla birlikte parkta görmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti ve gördüğü o manzarayı düşünmek bile hâlâ midesini bulandırıyordu.

"Annem Boise'in yarısını düğüne davet etti. Neredeyse..." Clare bir an durup Maddie'nin sandalyesinin arkasına bakmak için sola doğru eğildi. "Evinde bir kedi var."

Maddie de dönüp gözünün içine baka baka kuralları ihlal edip saten perdelere tırmanan Kartopu'na baktı. Maddie ellerini çırpıp ayağa kalktı. "Kartopu." Kedi dönüp Maddie'ye baktı ve yeniden yere atladı.

"Kediyi tanıyor musun?" diye sordu Adele.

"Benim sayılır."

"Sayılır derken?"

Lucy öne doğru eğilerek, "Ama sen kedilerden nefret ederdin," dedi.

"Biliyorum."

Clare iki parmağını dudaklarına götürüp, "Kedine Kartopu adını mı verdin? Çok tatlı bir isim," dedi.

"Hiç tarzın değil ama," dedi Lucy.

Adele başını hafifçe yana eğip ilgiyle Maddie'nin yüzüne baktı. "Sen iyi misin? Birkaç aylığına uzaklaştın ve kucağında bir kediyle çıkageldin. Truly'de bizim bilmediğimiz başka ne haltlar karıştırdın bakayım?"

Maddie kadehini tepesine dikip son damlasına kadar içti. "Hiçbir şey."

Lucy şüpheyle kaşlarından birini havaya dikti. "Kitap

nasıl gidiyor?”

“Aslında kitap oldukça iyi gidiyor,” dedi tüm samimiyetiyle. “Yarısını bitirdim sayılır.” Kitabın ikinci yarısı asıl zor kısmı olacaktı. O bölümde annesinin öldüğü geceyi yazmak zorunda kalacaktı.

Adele, “Mick Hennessy nasıl?” diye sordu.

Maddie ayağa kalkarak sehpaye doğru gitti. “Bilmiyorum.” Kadehine biraz daha şampanya doldurdu. “Benimle konuşmuyor.”

“Ona sonunda kim olduğunu söyledin o halde.”

Maddie başını evet anlamında sallayarak arkadaşlarının kadehlerini doldurdu. “Evet, söyledim ve duyduklarını hiç hoş karşılamadı.”

“Neyse en azından onunla yatmadın ya.”

Maddie gözlerini uzaklara dikip, kadehinden bir yudum aldı.

Clare, “Aman Tanrım!” diyerek iç geçirdi. “Mick Hennessy için perhizini mi bozdun?”

Maddie omuzlarını silkip yerine oturdu. “Ne yapayım, kendime engel olamadım.”

Adele başıyla Maddie’yi onayladı. “Çok seksi gerçekten.”

“Seksi adam çok...” Lucy kadehinden bir yudum alırken gözleriyle Maddie’yi süzdü. Kaşlarını merakla havaya dikmişti. “Sen ona âşık oldun, değil mi?”

“Ne fark eder ki? O benden nefret ediyor.”

Dört arkadaşın içinde en iyi yürekli olan Clare, “Bunun

olabileceğini hiç sanmıyorum, hiç kimse senden nefret edemez,” dedi.

Bunun doğru olmadığı gayet açıktı. Lucy boğazında kalan şampanyayla hafifçe öksürürken, Maddie elinde olmadan gülümsedi.

Adele de arkasına yaslanıp bir kahkaha koyuverdi. “Maddie Jones evine bir kedi aldı ve âşık oldu. Dünya tersine dönüyor galiba.”

Clare’in düğününün ertesi günü Maddie kedisini de alıp yeniden Truly yoluna düşmüştü. Düğün olması gerektiği gibi çok güzel geçmişti. Ve gece boyunca Maddie gönlünce eğlenip, dans etmişti. Dans ettiği erkeklerin çoğu da oldukça yakışıklı ve bekârdı. Ama Maddie ne zaman karşısına çıkan her erkeği elinde olmadan Mick Hennessy’yle karşılaştırmaktan vazgeçeceğinin merakı içindeydi.

Eylül ayının geri kalan günlerini yazarak ve annesinin ölümünden önceki günleri yeniden yaşayarak geçirdi. Yazılarının arasına röportajlardan kesitler, günlüğünden parçalar eklemişti tıpkı şunun gibi:

Gelecek yıl bebeğim altı yaşına girecek ve birinci sınıfa başlayacak. Bu kadar çabuk büyümesine bir türlü inanamıyorum. Keşke onun için daha çok şey yapabilseydim. Ama kim bilir, belki de yaparım. Loch beni sevdiğini söylüyor. Bunu daha öncekilerde de duymuştum. Karısından ayrılıp

bana geleceğini söylüyor. Rose'u sevmediğini ve ona artık onunla yaşamak istemediğini söyleyeceğini söyledi. Bunu da duymuştum. Ona inanmak istiyorum. Hayır, ona inanıyorum!! Umarım o da diğerleri gibi yalan söylemiyordur. Çocuklarını çok sevdiğini biliyorum. Durmadan onlardan bahsediyor. Karısına boşanmak istediğini söylediğinde çocukların büyük kavgalara şahit olmasından endişe duyuyor. Eline geçen ne varsa fırlatıp atmasından ya da daha çılgınca şeyler yapıp arabasını ateşe vermesinden korkuyor. Loch'a zarar vermesinden korkuyorum. Bunu ona da söyledim. O ise sadece gülüp bana "Rose bir karıncayı bile incitemez," dedi.

Maddie'nin kitabı yazarken en çok zorlandığı bölüm sandığı gibi annesinin ölümünü tekrar, anbean yaşamak olmamıştı. Şüphesiz bu da çok zorlamıştı onu ama en zor bölüm, kapanışı yazıp veda etmek olmuştu. Kitabı kaleme alırken annesine hiç veda edemediğini fark etti. Bir veda bile edemedi ayrılmışlardı. Ama şimdi annesine veda ederken sanki hayat sahnesinin bir bölümünde artık perdeler kapanıyor gibi hissetmişti.

Kitabı tamamladığında ekim ayının ortaları gelmişti ve Maddie hem fiziksel hem de duygusal olarak adeta kuruyup kalmıştı. Kendini yatağa atıp neredeyse yirmi saat boyunca deliksiz uyudu. Uyandığında sanki göğsünün içinden bir diken çıkarılmış gibi hissediyordu. Oraya battığından bile haberdar olmadığı bir diken... Artık geçmişinden kurtul-

muştı. Kurtulma ihtiyacı duyduğunun bile farkına varamamışken.

Maddie, Kartopu'na yemeğini verip kendini duşa attı. Kedisinin, aldığı yatakta daha bir gün bile yatmışlığı yoktu. Ne videodan ne de kedi kafesinden hoşlanmıştı. Maddie de artık kuralları boş vermişti. Kartopu vaktinin çoğunu ya pencerede ya da Maddie'nin kucağında yatarak geçirmekten hoşlanıyordu.

Maddie saçlarını yıkayıp vücudunu karpuz kokulu vücut kremiyle ovdu ve hayatının geri kalan kısmında neler yapacağını düşündü. Şöyle bir düşününce aslında gerçekten de ne garip bir soruydu bu böyle? Kitabı bitirene kadar hayatının ne kadar büyük bir kısmının geçmişe sıkışıp kalmış olduğundan haberdar değildi. Farkında olmadan geçmişle geleceğine nasıl da hükmetmişti?

Belki bir tatile çıkardı. Şöyle sıcak bir yerlere giderdi. Yanına sadece birkaç parça mayo ve parmak arası terliklerini alıp, kendini güzel bir sahile mi atsaydı? Belki de Adele de lanetli beraberliklerine ara verip bir soluk almak isterdi.

Maddie havlusuna kurulanırken Mick'i düşündü. Maddie otuz dört yaşındaydı ve Mick onun gerçek anlamda ilk aşkıydı. Mick ona asla karşılık vermeyecek olsa da Maddie onu hep sevecekti. Ama belki de Mick'e bir konuda yardım edebilirdi. Kendine verdiği hediyenin aynısından bir tane de Mick'e verebilirdi.

Mick'in bakışları elindeki şişeden, ön kapıdan içeri giren kadına kaydı. Corona birasını bar tablasının üzerine bırakıp, kadının masaların arasından yaklaşmasını seyretti. Pazartesi gecesi olmasına rağmen Mort's oldukça tenhaydı.

Saçları onu ilk gün gördüğünde olduğu gibi omuzlarının üzerine bukle bukle dökülmüştü ve üzerinde de vücudunun tüm saklı güzelliklerini gizleyen siyah dökümlü bir kazak vardı. Kolunun birinin altında bir kutu taşıyordu. Kuruluş Günü'nde onun kim olduğunu kabullenemediğini söylediğinden beri onu görmemişti. Haklıydı. Kim olduğunu kabullenemediği doğrudu ama bu onu her şeyiyle özlemediği anlamına gelmiyordu. Gözlerinin her yerde, her şeyde onu aramadığı anlamına da gelmiyordu. Onu unutmak için verdiği çaba işe yaramamıştı. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Müzik kutusunda çalan Trace Adkins'in sesini bastırmak istercesine, "Merhaba, Mick," dedi. Sesi tıpkı sıcacık bir brandy gibi ruhundan akıp gitmişti.

"Maddie."

"Seninle biraz özel konuşabilir miyim?"

Mick, *acaba veda etmeye mi geldi*, diye düşündü. Eğer öğleyse buna hazır olup olmadığını henüz bilmiyordu. Mick başını salladı ve birlikte onun ofisine geçtiler. Mick'in tenninde baş gösteren tatlı uyuşma yetmezmiş gibi bir de ona olan açlığını pekiştirircesine Maddie omzunu omzuna değdirmişti. Maddie Jones'u istiyordu. Sanki uzun zamandır ona açmışçasına üzerine atlayıp onu yiyip bitirmek istiyordu. Maddie'nin içeri girip kapıyı kapatmasıyla bu arzu adeta

tavan yapmıştı. Mick mümkün olan en uzak noktayı seçerek masasının başına geçti. "Belki de buradan gitsen..."

Maddie elini havaya kaldırıp, "Lütfen konuşmama izin ver," diyerek Mick'i böldü. "Sadece bir şey söyleyip sonra da gideceğim." Güçlkle yutkunup dosdoğru Mick'in gözlerinin içine baktı. "İlk defa bir şeyden korktuğumda beş yaşındaydım. Cadılar Bayramı ya da öcülerden korkmak gibi bir korkudan bahsetmiyorum. Gerçekten mideni ayağa kaldıran bir korkudan bahsediyorum.

"Bir gece bir polis memuru kapıya dayanıp, beni uyardı. Bana büyük teyzemin beni almaya geldiğini ve annemin öldüğünü söyledi. Ne olduğunu anlayamamıştım. Annemin neden gittiğini anlamasam da bir daha dönmeyeceğini biliyordum. O kadar çok ağladım ki büyük teyzem Martha'nın Cadillac'ının arka koltuğunun her yerine kusmuştum."

Mick de o geceyi hatırlıyordu. Polis arabasının arka koltuğunda oturduğunu ve Meg'in hemen yanında hıçkırarak ağladığını hatırlıyordu. Artık hatırlamanın ne önemi vardı ki?

Maddie sözlerine devam ederek, "Seni ilk gördüğümde senden hoşlanacağımı hiç sanmıyordum ama düşündüğüm gibi olmadı. Seninle yatağa girecek kadar senden hoşlanmayı hiç beklemiyordum ama bunu da yaptım. Sana âşık olmak da işin içinde yoktu ama bu da oldu. En başından beri sana kim olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. Sana karşıma çıkan pek çok fırsatta belki de yüz kez kim olduğumu söylemem gerekirdi. Yapmam gereken şeyin bu olduğunu biliyordum ama bunu yaparsam seni kaybedeceğimi de bili-

yordum. Sana gerçeği söylediğimde çekip gideceğini ve bir daha dönmeyeceğini biliyordum. Olanlar bundan ibaret.”

Mick’in önüne bir A4 kâğıdı kutusu koydu. “Bunun sende kalmasını istiyorum. Bu, buraya yazmak için geldiğim kitap ve senin bu kitabı okumanı istiyorum. Lütfen.” Maddie gözlerine kâğıtlara çevirdi. “CD de kutunun içinde ve bilgisayarımdaki kopyasını sildim. Yani kutunun içindeki kitabın tek kopyası... Al işte şimdi onlara ne yapmak istiyorsan yap. İstersen at, istersen kamyonetinle üzerilerinden geç, istersen ateşe ver. Sana kalmış.”

Gözlerini yeniden Mick’e çevirdi. Kahverengi gözleri sabit ve dingindi. “Umarım bir gün beni affedebilirsin. Affına ihtiyacım olduğu için söylemiyorum bunu, senden af beklemiyorum. Ama geçen son birkaç ayda öğrendiğim bir şey var, o da senin bir şeyi bilmeyi, görmeyi ya da düşünmeyi reddetmen o şeyin yok olup, seni ve hayatında yaptığın seçimleri etkilemediği anlamına gelmiyor.”

Maddie dudaklarını yaladı. “Anneni affediyorum. Bunu İncil emrettiği için yapmıyorum. Çok iyi bir Hristiyan olduğum söylenemez çünkü o kadar yüce gönüllü olmadığımı biliyorum. Onu affediyorum çünkü onun bağışlayarak tüm öfkemden, geçmişin tüm acılarından arınıyorum ve senin de aynı şeyi yapmanı istiyorum.

“Truly’ye taşındığımdan bu yana neler yaptığımı düşündüm ve seni üzdüğüm için gerçekten çok üzgünüm, Mick. Ama seni tanıyıp sana âşık olduğum için üzgün değilim. Belki seni sevmek kalbimi kırdı ve bana acı verdi ama beni daha

iyi bir insan yaptı. Seni seviyorum, Mick ve umarım sen de gün gelip sevebileceğin birini bulursun. Sen şu dünyada hayatından öylesine geçip giden bir dolu kadından çok daha iyilerine layıksın. Seni sevmek bana bunu öğretti. Bana bir erkeği sevmenin nasıl bir his olduğunu öğretti. Ve umuyorum ki bir gün benim karşıma da senin beni hiç sevmeyeceğin kadar çok seven biri çıkar. Çünkü ben de hayatımdan öylesine geçip giden bir dolu adamdan daha fazlasına layığım.” Maddie bakışlarını Mick’in yüzünde gezdirdi ve sonra gözlerinin içine baktı. “Bu gece buraya kitabı vermeye ve sana veda etmeye geldim.”

“Gidiyor musun?” Maddie’nin vedasına hazır olup olmadığına merak etmesine gerek kalmamıştı.

“Evet, gitmem gerek.”

Her ne kadar Mick için Maddie’nin gitmesiyle göğsünü açıp kalbini söküp alması farksızsa da gitmesi en iyisiydi. “Ne zaman?”

Maddie omuzlarını silkip kapıya yöneldi. “Bilmiyorum. Yakında.” Son bir kez dönüp omzunun üzerinden Mick’e bakıp, “Hoşça kal Mick, sana mutlu bir yaşam diliyorum” dedi ve gitti. Maddie’nin gitmesiyle Mick, Maddie’nin havada asılı kalan teninin kokusu ve göğsündeki koca bir boşlukla yapayalnız kalmıştı. Bara geldiği gece beyaz boyundan bağlı elbisesinin üzerine giydiği kırmızı ceket hâlâ kapının arkasında asılıydı. Mick ceketin hâlâ çilek koktuğunu biliyordu.

Sandalyesine yaslanıp kafasını geriye attı. Bir bar tabu-

resinin üzerinde kederli, içler acısı ve karısını bir daha öpeme-
meyecek olmanın hüznüyle otuz yıl geçiren yaşlı ayyaş Reu-
ben Sawyer'ı düşündü. Mick'in durumu belki onun kadar
içler acısı değildi ama Maddie Jones'a âşık olduğundan beri
Reuben'i daha iyi anlamaya başlamıştı. Mick'in şişenin di-
bine vurduğu hiç olmamıştı. İki barı vardı ve şişenin dibine
vuranların sonunun ne olduğunu iyi biliyordu. Ama bugüne
kadar bu sebeple kavgaya bulaştığı bir ya da ikiyi geçmezdi.
Maddie'yi parkta görmeden iki gün önce Finley kardeşleri
yaka paça Mort's Bar'dan dışarı atmak zorunda kalmıştı.
Çeşit çeşit dallamalar ve sarhoş kaçıklarla uğraşması gerek-
tiğinde daha önceden hep polisleri çağırmıştı ama o gece
Scoot ve We'le bizzat kendisi ilgilenmek istemişti. Belki hiç
kimse Finley kardeşleri aptal oldukları için suçlayamazdı
ama çok kavgacı çocuklardı. Öyle ki en sonunda Mick ve
barmeni dayanamayıp ikisini de önce koridora, ardından da
yumruk yumruğa bir itiş kakışın yaşandığı dışarıya atmış-
lardı. Oysa Mick bu tür kavgalardan liseden beri haz etme-
yip, özellikle kaçınıyordu.

Mick parmaklarını şakaklarındaki saçlarının içinden ge-
çirip öne doğru eğildi. Maddie'nin gerçek kimliğini öğren-
diği geceden beri hayatı adeta bir cehenneme dönmüştü ve
bu cehennemden nasıl çıkabileceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu.
Hayatı peşi sıra akıp giden sefil günlerden ibaretti. Her şeyin
düzeliş, iyiye gideceğini düşünmeye çalışsa da hiçbir şey
iyiye gitmiyor ve bu konuda ne yapacağını bilemiyordu.
Maddie kimse oydu, o da Mick Hennessy'ydi ve Maddie'yi

ne kadar severse sevsin gerçek hayat Meg'in de izlediği kadın kanallarındaki dizilere benzemiyordu.

Öne doğru eğilip, Maddie'nin masasının üzerine bıraktığı kutuyu keline doğru çekti. Kapağını açıp, içine baktığında turuncu bir CD ve bir tomar kâğıt çarptı gözüne. İlk sayfada büyük harflerle şöyle yazılıydı: *Ölüm Bizi Ayırana Dek.*

Maddie bunun tek nüsha olduğunu söylemişti. Neden şimdi kalkıp da bu tek nüshayı da Mick'e vermişti ki? Bu kadar sıkıntı çekip, zaman harcayarak yaptığı bir şeyi bitirir bitirmez Mick'e vermek için miydi tüm uğraşı?

Mick kitabı okumayı hiç istemiyordu. Yeniden geçmişin tozlu sayfaları arasında boğulmak istemiyordu. Ne sadakatsiz babasını ne de hasta annesinin cinnetini hatırlamak istiyordu. Fotoğrafları görmek, polis raporlarını okumak istemiyordu. Tüm bunları zaten bir kez yaşamamış mıydı, şimdi tekrar üzerinden geçmenin ne gereği vardı ki? Ama tam kapağı kaldırıp, kutuyu yeniden kapatmak üzereydi ki gözleri ilk cümlede takılı kaldı.

"Sana söz veriyorum, bu kez çok farklı olacak bebeğim." Alice Jones gözlerini önce küçük kızına, ardından da yola çevirdi. "Truly'yi çok seveceksin. Görsen cennet gibi bir yer ve artık İsa'nın bizi yaşamamız için daha iyi bir yere gönderme vakti geldi de geçiyor bile."

Küçük kız hiçbir şey söylemedi. Bu sözleri daha önce de

duymuştu...

Maddie, Kartopu'nun izlemesi için DVD'yi fişe taktı ve kediciği de hemen televizyonun önündeki kedi yatağına bıraktı. Saat daha on bile olmamıştı ama Maddie, Kartopu'nun yaramazlıklarından şimdiden yaka silkmeye başlamıştı. "Eğer uslu durmazsan, seni kafesine koyduğum gibi arabamın bagajına atarım," dedi.

"Miyav."

"Çok ciddiylim." Kartopu şu aralar pasif-agresif bir dönemden geçiyordu. Durmadan önce dışarı çıkabilmek, sonra da içeri girebilmek için miyavlıyordu. Ve Maddie'nin kapıyı her açışıyla birlikte birden gerisingeri dönüp ters yöne kaçmaya başlıyordu. Bu kedinin tatmin olamama gibi bir sorunu vardı anlaşılan.

Maddie parmağını kediciğin burnuna doğru salladı. "Seni uyarıyorum. Yeter artık, burama kadar geldi." Tekrar doğrulup, parmak uçlarının üzerinde yürüyerek uzaklaştı. Kartopu bu kez peşinden gitmedi çünkü çoktan ekranda oynayıp, uçuşan muhabbet kuşlarına dalıp transa geçmişti.

Kapı çaldığında Maddie ön kapıya giderek delikten kimin geldiğine baktı. Dün gece Mick'e veda ettikten sonra onu bir daha görebileceğini sanmıyordu. Ama işte yine kapısında. Biraz bitkin görünüyordu. Yüzünün alt kısmını yine sabahlara kadar seviştikleri gecelerden hatırladığı kirli sakal çevrelemişti. Kapıyı açtığında dün gece verdiği Xerox

kutunun elinde olduğunu gördü. Bir an kalbi sıkıştı. Bunca uğraşına rağmen anlaşılan Mick kitabı okumamıştı.

“Beni içeri davet etmeyecek misin?”

Maddie kapıyı daha da aralayıp, Mick’in içeri girme-
siyle kapattı. Üzerinde siyah, yün bir ceket vardı; kirli sakal-
larının altındaki yanakları sabah ayazıyla kıpkırmızı olmuştu.
Mick, Maddie’yi salona kadar izlemiş ve Maddie’nin evinin
içini hem serin bir ekim havası hem de kendi kokusuyla dol-
durmuştu. Maddie kokusunu çok seviyordu ve de çok özle-
mişti.

“Kedin televizyon mu izliyor?” Sesinde bir parça bit-
kinlik vardı.

“Şu an için evet.”

Mick elindeki kutuyu sehpanın üzerine bıraktı.

Maddie saatten emin olabilmek için gözlerini televizyo-
nun üzerindeki saate çevirdi. Okuması ve sonra da yok et-
mesi için kitabı Mick’e vermiş ama anlaşılan o sadece şöyle
bir bakıp geçmişti. “Çok hızlı okumuşsun.”

“Üzgünüm.”

“Üzülecek bir şey yok. Bazıları hızlı okuyabiliyor.”

Mick gülümsedi. Ama bu tebessümü ne gözlerinin içine
yansımış ne de gamzelerini ortaya çıkarmıştı. “Hayır, ben an-
nemin size yaptıkları için üzgün olduğumu kastetmiştim. Bu-
güne kadar ailemden birilerinin senden özür dilediğini
sanmıyorum. Bu olayın bizde bıraktığı etkinin içinde öyle-
sine boğulmuştuk ki sana neler yaptığını durup düşünmedik
bile.”

Maddie gözlerini kırptırdı ve afallamış bir halde, “Ah. Özür dilemene gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi.

Mick komik olmadığı halde güldü. “İşimi kolaylaştırmaya çalışma, Maddie. Yanlış yaptığım çok şey var.” Ceke-tinin fermuarını açtı. Üzerinde yine bir gece önce giydiği Mort’s tişörtü vardı. Demek ki adamda bu tişörtten düzine-lerce vardı. “Çünkü geçmişte olanları düşünmememin beni etkisi altına almadığını ve canımı sıkmadığını sanmak hem yanlış hem de aptalcaydı. Eğer, olanlarla doğru dürüst yüzleşmiş olsaydım, senin gerçekte kim olduğun çok da önemli olmazdı. Belki şaşırır, belki eşekten düşmüşe dönerdim ama canımı sıkmazdım.”

Ama canını sıkıyordu. Hem de öyle ki, Maddie’yi bir bıçak gibi kesip atmıştı hayatından.

“Bütün gece uyumayıp, kitabını okudum. İlk başta okumak istememiştim çünkü bunun sadece dehşet verici fotoğraflarla dolu, annemin ve babamın kirli çamaşırlarının bir listesi olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değilmiş.”

Maddie kollarını uzatıp ona dokunmak istiyordu. Ellerini göğsünde gezdirmek, yüzünü boynuna gömmek istiyordu. “Tarafsız olmaya çalıştım.”

“Şaşırtıcı derecede tarafsız davranmışsın. Eğer senin annen benimkini öldürmüş olsaydı, ben bu kadar tarafsız olabilir miydim bilmiyorum. Kitabı okuyunca annem ve babamla garip bir bağ kurdum aramda. Çocukluğumla da öyle... Ve her şeyin nasıl olup da birden alabora olduğunu an-

ladım. Bazen bir hatanı düzeltmek için ikinci bir şansının olmayabileceğini anladım.”

Maddie, Mick'in kollarını uzatıp ona dokunmasını istiyordu. “Ellerini yüzünün iki yanına koyup dudaklarını onun-
kilere bastırmasını istiyordu. Ama Mick bunun yerine elini
kot pantolonunun ön cebine attı.

“Seni parkta gördüğüm o gün, seni tanımadığımı söyle-
miştim. Ama yalandı. Seni tanıyorum. Komik ve akıllı oldu-
ğunu ve dışarısı yirmi derece olsa bile senin soğuktan dondu-
ğunu biliyorum. Cheesecake'e bayıldığını ama oturup yemek
yerine cheesecake kokulu losyonlarla yetindiğini biliyorum.
İnsanların sana neler yapıp yapmayacağını söylediklerinde
çılgına döndüğünü biliyorum. Ve herkesin seni ukala biriy-
miş gibi sanmasını isterken aslında evine dişlek bir kedi alıp
ona sıcak bir yuva açtığını da biliyorum. Ve hakkında bildi-
ğim her şey, sana dair daha çok şey öğrenmem için beni zor-
luyor.”

Maddie'nin göğsüne yine o tanıdık ağrı saplandı. Göğ-
sünde baş gösteren duyguya güvenemeyerek bakışlarını yere
çevirdi.

Mick, “Truly'ye taşındığımdan beri,” diyerek sözlerine
devam etti, “sanki hep tek bir noktada durup ilerleyemiyor-
muşum gibi hissediyordum. Oysaki yerimde saydığım falan
yokmuş, sadece bekliyormuşum. Ve sanırım beklediğim sen-
mişsin, Maddie.”

Maddie'nin bakışları bir an donup kaldı. Altdudağını
ısırdı.

“Senin yanımdayken daha önce hayatımda hiç hissetmediğim bir huzur buluyorum. Sana kapıldım ve sen de bana. Ve bu her neyse çok doğru. Olması gerektiği gibi. Seni seviyorum, Maddie. Ve bunu sana tekrar söylemem bu kadar uzun sürdüğü için senden özür diliyorum.”

Maddie gözlerini Mick’e kaldırıp, gülümsedi. “Seni çok özledim.”

Mick güldü ve nihayet gamzeleri kendilerini gösterdiler. “Benden daha çok özlemiş olamazsın. Sersem bir balık gibiydim yokluğunda.” Kollarını Maddie’ye sarıp, ayaklarını yerden kesti. Maddie’nin yüzüne bakıp, “Ölümün bir amaç uğruna olabileceğine hiç inanmazdım,” dedi. “Ama eğer hayatlarımız başka türlü olmuş olsaydı, sana âşık olamayacaktım.” Maddie’yi yavaşça aşağı bıraktı, ta ki kasıkları birbirine değene kadar. Mick aşka hazırdı. Ellerini Maddie’nin tişörtünün altından geçirip çıplak beline doladı.

Başını eğip, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dudakları sıcacık, ıslak ve özlem doluydu. Maddie, Mick’i elinden tutarak yatak odasına götürecekti ama şimdi değil, sonra. Şimdilik sadece öpüşünü yeniden hissetmek istiyordu. Tıpkı bitmek bilmeyen bir kış ayazından çıkıp güneşi görmek gibi. Ve iliklerine kadar işleyen sıcaklığı hissederek derin bir oh çekmek gibi...

Mick, Maddie’yi elinden çekip alnını alnına dayadı. “Mort’s Bar’a geldiğin ilk günden beri gözüm sendeydi,” dedi. “Etrafımda görebildiğim tek şey sendin. O kadar başka yere bakmaya çalışmama rağmen.”

“Hımm. Bakmaya mı, dokunmaya mı? Parkta seni Tan-ya’yla konuşurken gördüm.”

“Sadece bakmak. Başkasını istemiyorum.”

Maddie, kollarını Mick’in beline dolayarak ellerini birbirine kenetledi. “Peki ya Meg ne olacak?”

Mick başını kaldırdı. “Kardeşim ne olacak?”

“Ona ne diyeceksin? Benden nefret ediyor.”

“Aslına bakarsan o, şu an seninle ilgilenemeyecek kadar arkadaşım Steve’le meşgul.” Bir an durup düşündü. “Senden gerçekten nefret ettiğini sanmıyorum. Sadece olan bitenden anneni sorumlu tutuyor ama seni hiç tanımıyor.”

Maddie güldü. “Beni tanıması seveceği anlamına gelmiyor.”

Mick omuzlarını silkti. “Bence bunun üstesinden gelecektir çünkü artık benim mutlu olmamı istiyor. Sevdiğim kadınla evlenmemi istiyor. Bir karım, ailem, çocuklarım olsun istiyor. Çocuk istediğimi hiç sanmıyordum ama kendini nasıl eğittiğini gördükten sonra...” Durup, kırmızı Japonbalığını izleyerek mest olan Kartopu’na baktı. “Annelik senin ruhunda var.” Gözlerini yeniden Maddie’ye çevirip, gülümsedi. “Eğer planlarımın sana uymayan kısımları varsa söyle. Olmadı birkaç değişiklik yaparız.”

“Bu sence de kulağa biraz beyaz gelinlik, pembe panjurlu ev ve iyi bir baba adayı planı gibi gelmedi mi?”

Mick güldü. “Kimin aklına gelirdi ki?”

Maddie’nin aklına gelmeyeceği kesindi. Hiçbir zaman **bir** adamın karısı olacağını ya da bir ailesini olacağını dü-

şünmemiştir. Gerçi âşık olacağını ve evine bir kedi alacağını da hiç düşünmemiştir ya. Truly'ye geldiğinden beri hayatı baştan ayağına değışmiştir. Kendisi de dahil olmak üzere.

Mick'i elinden tutup odadan çıkardı. Belki de Mick haklıydı. Belki de hayatları hep bir şekilde kesişip kördüğüm olmuş ve bu sayede birlikte olmuşlardı. Eğer durum buysa, hayatının geri kalanını Mick Hennessy'ye dolanarak geçirmeye razıydı. Tıpkı bir kördüğüm gibi...

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

HASRET =)